SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 62 / Şubat 1987 / 3.-DM

Yoğunlaşan Kış Eylemlerimiz Sömürgeci Türk Devletini Temelden Sarsıyor

Türk Ordusu Güney Kürdistan'da İşgal ve Katliam Yapıyor

Kürdistan'da bugün yaşanan tam bir savaş halidir. Devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin geliştirdiği maharetli ve isabetli taktikler karşısında şaşkına dönen faşist Türk sömürgecileri, Türk egemeninin tarihi barbarlık geleneğini tek çare olarak görüp sivil Kürdistan halkına yönelik vahşi katliamlara girişmektedir. Ankara'da günlerdir sürdürülen faşist devletin en üst düzeydeki yetkililerinin katıldığı bir dizi toplantılarda katliam planları yapılmaktadır. Ve bu planlara uygun olarak faşist hükümet, hava ve kara kuvvetleriyle talancı ordu sürülerini, özel komando birliklerini ve "vurucu özel tim"leriyle tüm güçlerini Kürdistan'a sevkederek savaşa sürmektedir.

Alınan bilgilere göre, Diyarbakır ve Malatya askeri havaalanlarından kalkan düşman savaş uçakları günlerden beri sınır boylarındaki Güney ve Kuzey Kürdistan köylerini bombalamaktadır. Batılı haber ajansları, bu saldırılar sonucunda Güney Kürdistan'daki bir köyde, kadın-yaşlı ve çocuklardan oluşan 14 kişinin yaşamlarını yitirdiğini ve çok sayıda yaralı olduğunu duyurdular. Ancak sivil halktan ölenlerin çok daha fazla olduğu bildirilmektedir. Öte yandan Botan, Hakkari, Mardin bölgelerindeki köy, kasaba vb. tüm yerleşim yerlerinin telefonları kesilerek dış dünya ile irtibatları koparılırken, Türkiye'den Diyarbakır, Erzurum, Van gibi Kürdistan kentlerine yapılan sivil yolcu uçaklarının seferleri ancak savaş uçaklarının eşliğinde yapılabiliyor.

Savaş uçakları ve helikopter filoları eşliğindeki faşist ordu sürüleri Güney Kürdistan'a girerken, bir yandan da 2. orduya bağlı bütün birlikler savaş alanına kaydırılmaktadır. Bu arada yeni "harekat üssü" de Siirt'in Şırnak ilçesine taşındı. Şırnak'ta ayrıca savaşta yaralanacak askerlerin tedavisi amacıyla 100 yataklı bir "Askeri Seyyar Hastane" ile bir basın merkezinin kurulduğu söyleniyor.

Gerilla birlikleri karşısında tutunamayan sömürgeci ordu

Devamı 2. sayfada

Kürdistan'da Ulusal Katliam: Halk Sürgün Ediliyor

TÜRK SÖMÜRGECİLERİNİN SÜRGÜN GİRİŞİMİNE HALKIMIZIN CEVABI ERNK SAFLARINDA BİRLEŞMEK VE SAVAŞMAK OLACAKTIR

Faşist Türk sömürgecileri uzun araştırma ve uğraşlardan sonra nihayet Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişmesini durdurmanın, bu mücadeleyi engellemenin yolunu bul-du(!): **Kürdistan'ı boşaltmak.** Düşman şunu çok iyi anladı ki; yüzyıllar boyunca her türlü insanca değerden mahrum, koyu bir karanlıkta kölece bir yaşama zorlanmasına rağmen bağrında PKK gibi bir öncü güç çıkarabilen ve bugün bağımsızlık istemiyle ayağa kalkan bu halk Kürdistan'da yaşadıkça, onun mücadelesini hiçbir kuvvet durduramaz. Ne faşist-işkenceci ordu sürüleri, kontr-gerilla birlikleri, özel timler, ne ekonomik aldatmacalar ve ne de kızıl ve beyaz katliamlar... İşte sömürgeci mantığı, Kürdistan'ı tümden boşaltmaya ve Kürt insanını vatanından, toprağından söküp atmaya iten temel neden budur.

Edinilen bilgilere göre faşist Türk devleti milyonlarca insanı kapsayacak büyük bir sürgünün hazırlıklarını giderek yoğunlaştırmaktadır. Sürgün planına alındığı söylenen 16.914 köyde 9,5 milyon kişi yaşamaktadır, bunların büyük bir çoğunluğuna, belli bir tarihe kadar köylerini terketmek istediklerine dair başvuruda bulunmalarını, aksi halde bu işi zorla yapacaklarını bildiren yazılı emirler iletilmiştir. Faşist rejim, asıl amacını gözden kaçırmak, uygulamanın direkt Kürdistan'a ve KUKM'ne yönelik olduğu gerçeğini çarpıtmak için sözkonusu plana bazı Türkiye bölgelerinin adlarını da karıştırarak, genelgeleri de Orman Genel Müdürlüğü aracılığıyla gönderme yoluna başvurmaktadır. Fakat durum o kadar ayan-beyan ki, kendi burjuva muhalefeti de dahil hiç kimse bu kılıflara inanmamakta, yani mızrak çuvala sığmamaktadır.

20. yy.'ın son çeyreğinde hortlatılan bu Abdülhamitçilik politikasına Kürdistan halkı hiç de yabancı değildir. Barbar Türk egemeni de böylesi bir uygulamaya ilk kez başvurmuyor. Onun tarihi böylesi barbarlık örnekleriyle doludur. Osmanlı'nın yıkılış ve dağılış sürecinde halkların soykırımında kulandıkları yöntemlerden biri hep bu toprağından

Devamı 4. sayfada

III. KONGRE BELGELERİNDE ORTADOĞU

"... Halkları yeni bir çıkış yapma ihtiyacında ve büyük bir kimlik arayışı içinde olan Ortadoğu, yeni altüst oluşların eşiğinde bulunmaktadır. Ortadoğu halkları, tarihsel temelleriyle ciddi ve gerçekçi bir biçimde bağlarını kurmak zorundadır. Bu halklar, kapitalist-emperyalist sistemin işbirlikçi karakterinden ötürü kabul edeceği, yutacağı ve özümseyeceği kadar özümsenmiştir. Daha vurucu emperyalist birlikler, örneğin bir İngiliz sömürgeciliği biçiminde Ortadoğu halkları üzerinde klasik sömürgecilik yaratacak durumda değildir. Ve Ortadoğu öylesi bir dönemin içine girmiştir ki; bu, devrimin objektif şartları veya halkların kendi ortak ve öz çıkarlarını konuşturacakları, kendi sözcülerini yaratacakları bir dönemdir..."

YAZISI 12. SAYFADA

GÜNCEL PRATİK GÖREV KÜRDİSTAN ULUSAL KONGRESİNİ TOPLAMAKTIR

Kürdistan'da son beş-altı yıldan beri çeşitli biçimlerde tartışılan önemli bir sorun var: Ulusal Kongre sorunu. Sorun üzerinde hemen bütün güçler tartışma yapmış, kararlar almış, yol-yöntem önermiş, birçok güç tarafından belli pratik çabalar harcanmış, görüşmeler olmuş, fakat pratikte henüz bir sonuca götürülememiştir. Oysa bugün Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin düzeyi, sorunun sadece bir teorik tartışma olmaktan çıkarılıp pratikte gerçekleştirilen bir olay haline getirilmesini zorunlu kılmaktadır. Hele hele Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bugünkü sıcak savaş koşulları ve ileriye yönelik taşıdığı hızlı gelişim perspektifleri sorunun çözüme ulaştırılmasını, yani hareketin böyle bir organa kavuşturulmasını artık ertelenemeyecek pratik bir görev olarak dayatmaktadır.

O halde, böyle bir görevin pratik çözümüne yaklaşım nasıl olmalıdır? Bu açıdan geçmişten çıkarılabilecek dersler nelerdir? Ulusal Kongre sorunu, neden hep tartışılan, fakat pratikte ileri adımlar atılamayan bir olay olarak kalmıştır? Böyle bir görevi dayatan güncel durumun özellikleri nelerdir ve bununla hareket nasıl bir güç kazanacaktır? Belli ki bu soruları kısaca da olsa aydınlatmaya çalışmak, güncel pratik çalışmalara yardımcı olması nedeniyle önem taşımaktadır.

Her şeyden önce, peşinen şunu belirtmek gerekir ki, ulusal kurtuluş güçlerinin bu görevin pratikte yerine getirilmesindeki kararlılığı geçmişte olduğundan çok daha güçlüdür. Ekim 1986'da gerçekleştirilen PKK III. Kongresi, yaptığı kapsamlı politik-pratik değerlendirmeler sonucunda bu konuda şu kararı almıştır:

"Mevcut gelişmeler ve içinde bulunduğumuz dönemdeki gelişmenin yönü, Kürdistan Ulusal Kongresinin toplanmasını pratik bir görev olarak Partimizin gündemine sokmuştur. Partimiz, gereken pratik-örgütsel çalışmaları yaparak, önümüzdeki dönemin uygun zaman ve koşullarında, bir Ulusal Yasama Meclisi yaratacak olan

Devamı 6. sayfada

PKK ve KUKM'ne Yöneltilen İsveç Komplosu da Boşa Çıktı

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ BÜTÜN KOMPLOLARI ALTEDEREK ZAFER KAZANACAKTIR

Dikkatler İsveç polisi üzerinde toplanıyor

İsveç Başbakanı Olof Palme'nin öldürülmesi olayı etrafında Partimiz ve ulusal kurtuluş hareketimize karşı düzenlenmeye çalışılan komplo, olayın birinci yılını doldurmakta olduğu bu günlerde tümden boşa çıkmış, olay bütünüyle aydınlatılamamışsa da Partimize yönelik iddiaların bir komplo olduğu çok çeşitli güçlerce kabul edilir olmuştur. Mevcut İsveç yönetiminin tümden çözümsüzlüğü biçiminde ortaya çıkan bu gelişmeler, olayı soruşturmakla görevli olan polis şefi Holmer ile başsavcı Claes Zeime gibi kişilerin görevden alınması ve görünüşte yeni ekiplerin görevlendirilmesi ile sonuçlanmıştır. İsveç tarihinde belki de ilk defa ortaya çıkan bu durum, İsveç'te ciddi bir iç politik çekişme ve çözüm-

Devamı 5. sayfada

Zindanlarda Yükselen Direnişin Sesi Kürdistan Dağlarında Yankılanıyor

- ***Adana Cezaevi'nde Yüzlerce Savaş Esiri Direnişte***
- ***PKK Ana Davasında Askeri Yargıtay 9 İdam Kararını Onayladı***

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde, 25 Mayıs 1983 tarihinde sonuçlandırılan PKK-Diyarbakır, Urfa, Siirt, Mardin grupları davasında Askeri Yargıtay, 9 savaş esiri hakkında verilmiş olan idam kararını onayladı. Hatırlanacağı gibi Diyarbakır'da sonuçlandırılan PKK ana davasında faşist mahkeme 35 savaş esiri hakkında idam 28'i hakkında da ömür boyu hapis cezası kararı vermişti. Askeri Yargıtay 3. Dairesi tarafından idam kararları onaylanan 9 PKK'li savaş esirinin adları şöyle: Hamit Baldemir, Mehmet Takar, Mehmet Can Yüce, Alaattin Aktaş, Emin Gökdemir, Muzaffer Ayata, Kemal Aktaş, Celalettin Delibaş ve Hamit Kankılıç. Ayrıca ömür boyu hapis cezasına çarptırılan savaş esirlerinden Mehmet Çat ve Emin Yavuz hakkındaki kararlar da Askeri Yargıtayca onay-

Devamı 3. sayfada

İÇİNDEKİLER

KÜRDİSTAN'DA YAŞANAN BAZI GELİŞMELER VE KDP-KYB ANLAŞMASI ÜZERİNE

"... Elbette, her türlü ilişki, ittifak ve birliğe şiddetle ihtiyaç duyulan günümüz Kürdistan'ında "anlaşma" ya da "ittifak" adını taşıyan bir şeyi sözsüz reddetmek, bu mücadelenin en kızgınını yaşayan bir güce düşmez. Eğer yapıldığı söylenen şey, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin çıkarlarına tabi kılınırsa, ona hizmet ettirilirse, böyle bir hizmetin başlangıç adımı yapılır ve gereken biçimde yeni adımlarla geliştirilirse elbetteki iyi bir şey olur ve mücadeleye taraf olan herkes tarafından da gereken ilgi ve desteği görür..."

YAZISI 7. SAYFADA

Yoğunlaşan Kış Eylemlerimiz Sömürgeci Türk Devletini Temelden Sarsıyor

Baştarafı 1. sayfada

sürüleri, Uludere, Çukurca, Şırnak ve Eruh başta olmak üzere geniş bir alanda operasyon adı altında sivil halka yönelik baskı, işkence ve katliam uygulamaları sürdürmekte ve bununla da yetinmeyerek havadan dağlık alanları çılgınca bombalamakta, estirdiği faşist devlet terörü ile Kürdistan halkını sindirmeye çalışmaktadır.

Açık ki, TC'nin tüm bu çılgınca saldırıları ve katilam girişimleri tamamen korkunun, çaresizliğin ve paniğin bir belirtisidir. Düşmanın asıl korkusu; 1987'ye çok güçlü giren devrimci direniş mücadelemizin '87 Bahar Atılımıdır. Şimdiden bu tür saldırılara yönelmesi bir yönüyle de bu atılımı zayıflatmaya yöneliktir. Ne var ki, faşist Türk devletinin katliam girişimleri beyhude çabalardan öteye geçemeyecek, kendi teşhirini hızlandıracak, sonunu yaklaştıracaktır. Ve kazanan mutlaka, PKK önderliğinde savaşan Kürdistan halkı olacaktır.

Eruh ve Uludere'de Çetelere Ağır Darbeler Vuruldu

Kürdistan'daki savaş olanca şiddetiyle sürüyor. 1987 yılı başından beri devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin aralıksız olarak vurduğu ağır darbelerle sömürgeci-faşist Türk devleti temelden sarsılıyor. Ve hiçbir düşman çabası gerçekliğin üstünü örtmeye yetmiyor artık.

Her geçen gün daha güçlü ivme kazanarak gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi güçlenip serpildikçe faşist Türk sömürgeciliğinin yaşam alanını daraltmakta, giderek adeta soluk almasını bile zorlaştırmaktadır. Yeni bir dünya yaratmak isteyen devrimci mücadelemiz ve onun öncü gücü partimiz PKK karşısında, insanlığın, uygarlığın, toplumsal gelişmenin önünde engel durumunda olan çağdışı, çürümüş yapısıyla Türk sömürgeciliği, tarihsel anlamda savaşı zaten kaybetmiştir. Ve yaşanan gerçeklik, bugün artık pratikte de bu çağdışı rejimin kazanma ve dolayısıyla yaşama olanağının bulunmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Bu, halkımızın dayattığı devrimci direniş savaşına göre kendisini yeni baştan düzenlemek zorunda kalan ve böylelikle pratikte insiyatifi tümüyle yitiren Türk sömürgeciliğinin kaçınılmaz olarak varacağı noktaydı. Gelinen bu noktada, yıllar yılı klasik savaş kurallarıyla eğitilen ve hareket eden hantal ordu sürülerinin, gerilla karşısında çoktan ipliğinin pazara çıktığı; "özel savaş" uygulamalarıyla gündeme gelen "özel tim" ve "köy koruculuğu" adlı hain-milis çeteciliğin ise devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz karşısında tutunamayacağı artık iyice açığa çıkmış bulunmaktadır. Nitekim, halkımızın kurtuluş ordusu ARGK'ye bağlı kuvvetlerin, halktan aldığı maddi-manevi güç ve destekle, peşpeşe gerçekleştirdiği başarılı taarruzlar ve operasyonlarda sözkonusu yapıya verdirilen ağır kayıplar bunun en açık kanıtıdır.

Genel Sekreter Abullah ÖCALAN yoldaş, Partimizin kuruluşunun 9. yılında, **"Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"**ne gönderdiği mesajında şunları söylemişti: *"Yeni ve büyük bir yıla giriyoruz. Yaptığımız hazırlıklar ve aldığımız kararlarla dağdaki yoldaşlarımız büyük bir yıl daha yaratmak istiyorlar. 1987-88 yılları düşmana ölüm, bize yaşam yılları olacaktır."* İşte bugün, '87 yılına daha ilk adımlar atılmaktayken bu sözler çarpıcı bir somutlukla pratik yaşamda ifadesini bulmuştur. Devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından gerçekleştirilen son başarılı eylemler tüm dünyada, ajans haberlerinde ilk sırayı alıp geniş yankılar uyandırırken, faşist Türk sömürgeciliğini de büyük bir şaşkınlığa ve tam anlamıyla bir şok içerisine sokmuştur.

Kürdistan'dan alınan ve 1987'nin bir zafer yılı olacağının müjdeleyen son eylem haberleri şöyle:

19 Şubat 1987 tarihinde, Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Çimencik köyü silahlı kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından basılmıştır. Türk sömürgeciliğiyle işbirliği içerisine girerek Kürdistan'a ve Kürt halkına ihanet eden Çimencik köyü muhtarı Tahir Örgen'in evinde köy korucularının bir toplantı yapacaklarını haber alan devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, toplantı anında eve bir baskın düzenlemiştir. Baskın sonucunda biri hain muhtarın kardeşi Ahmet Örgen olmak üzere iki kişi öldürülmüş, 4 kişi de ağır yaralanmıştır. Yaralıların, düşmandan silah alan Hasan Örgen, Ali Akıncı, Hüsamettin Gök ve Resul Bakır adlı çeteler olduğu bildirilmektedir. Eylem sonrasında birliğimiz kayıp vermeden üssüne dönmüştür.

22 Şubat 1987 tarihinde, Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı Taşdelen köyü gerilla birliklerimiz tarafından sarılıp kuşatılarak köyde bir dizi operasyon gerçekleştirildi. Hain-milis çetelerin evlerine yönelik bu baskınlar sonucunda toplam 14 kişi öldü, 9 kişi ağır yaralandı. Edinilen bilgilere göre olayın gelişmesi şöyle oldu:

22 Şubat günü Taşdelen köyü, gerilla birliklerimiz tarafından kuşatılarak tüm giriş-çıkışlar kontrol altına alındı. Daha sonra kurtuluş kuvvetlerimizden kalabalık bir grup köye girdi. Bilindiği üzere bu köyde faşist Türk sömürgecileri tarafından satın alınarak ulusal kurtuluş mücadelemize karşı maşa gibi kullanılan birkaç çapulcu unsur, devrimcilerin tüm çabalarına rağmen bu konumlarını bir türlü terketmediler, aksine giderek iflah olmaz hale geldiler. Başlangıçta devrimciler hakkında sömürgecilere bilgi verme, ulusal kurtuluş mücadelesine destek olan yurtsever yöre halkını ihbar etme vb. ajan-muhbir faaliyetler yürüten bu unsurlar giderek ellerine silah tutuşturulup ve milis-çetecilik biçiminde örgütlendirilerek kurtuluş kuvvetlerimizin karşısına çıkardılar ve yurtsever halka da baskılar uygulamaya, zulmetmeye başladılar. Kurtuluş kuvvetlerimizin tüm eğitici, ikna edici yaklaşımlarına rağmen hainler halka ve devrime karşı suç üstüne suç işlemeye devam ettiler. İşte köye giren gerilla birliğimiz, tespit ettikleri bu hain-çetelerin evlerine birkaç koldan saldırıya geçip, sömürgecilerden aldıkları silahları kullanmalarına fırsat tanımadan ezici bir darbe ile çoğunu imha ettiler. Tümü bu hain çetelerden veya yakınlarından oluşan 14 kişi öldü, 9 kişi ağır yaralandı. Daha sonra köylülere yönelik, eylemin amacını açıklayan çeşitli konuşmalar yapıldı.

Konuşmada milis-çeteciliği örgütlemekle sömürgeci Türk devletinin neyi amaçladığı vurgulanarak, düşmanın bu tür oyunlarına gelinmemesi, gelenlerin uyarılması ve caydırılması istendi. Hep birlikte ülkemizi sömürgecilerden temizlememiz gerektiği belirtildi. Bu amaçla da silahların talancı-faşist Türk ordusunun subaylarına çevrilmesi ve ARGK saflarına katılma çağrısı yapıldı. Birliklerimiz kayıp vermeden alandan ayrıldı.

Ajan-milis çeteciliğe vurulan bu ölümcül darbe yurtsever Kürdistan halkı tarafından büyük bir coşku ile karşılanırken, sömürgeci-faşist Türk devleti ve işbirlikçileri üzerinde de tam anlamıyla bir şok etkisi yaptı. Ayrıca ajan-milis çeteciliğin artık kesinlikle yaşayamayacağı ve Türk sömürgecilerinin bölgedeki pratik egemenliğinin her geçen gün hızla zayıflamakta olduğu gerçeğini de açıkça gözler önüne serdi.

Direniş Cephemizdeki Üstün Moral Gücüne Karşılık Düşman Cephesinde Bozgun İtirafları Sürüyor

Yüzyıllardan beri katmerli bir sömürgeci baskı altında ezilen Kürdistan halkı; kendi bağrından çıkan kurtuluş kuvvetleri eliyle düşmana vurulan her darbe ile birlikte kendine gelmekte, canlanmakta ve isyan duyguları kabarmaktadır. Ve bu kabarma Türk sömürgeciliğinin yüreğine sinen korkuyu bir kat daha arttırmaktadır.

Uludere eyleminin hemen ardından Ankara'da başlatılan ve halen de sürmekte olan çeşitli toplantılarda katilam planları yapılmaktadır. Başta Evren faşisti olmak üzere tüm sömürgeci yetkililer çöküşlerine çare bulabilmek için seferber olmuş durumdadır. Faşist Evren'in Çankaya'da Başbakan Vekili Kaya Erdem, Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu, Genelkurmay Başkanı Necdet Ürüğ'la yaptığı toplantının ardından resmi bir açıklama yapan Kaya Erdem; "PKK örgütü ile savaştıklarını ve her türlü önlemi alacaklarını" söyledi. Bu toplantının hemen ardından İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut, Diyarbakır üzerinden Hakkari'ye hareket etti. Akbulut, 2. Ordu Komutanı Burhanettin Bigalı, Jandarma Genel Kom. Yrd. Hulusi Sayın, Hakkari Valisi, Tugay Komutanı vb. birçok sivil-asker sömürgeci yetkiliyle birlikte milis-çeteleri toparlamaya çalışmaktadır. Bu arada Ankara'da TC'nin paniği de henüz sona ermiş değil; Milli Güvenlik Kurulu, Bakanlar Kurulu ayrı ayrı olağan-olağanüstü toplantılar yaparak durmadan sarsılan sömürgeci devletin yıkılışını engellemek için çare aramaktadırlar.

Yine, faşist Türk sömürgecileri her zaman olduğu gibi demagojiyi de elden bırakmamakta ve savaşın boyutlarını gözden kaçırmaya çalışmaktadır. Ancak kendi uygulamaları ve itiraflarında bile gelişmelerin gerçek boyutlarını görebilmek olanaklıdır. Baştan beri yaptıkları gibi bu son olayların ardından da yine, "sayıları 20-30 kişi olan bölücü PKK militanları", "olaydan sonra Irak'a kaçtılar" vb. gülünç iddialar öne sürdüler. Ancak hemen ardından da bu iddiaların yüzde yüz çürüten uygulama ve itiraflarda bulunmak zorunda kaldılar. Örneğin; bir yandan "sayıları 20-30 kişi, onlar da Irak'a kaçtılar" derken, bir yandan da Hakkari, Botan, Mardin vb. alanlarda tüm köy ve kasabalardaki bakkalları denetim altına alarak "yiyecek vb. malzemelerden bölücülerin yararlanmasını engelleme"ye çalışıyorlar. Yine, bırakalım Kürdistan'ı, "bölücüler büyük şehirlere sızdılar, eylem yapacaklar" gerekçesiyle Ankara, İstanbul, İzmir gibi kentlerde bile yoğun operasyonlarla korkularını gidermeye çalışmaktadırlar.

Gerçekten de sadece Kürdistan'da değil ve sadece kırsal alanda değil; Türkiye ve Kürdistan'ın her alanında sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında adeta bir dehşet yaşamaktadır. Ve yaşanan bu dehşeti en üst düzeydeki sömürgeci devlet yetkililerinin itirafları ile burjuva basının çığırtkanlığında açıkça görebilmek olanaklı. Düşman da artık itiraf etmek zorunda kalmaktadır ki, devrimci direniş savaşımızın yol açtığı gelişmeler artık Türkiye'nin de boyutlarını aşmış, tüm bölgeyi ve dolayısıyla dünyayı ilgilendiren bir konuma gelmiştir. Ortadoğu'daki mevcut gelişmeler ve statükonun hassaslığı gözönüne getirildiğinde bu önem daha iyi anlaşılacaktır. Şimdi savaşın boyutlarını ve düşmanın durumunu kendi ağızlarından ve kendi görüşlerinden birkaç örnekle görelim: *"Çankaya'da yıldırım zirve"* başlığıyla 25 Şubat 1987 tarihli Hürriyet şunları yazıyor: *"Hükümete yakın üst düzey yetkililer Çankaya Köşkü'nde dün sabah yapılan toplantıya* —yukarıda sözü edilen Evren, Halefoğlu, Kaya Erdem ve N. Ürüğ'un katıldıkları toplantı, bn.— *Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun katılmasını ise Hürriyet muhabirine şöyle yorumladılar: 'Sayın Halefoğlu'nun da toplantıya katılması gösteriyor ki, **Uludere'de meydana gelen olay yalnızca iç tehdit unsurlarıyla ilgili değildir. O bölgedeki gelişmeler konunun tüm bölge devletlerini ilgilendiren bir boyuta ulaştığını göstermektedir...'** Bu arada Çankaya Köşkü'nde yapılan değerlendirme de, son aylarda... saldırıların tamamen köy koruculuk sistemini çökertmek olabileceği görüşü üzerinde de durulduğu öğrenildi. Hükümetin de bu nedenle köy koruculuğu sistemini güçlendirmek amacıyla korucuların daha iyi teçhiz edilmeleri kararına vardığı belirtiliyor."* Aynı haberin devamında da şunlar yazılı: *"SHP Genel Başkanı Erdal İnönü, '... Hükümet Güneydoğu'da bölücük ve gerilla hareketlerini önleyemedi, demek ki aldığı tedbirler yetersizmiş...' Eski başbakanlardan Süleyman Demirel ise, '... Devlet... 8 senedir bulamadığı tedbiri arayıp bulmalıdır' dedi."*

Aynı gazetenin bir gün sonraki sayısında ise, *"Türk Silahlı Kuvvetleri 'sakat yerleşim düzeni değişmeli' görüşünde. Doğu'ya Yeni yerleşim düzeni"* başlığı altında yer alan itiraflar daha da ilginç: *"Genelkurmay yetkilisi, Hürriyet'e, Türk Silahlı Kuvvetlerinin bölücü terör olayına bakışını şöyle açıkladı: 'Köy korucuları yararlıdır. Teröristler bu sistemi çökertmek istiyor. Bölgede yerleşim birimleri var... Hepsine karakol kurmak imkansız... Mutlaka, merkezi yerleşime geçmeli.' ..."* Daha sonra *"Ordu duruma hakim"* altbaşlığıyla şu belirlemeler yer alıyor: *"Uludere olayının sıcaklığı içinde, bazı çevrelerde dile getirilen 'endişe'yi yetkiliye sorduk. 'Ordu orada duruma hakim mi?' Silahlı Kuvvetler ile ilgili kararlarda söz sahibi olan yetkili, bir karşı soru ile cevap verdi: **'Ordunun duruma hakim olmasından ne anlıyorsunuz? Ordunun duruma hakim olmasından, bireysel polisiye olaylara hakim olması anlaşılmamalıdır. Orduların asli görevi, kitlesel nitelikli olaylara hakim olmaktır. Soruyu bu açıdan cevaplarsak, evet duruma hakimiz."*** (Hürriyet, 26 Şubat 1987)

Bu faşist ordu yetkilisi çok

açık ve net bir biçimde şunu söylemek istiyor: 'Gerilla savaşına karşı ordu hiçbir şey yapamaz. Ordunun görevi ayaklanmaları durdurmaktır ancak. Ve bu nedenle de gerilla bölgelerinde ordunun hakimiyetinden söz edilemez'. Evet bu, kırsal alanlarda, gerilla bölgesinde sömürgeci TC'nin pratik egemenliği de yitirmeye başladığının açık bir itirafıdır. Yine bir önceki örnekte de, 'bölücüler koruculuğu çökertmek istiyorlar, bu nedenle hükümet de korucuları güçlendirmelidir', yolundaki açıklama da, savaşta insiyatifin tamamen kurtuluş kuvvetlerimizin elinde olduğu ve sömürgecilerin buna göre kendisine biçim vermek zorunda kaldığını açıkça göstermektedir. İnönü ve Demirelleriyle, eski yeni tüm TC yetkililerinin sözleri çöküşün ve çaresizliğin birer belgesi niteliğindedir.

Diğer burjuva gazetelerinde de aynı konuyu içeren bazı 'itirafname'ler şöyle: *"Çankaya'da olağanüstü zirve. Kritik gün... Bir mühendisin yarattığı gerilim sürerken,* ***Hakkari'nin Uludere ilçesine bağlı Taşdelen köyüne yapılan PKK baskınında, 14 yurttaşın öldürülmesi Ankara'yı sarstı...*** *Çankaya'da... yapılan değerlendirmede, eşkiyanın Irak'tan sınırı geçerek... eylem yapma olasılığı üzerinde duruldu... ancak gelenlerin Türkiye içinden olmaları daha kuvvetli bir ihtimal olarak görüldü."* (Milliyet, 25 Şubat 1987)

"Kıskaç operasyonu... PKK militanlarının yakalanması amacıyla başlatılan operasyon Çukurca-Uludere hattında yoğunlaştırıldı... eşkiya kıskaca alınıyor... Öte yandan Dışişleri Bakanlığı'ndan üst düzeyde bir yetkili... Irak'taki operasyonları doğruladı." (Milliyet, 26 Şubat 1987)

"Jetlerimiz bölücülerin tepesinde... Taşdelen köyüne gelen İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut: 'Elbetteki, vatanımıza, milletimize bağlı insanlarsınız. Bu eşkiyayı, hep birlikte sizin gücünüzle, sizin birlik ve beraberliğinizle yok edeceğiz. Siz, biz, asker, sivil yok. Biz tüm olarak bir milletiz." (Tercüman, 27 Şubat 1987)

"Bakkallar denetim altında. Öte yandan ilçe ve köylerdeki dükkanlar, güvenlik kuvvetleri tarafından denetim altında tutuluyor. Bu dükkanlara gelen yağ, şeker, un ve bulgur gibi yiyeceklerin, köylülerin ihtiyacı kadar getirilmesi ve böylece gıda maddelerinden eşkiyanın istifade etmesinin önlenmesi sağlanıyor." (Tercüman, 26 Şubat 1987)

İşte, düşman basınından alınan birkaç örnekte de açıkça anlaşılmaktadır ki, ülkemizde savaş çok geniş boyutlara varmıştır. Belli ki, bugün gelinen noktada devrim ve karşı-devrim cephelerinde neler olup bittiğini, her iki cephede de durumların ne merkezde olduğunu gözardı etmek artık mümkün olamamaktadır. Olaylar ve gelişmeler Türk sömürgecilerinin boyutlarını çoktan aşmış, KUKM önemli ve küçümsenmeyecek bir yol katetmiş ve faşist-sömürgeci TC'nin "kağıttan kaplan" olduğu anlaşılmıştır. Türk sömürgecilerinin demagojisi artık ne devrim cephesindeki gelişmeleri ve ne de karşı-devrim cephesindeki çöküşü ve dağılmayı gizleyebilmektedir. Aksine gerçek durumu, bazı yönleriyle de olsa çoğu zaman kendileri bile itiraf etmek zorunda kalmaktadırlar.

Bugün tüm siyasi, ekonomik, askeri vb. gücüyle Kürdistan'a yüklenip sonuç almaya çalışması, düşmanın acizliğinden ve zayıflığından kaynaklanmaktadır. Çünkü her geçen gün, çürümekte olan sömürgeciliğin aleyhine işlemektedir. Bunun için ordu sürülerini Kürdistan'a yığmakta, hatta Güney Kürdistan içlerine kadar girerek yoksul halkımızı katliamlardan geçirmektedir. Fakat şunu söyleyelim ki, Türk sömürgecilerinin 1986 Ağustos'unda Güney Kürdistan'a girişleri nasıl kendi teşhir ve tecritlerinden başka bir neticeye ulaşamayıp fiyaskoyla sonuçlandıysa, bugünkü saldırıları da bundan öteye geçemeyecektir. Yukarıda kendi itiraflarından verdiğimiz bazı örneklerden de anlaşılacağı gibi, faşist Türk sömürgeciliği tarihsel, sosyal, siyasal, pratik vb. her alanda devrimci direniş savaşımımız karşısında büyük bir çıkmaz içerisindedir ve tamamen insiyatifsiz kalmıştır. Dolayısıyla ne kadar zorlanıp çırpınsa da stratejik olarak tam bir çıkmaz içerisinde olduğundan ötürü taktik alanda başvuracağı yöntemlerin kendisini yenilgiden kurtaramayacağı açıktır.

Gerçek bu olmakla birlikte, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü partimiz PKK'nin ortaya çıkıp direniş bayrağını açtığı günden bu yana, Türk sömürgecileri pervasız ve kuralsız bir savaş yürütmekten bir an bile geri durmamışlardır. Özellikle 15 Ağustos 1984'ten günümüze kadar geçen 2,5 yıllık sürede Kürdistan kıyasıya bir savaşa sahne olmuştur. Ve bu savaş bugün tüm şiddetiyle sürmektedir. Bu savaşta ABD emperyalistlerinden Avrupa sosyaldemokratlarına ve oradan da tasfiyeci sosyal-şovenlere, işbirlikçi-teslimiyetçi reformistlere kadar dünya gericiliğinden geniş bir destek alan Türk sömürgecileri, her türlü "özel savaş" yöntemlerini de kullanarak devrimci direnişimizi boğmaya, imha etmeye ya da en azından engellemeye çalışmıştır ve çalışmaktadır. Fakat bunu ne ölçüde başardığı, daha doğrusu başarıp başaramadığı sorununa gelince; bu konuda en tatmin edici yanıtı yaşanan günlerin pratiğinde bulabilmek olanaklı. Ulusal direniş pratiğimiz PKK-ERNK-ARGK ve Kürdistan'da yaşanan halk savaşı gerçekliğiyle ortadadır. Buna karşılık Türk sömürgeciliğinin durumu nedir? Aklının yettiği her türlü uygulamaya başvurmaktan çekinmeyen kemalist-faşist rejimin, bugün hala önlem arayışı içerisinde bulunması neyi ifade ediyor? Her yeni arayış, uygulanagelen tüm yöntem ve taktiklerin ve dolayısıyla kemalist-faşist rejimin iflası değilse nedir?

İşte ulusal direniş savaşımımız 1987 kış eylemliliğiyle, Türk sömürgecilerinin özene bezene geliştirdikleri ve büyük umutlar bağladıkları taktik ve "özel savaş" yöntemlerini yerle bir ederek yeni ve daha güçlü bir sürece girerken, düşman cephede yaşanan panik ve dağılmayı da açık-seçik ortaya çıkarmakta ve düşmanı yeniden yoğun bir arayışın içine itmekedir. Faşist Türk sömürgecilerinin, çaresizliklerini örtbas etmek amacıyla sivil halka yönelik giriştikleri katliam uygulamaları kendi köhnemiş rejiminin sonunu yaklaştırmaktan öteye geçmeyecektir.

Zindanlarda Yükselen Direnişin Sesi Kürdistan Dağlarında Yankılanıyor

Baştarafı 1. sayfada

landı.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin, son günlerde gerek mahkemeleri hızlandırarak savaş esirlerine üstüste ağır cezalar vermesi, gerekse zindanlarda uygulamakta olduğu insanlıkdışı baskı ve işkenceleri alabildiğine arttırması bir rastlantı değildir elbet. Her geçen gün gelişip boyutlanan ulusal direniş savaşımımız karşısında başvurulan bir dizi önlemlerin bir parçası olarak görülmesi gereken bu uygulamalar, faşist rejim tarafından bir yıldırma ve tehdit unsuru olarak gündeme getirilmektedir. Bu tür uygulamaların zamanlamanın nasıl bilinçli ve sinsice yapıldığı da gözden kaçmamaktadır. Dikkat edilirse, Askeri Yargıtayın 9 PKK'li savaş esiri hakkındaki idam kararlarını onayladığı bu dönem nasıl sıradan bir dönem değil de mücadelemiz açısından önemli özellikler arzeden bir aşama ise, aynı davanın karara bağlandığı dönem de —Mayıs 1983— benzer özelliklere sahip bir dönemdi. Hareketimizin ülkeye girişini engellemek için çok yönlü ve sistemli bir saldırı sözkonusuydu. Faşist ordu sürülerinin Güney Kürdistan'a girişi, zindanlarda "Genç Kemalistler" adıyla örgütlenen ihanet şebekesi ve bunların dışarıdaki kolu provokatörlerin ortaya çıkışı, tasfiyeci sosyal-şoven ve teslimiyetçi-reformist güruhların yalan karalama kampanyaları gibi sömürgeci mahkemelerde verilen onlarca idam ve ömür boyu hapis cezası kararları da bu sistemli saldırıların birer parçası niteliğindeydi. Düşmanın o dönemdeki korku ve çırpınışları yersiz değildi; Partimiz ülkeye giriş kararını hayata geçirmesi halinde neleri kaybedeceğinin farkındaydı. Nitekim her yola başvurarak engellemeye çalıştığı ve fakat başaramadığı o tarihi adımın sömürgeci-faşist Türk burjuvazisine nelere mal olduğu bugün daha net görülebilmektedir.

O günden bugüne her önemli atılımın eşiğinde düşman, elindeki bütün olanakları kullanarak bu tür sistemli saldırıları hep gündeme getirmiştir. İşte günümüzde yaşanan olaylar da düşmanın bu uygulamalarının şimdilik en son halkasını teşkil etmektedir. Ulusal direniş savaşımımız yeni ve güçlü bir atılımın eşiğindedir. III. Kongre'den alınan güçle yaratılan 1987 kış eylemliliği bunun açık bir kanıtı ve göstergesidir. Günümüzde kitleselleşen devrimci direniş çok daha geniş boyutlara varmış bulunmaktadır. Buna karşılık sömürgeci-faşist Türk devleti de hummalı bir faaliyet içerisine girmiş ve çılgınlık düzeyine varan uygulamalara hazırlanmaktadır. Bir yandan yoğun askeri hazırlıkları sürdürürken, bir yandan da milyonlarca Kürdistanlıyı zorla toprağından söküp atmanın hesaplarını yapmaktadır. Ve görülüyor ki, düşmanın her zaman olduğu gibi yine savaş esirlerini, zindan cephesini de ihmal etmemektedir. İşte onlarca PKK'li savaş esirlerine verilen idam cezaları ve bunların bir yandan da Askeri Yargıtayda onaylanması ve faşist zindanlarda baskı ve işkencelerin son günlerde alabildiğine artması bunun bir ifadesidir.

Evet, faşist-sömürgecilik Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı saldırıya geçtiği dönemde savaş esirlerini ve zindan cephesini de ihmal etmemiştir. Eli-kolu zincirli savaş esirlerinin karşısında kendisini çok güçlü sanan ve mutlaka zafer kazanacağını düşünen faşist Türk devleti her seferinde de hayal kırıklığına uğramaktan ve yenilgiden kurtulamadı. Denilebilir ki, PKK'nin sömürgeci-faşist Türk devletini kesin yenilgiye uğrattığı alanların başında zindanlar gelmektedir. Bunun en son ve en açık kanıtı da; şu anda Adana Cezaevi'nde devam etmekte olan direniştir.

Faşist rejim şunu iyi bilmelidir ki; her türlü insanlık ve hukuk kurallarını ayaklar altına alarak PKK'li savaş esirlerine verdiği en ağır cezalar ve idam kararları karşılıksız kalmayacak, tüm yaptıklarının hesabı misliyle sorulacaktır. Ve idam edilecek her savaş esirinin intikamı yüzlerce katıyla mutlaka alınacaktır.

Adana Cezaevi'nde Yüzlerce Savaş Esiri Direnişte

Ulusal kurtuluş mücadelemizin yükselmesine paralel olarak son dönemde, sömürgeci zindanlarda insanlıkdışı vahşet ve baskı uygulamalarının da giderek arttığı bilinmektedir. Bir yandan Kürdistan'da devrimci direnişin geliştiği alanlarda, en küçük yerleşim birimlerinde bile zindanlar oluşturulup Kürdistanlı yurtseverlerle doldurulurken, bir yandan da öteden beri zulmün kaleleri haline getirilmiş bulunan Diyarbakır, Adana vb. zindanlarda işkence ve katliamlar sürdürülmektedir.

Faşist Türk sömürgecilerinin bu uygulamalarına karşı direnişin onurlu sesi bu kez Adana Cezaevi'nde yükseliyor. 1987 yılı başından beri zindan koşulları bilinçli ve sistemli olarak ağırlaştırılmakta, savaş esirleri, günlerce yiyecek verilmemek suretiyle aç bırakılmakta, yakınlarıyla görüştürülmemekte, dışarıyla her türlü irtibat tamamen kesilerek yeni katliam planları hazırlanmaktadır. İşte bu tür faşist uygulamalara karşı Adana zindanlarında savaş esirlerinin açlık grevi biçiminde başlattıkları direniş iki haftadan bu yana sürmektedir. Şubat ortalarında başlayan ve çok sayıda savaş esirinin katıldığı bu direniş, faşist rejimin sansür, haber yasağı vb. uygulamalarına rağmen kamuoyunda duyularak geniş yankılar uyandırdı ve böylelikle de rejimin çirkin yüzü ve hesapları bir kere daha açığa çıkarılmış oldu.

Savaş esirlerinin yakınları tarafından dışarda başvurulan çeşitli girişimler faşist-sömürgeci yetkililerce "açlık grevi eylemi cezaevi koşullarından kaynaklanmıyor, ideolojik amaçlıdır" vb. gerekçelerle yanıtsız kalarak sonuç vermedi. Bunun üzerine, Ankara'da 300'ü aşkın kadın Meclis'in (TBMM) önünde toplanarak bir gösteri yaptılar ve zindanlardaki katliam girişimleri, baskı ve işkenceleri protesto ederek yakınlarıyla görüşmek istediklerini açıkladılar. Bu olay da gösteriyor ki, faşist baskılar, açlık ve yoksulluklar sonucu "bıçak kemiğe dayanmıştır" ve halk kitlelerini artık tehdit, gözdağı vb. yöntemlerle durdurmak mümkün olamamaktadır.

İçerde ve dışarda tezgahlanan tüm karşı-devrimci oyunlara ve bozgunculuğa karşın, açlık grevi direnişinin başarıyla sürdüğü bildirilmektedir.

Açık ki, dünyanın neresinde olursa olsun, her devrimci mücadelede zindanlar bir sınav alanı olmuştur. Devrimcilerin ve devrimciliğin denendiği bir mihenk taşı işlevi görmüştür. Ve yine dünyadaki birçok mücadele pratiklerinde görüyoruz ki, bu sınavdan alnının akıyla çıkan güçler ancak zafere ulaşabilmişlerdir; diğerleri, yani bu zorlu sınavdan devrimci onurunu koruyarak başarıyla çıkamayan güçler ise yenilgiden ve imhadan kurtulamamışlardır. Bu anlamda modern KUKM tarihine, PKK pratiğine baktığımızda gerçekten devrimcilik adına gurur verici parlak sayfalarla karşılaşmaktayız. Ve bu aynı zamanda Kürdistan Devriminde zaferin güvencesidir de.

Bilinmektedir ki, devrimci mücadelelerde zindanlar, egemen sınıflarla ezilen, sömürülen sınıfların temsilcileri arasında en zorlu savaşın yaşandığı bir alandır. Ve devrimcilerin görevi, koşullar ne denli ağır olursa olsun bu alanda egemen güçleri altetmek ve zindanları bir devrimci okul durumuna getirmektedir. İşte bugün PKK'li savaş esirlerinin kapatıldığı zindanlarda —ki, en başta Diyarbakır akla gelmektedir— "PKK Üniversitesi" deniyorsa, bu boşuna değildir ve anlamlıdır. Evet, bu alanlardan Mazlumlar, Hayriler, Kemaller geçmiştir. Nice yoldaşlarıyla birlikte önderler; dünyada eşine ender rastlanan bir kararlılıkla Türk sömürgeciliği ve onun faşist rejimi gibi vahşi bir gücü dize getirerek, zindanları bir okul haline getirmekle kalmayıp bir halkın yeniden dirilişini de gerçekleştirdiler.

Bugün, Adana zindanlarında en katmerli sömürgeci-faşist zulüm altında yeniden yakılmış bulunan direniş alevleri; ulusal kurtuluştan, devrimden yana olan tüm ilerici, yurtsever, demokrat ve devrimcilere sunulan bir mesaj niteliğindedir. Zindanlarda yükseltilen ve Kürdistan dağlarının doruklarında en anlamlı yankısına kavuşan direnişin güçlü sesi, sömürgeci-faşist rejimi mutlaka boğacaktır.

Türk Sömürgecilerinin Sürgün Girişimine Halkımızın Cevabı ERNK Saflarında Birleşmek ve Savaşmak Olacaktır

Sürgün Planı Tüm Köyleri Kapsıyor
Dersim'de 234 Köye Bildirim Yapıldı
Sürgün Girişimine Halk Toptan Karşı Çıkıyor

Baştarafı 1. sayfada

koparıp sürgün etme yöntemi olmuştur. Ve bu yöntem Abdülhamit'ten İttihat ve Terakki'ye, M. Kemal'e ve bugünkü Türk burjuvazisi ile faşist temsilcilerine intikal eden tarihi bir kara mirastır.

Bugün tamamen ulusal varlığımızı imha etmeye yönelik olarak gündeme getirilen sürgün yöntemi yeni değildir. Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da şekillenmesi nasıl ki tamamen vahşet temelinde olmuşsa, bu vahşetin bir ayağını da hep sürgün politikası teşkil etmiştir. Yüzyılımızın başında, Osmanlı İmparatorluğunun tamamen dağılmak üzere olduğu günlerde halkımız Ermeni halkıyla birlikte tarihin tanık olduğu en büyük sürgünlerden birini yaşadı. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında, İttihat ve Terakki'nin Enver-Cemal ve Talat Paşaları eliyle gerçekleştirilen sürgünde 600 bin Kürdün Toroslarda kırıldığı henüz hafızalardan silinmedi. Ve Türk sömürgecilerinin uyguladığı sürgün de bununla sınırlı kalmadı. Daha sonraki yıllarda Kürt halkının her isyanının, her başkaldırışının ardından kemalistlerin uyguladıkları değişmez yöntem oldu. Koçgiri'de, Palu-Genç-Hani'de, Ağrı'da, Dersim'de katliamlardan artakalanlar hep sürgünlere tabi tutuldu ve çoğunluğu da bu yollarda kırıldı. "Takrir-i Sükûn" kanunları "Mecburi İskân"lar halkımıza bir kader gibi dayatıldı. Ve her biri sürüldükleri diyarlardan, toprağından koparılan birer ağaç misali kuruyup gittiler, yaşayamadılar.

Barbar Türk sömürgecileri Kürdistan üzerindeki askeri işgalini tamamladıktan sonra ekonomik işgal döneminde de sürgün politikasını sürdürdü. Ama bu kez değişik biçimlerde. 1940'lardan başlayan ve özelikle 1960'lı yıllarda sömürgeci devlet kapitalizminin çarpık girişiyle belirginleşen bu süreçte uygulanan ekonomik politikalar sonucunda çok sayıda Kürdistanlı ülkeyi terketmeye ve sürgüne zorlanmıştır. Önceleri Türkiye'nin çeşitli metropellerine akın eden insanlarımız, 1960'lı yılların sonu ile 1970'li yıllarda giderek hızlanan bir tempoyla Avrupa metropollerine akmaya başlamıştır. Daha sonra çeşitli Ortadoğu ülkelerine, hatta Avustralya'ya, Kanada'ya kadar ekonomik göçler devam etmiştir. 12 Eylül sonrasında ise Türk sömürgecilerinin bilinçli ve sinsi çabalarıyla, özellikle ulusal kurtuluş mücadelemizin geliştiği alanlarda gençlik kesimi yurtdışına itilmektedir. Bununla amaçlananın, gençliğin ulusal kurtuluş mücadelesinin saflarına katılmasını engellemek olduğu açıktır.

Buraya kadar kısaca özetlenmeye çalışılan sürgün uygulamalarının da temel amacı Kürt ulusal varlığını imha etmek ve "Misak-ı Milli" sınırları içerisinde Türk uluslaşmasını yaratmaktır. Bunun için Türkiye'nin çeşitli kesimlerinden zaman zaman Kürdistan'a nüfus kaydırılmaya çalışılmış, hatta balkan ülkelerinden getirtilen Türk göçmenleri ve en son Afganistan'dan getirilen karşı-devrimci haydutları bile Kürdistan'ın çeşitli alanlarına yerleştirilerek Kürt ulusal varlığı giderek zayıflatılmak istenmiştir.

Fakat 1980'lerden başlayarak, yani modern ulusal kurtuluş mücadelemizin şekillenip gelişmesiyle birlikte, değişik özellikler arzeden bir sürgün politikasına tanık olmaktayız. Bu tamamen halkımızın dayattığı halk savaşının gereklerine göre belirlenmiş olan "özel savaş" uygulamalarının bir parçasıdır. Yani artık faşist Türk sömürgecileri güçlülüğünden değil, tam aksine zayıflık ve güçsüzlüğünden dolayı bu yola başvurmaktadır. Aşağıda vermeye çalışacağımız bazı örneklerden de açıkça anlaşılabileceği gibi, sömürgecilerin bu uygulamaları tamamen direniş savaşının gelişmesine bağlı olarak ve en başta da geliştiği alanlarda öncelikle başlatılmış ve giderek bugün Kürdistan'ın topyekün sürgün edilmesi boyutlarına varmıştır. Bu, ulusal direniş

mücadelesinin tüm Kürdistan'ı sardığının ve düşmanın Kürdistan üzerindeki egemenlik ve otoritesinin iyice zayıfladığının bir başka ifadesidir.

Anımsanacak olursa, bugünkü boyutlara varan sürgünlerin ilk uygulaması 1982'nin sonlarında ve "Emniyet Bölgeleri" adıyla gündeme getirildi. Aynı dönem Partimizin ülkeye giriş hazırlıklarını yoğunlaştırdığı —II. Kongre'de alınan kararlarla— döneme tekabül etmektedir. Ve "Emniyet Bölgeleri" adıyla sınıra yakın bazı yerleşim birimleri yerlerinden sökülerek bir tampon bölge oluşturulmak ve böylelikle de Hareketimizin ülkeye girişi engellenmek isteniyordu. Fakat sömürgeciler bu amaçlarına ulaşamadılar. Partimiz, ülkeye girişi —tüm engellemelere rağmen— gerçekleştirdi ve önemli hazırlıklardan sonra 1984-15 Ağustos Atılımıyla KUKM'ne büyük bir hamle yaptırdı. Ve bu noktadan sonra, Türk sömürgecilerinin sürgün politikalarının tamamen direniş savaşımıza göre oluştuğu daha da açık ortaya çıktı.

Dikkat edilirse, devrimcilere yardım ettikleri gerekçesiyle köyleri yakıp yıkmaları, bir kısmını zorla başka bölgelere sürgün etmeleri ve yine gerillanın geliştiği bölgelerde "stratejik köycükler" oluşturma vb. tüm uygulamalar, hep ulusal direniş savaşımızın geliştiği dönemlerde ve alanlarda gündeme getirildi. Ve bu alanların tümü, faşist Türk sömürgeciliğini —tüm yöntemleri boşa çıkaralarak— adım adım geriletildiği, zayıflatıldığı alanlardır. Buna bazı somut örnekler verecek olursak; 15 Agustos 1984'ten sonra sürgün edilen ve yakılan bazı köyler şunlardır:

Şırnak'a bağlı; Deşta Lolo, Meydili, Berkever, Miştaxe, Serêdeh, Basret, Derşev, Dereler, Spindorak vb.

Eruh'a bağlı; Guyina, Zivinga-Şikaka, Aynê, Mergeh, Kereşa vb.

Hakkari ve Van köylerinden; Meşecik, Ayranlı, Kandil, Karasu, Ünlüce, Sarp, Çayırlı, Genişdere vb.

Bingöl-Genç'e bağlı Kelaxsi.

Görüldüğü gibi uygulamalar hep mücadelemizin gelişmeye başladığı alanları kapsamaktadır. Daha sonra "özel savaş" yöntemi olarak gündeme getirilen "stratejik köy" oluşturma çabaları da yine, savaşın geliştiği alanlarda yoğunlaştı. Bu alanların başında Dersim, Pervari-Siirt, Şırnak, Uludere, Beytüşşebap vb. geliyordu. Sömürgecilerin her türlü çabalarını ve "özel savaş" yöntemlerini boşa çıkaran KUKM gelişikçe, düşmanın sürgün uygulamaları da o ölçüde genişlemekteydi. Ulusal direniş savaşımız Botan-Hakkari bölgesinden kuzeye doğru gelişmesi üzerine bu kez sömürgeciler "Güney Van Projesi" adıyla yeni bir alan boşaltma uygulamasına giriştiler. Açık ki, bu uygulama da diğerleri gibi tamamen savaşın askeri gereksinmelerine cevap vermek amacıyla gündeme getirildi. Düşman Van ve Hakkari arasındaki geniş bir alanı boşaltarak ve denetim altında tutarak Botan-Hakkari bölgesi ile kuzey kesimler arasındaki irtibatı kesmek, zayıflatmak istemekteydi.

İşte düşmanın hiçbir yönteminin sökmemesi ve devrimci direnişin tüm Kürdistan sathına yayılması sonucudur ki, Faşist-sömürgeci Türk devleti şimdi de Kürdistan'ın kırsal alanlarını —ki ülkenin çok büyük bir kesimini oluşturmaktadır— topyekün boşaltmak gibi bir çılgınlığa kalkışmaktadır.

Bugün uygulanmak istenen bu politika ne denli kamufle edilmek, başka türlü gösterilmek istense de asıl amacın bu olduğu herkesçe bilinmektedir. Ve aklını yitirmeyen hiçbir insan Kürdistan halkının böylesi bir uygulamayı "gönüllü" olarak kabul edebileceğini düşünemez. Faşist Türk sömürgecilerinin, "göç zorunlu değildir, isteğe bırakılmıştır" vb. saçma iddiaları ise gülünç olmaktan öteye bir şey ifade etmemektedir. O kadar gülünç ve saçma ki, burjuva muhalefeti bile kabullenmiyor. Bu konuda hükümeti eleştiren SHP Genelsekreteri Fikri Sağlar'ın şu sözleri ilginçtir: *"SHP Genel Sekreteri Fikri Sağlar, 'Bakan Hüsnü Doğan'ın göçe zorlama olmadığı ve isteğe bağlı olduğu yolundaki açıklamalarının inandırıcı olmadığını' söyleyerek, '... Hükmün baştan verildiğinin ve köyleri başka yere nakletme kanununun önceden alındığının' açıkça belli olduğunu söyledi."* (Hürriyet, 20 Şubat 1987)

Zaten Orman Genel Müdürlüğü'nden köy muhtarlıklarına gönderilen genelgede de her şey açıkça görülebiliyor: *"...Orman içinde bulunan köyünüzün... Mersin, Antalya, Muğla ve İzmir bölgeleri içinde veya civarında devletçe imar ve ihya edilecek meskenler, okul, cami ve diğer sosyal tesisler devletçe yapılacak, her haneye yeteri kadar tarım arazisinin de verileceği bir yere naklediImesi mümkün olabilecektir.* ***Bu nedenle en geç 29 Ocak 1987 tarihine kadar bölgemize dilekçe ile başvurmanızı, başvuruda bulunmayan köyler için nakledileceğine dair raporun ise bizzat bölgemizce yapılacağının bilinmesini..."*** (Milliyet, 20 Şubat 1987)

Görüldüğü gibi faşist devlet, önce "ihya edileceksiniz" diye kandırmaya, ardından da dilekçe vermeyenlerin "naklinin de bizzat bölgemizce yapılacağı" biçiminde açıkça tehdit etmeye çalışarak köylülerden dilekçe alacak sonra da "İşte köylü kendi isteğiyle gidiyor" diye ilan edecek. Hesap bu. Nitekim bu tür açıklamalar yapılmaya bile başlandı: *"Orman Genel Müdürlüğünün Mersin, Antalya, Muğla ve İzmir'de tarıma açmayı düşündüğü tarım arazileri için Tunceli'den 10 bin kişi başvurdu."* (Milliyet, 19 Şubat 1987)

Açık ki, sömürgecilerin "toprak vereceğiz", "ev yapacağız", "ihya edeceğiz" biçimindeki vaatleri de koskoca birer yalandır. Kürt halkını sadece toprağından söküp atacaktır, attıktan sonra varsın her biri bir tarafta sürünsün ve sonunda çoğu kırılsın gitsin, düşmanın istemi tam anlamıyla budur. Ataları da öyle yapmadılar mı zaten? Bu konuda 19 Şubat 1987 tarihli Milliyet'in "Köylerin Göçü" başlıklı başmakalesinde şu görüşlere yer veriliyor: *"Göç etmesi sözkonusu olanlar üç-beş kişi değil. Yüzlerce köyde yaşayan 10 binlerce kişi. Başka bir demokratik ülkede olsa, böyle bir operasyonun hazırlığı aylar, hatta yıllar öncesinden başlayıp uzun süreli ve çok yönlü tartışmaların konusu olur. İstimlak edilecek, ağaçlandırılacak köylerin seçimi. O köylerde yaşayan ailelerin nakledileceği illerdeki yerleşme bölgelerinin saptanması. Oralardaki geçim imkanlarının hesaplanması. Nakil ve yerleşim planlarının yapılması. Bunların hiçbirinden, hiç kimsenin haberi yok. Sadece Muhtarlıklara birer mektup... hepsi o kadar."*

Açıkça görüldüğü gibi Türk sömürgecilerinin amaçları sadece Kürdistan halkını toprağından söküp atmaktır. Ve bunu da 'çok acil' yapabilmektir. Çünkü halk savaşı hızla alevleniyor, kaybedeceği hiç zamanı yoktur. Yoksa, zaman bulsa, Milliyet'teki akıl hocasının dediğini yapacak, daha demokratik bir kılıf hazırlayıp öylece ortaya çıkabilecekti belki, ama buna zaman bulamıyor. Çünkü faşist ordu feryat ediyor. *"Türk Silahlı Kuvvetleri 'sakat yerleşim düzeni değişmeli' görüşünde. Doğu'ya yeni yerleşim düzeni... Görüşünü aldığımız generalkurmay yetkilisi, Güneydoğudaki olayların yanlızca askeri tedbirlerle önlenemeyeceği görüşünde... Bölgede yerleşim birimleri var... Hepsine karakol kurmak imkansız..., mutlaka, merkezi yerleşime geçilmeli...'*

İşte 'aciliyet' burdan kaynaklanıyor. Faşist sömürgecilerin tüm tedbirlerini kısa sürede işlemez kılarak gelişen KUKM, rejime her gün kapatamayacağı açıklar verdirmektedir. Bu nedenle de çareyi 'Kürdistan'ı boşaltmakta' arıyorlar şimdi de.

Fakat bu o kadar kolay olmayacaktır. Daha önce aynı yöntemleri Vietnam Devrimine karşı, ABD emperyalistleri de uyguladılar. Sonuçta nasıl unutmayacakları bir ders aldıkları biliniyor. Yalnız, Avusturyalı gazeteciye, ABD emperyalistleri tarafından toprağından söküImek istenen Vietnamlı bir köylünün şu sözlerini anmak ve hatırlatmak gerekiyor:

"Gıdasızlıktan kurumuş, çıplak bir köylüyle konuştum. Hiç utanmışa benzemiyordu ve utanmasına gerek de yoktu... Canlı kayadan bir heykel, insan biçiminde hayat bulmuş bir toprak parçası gibiydi.

Benim halkım her zaman buradaydı' dedi. ***'Babam, onun babası ve dedemin babası geriye sayabildiğimiz kadarıyla hepsi. Yankee şeytanları, bombaları, mermileri ve tanklarıyla mezarları parçalasa bile, onların kemikleri burada gömülü. Burada yaşayacağım ve burada savaşacağım. Yankee bombaları ya da mermileriyle ölursem, en azından kemiklerim atalarımınki ile aynı toprak parçasında kalacak.."*** (Wolfred G. Burchett, Vietnam Kazanacak s. 131)

Evet, emperyalist, sömürgeci, işgalci, kan emici barbar güçlere karşı dünya halklarının tarihleri şanlı direniş sayfaları ile doludur. Elbette ki, halkları yurtlarından ve topraklarından koparmak o kadar kolay olmayacaktır ve böyle bir çılgınlığa başvuran işgalci güç, dünyanın bir numaralı süper gücü de olsa korkunç bir yenilgiden kurtulamayacaktır.

Kürdistan halkının da, yüzyıllardan beridir ülkesini, emeğini, onurunu ayaklar altına alan ve dolayısıyla tüm kutsal bağlarından söküp koparmaya kalkışan vahşi Türk sömürgecilerine verecekleri tek karşılık, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında direnmek ve kanının son damlasına kadar savaşmak olacaktır.

PKK ve KUKM'ne Yöneltilen İsveç Komplosu da Boşa Çıktı

ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZ BÜTÜN KOMPLOLARI ALTEDEREK ZAFER KAZANACAKTIR

Dikkatler İsveç Polisi Üzerinde Toplanıyor

Baştarafı 1. sayfada

süzlük meydana getirirken, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi gibi son derece haklı ve meşru bir davaya karşıtlığın sahiplerini çıkmazdan ve yenilgiden başka bir yere götürmediğini açıkça göstermiştir.

Olay bahane edilerek PKK'ye yöneltilen son saldırıların da tümden boşa çıktığı bugün, olayın aydınlatılması yönünde bazıları açısından belki de ilginç bulunacak gelişmeler olmaktadır. Avrupalıların deyimiyle "Kürtlerin" olayla bir ilişkilerinin olmadığı artık herkes tarafından kabul edilirken, bir yıldan beri sözde olayı soruşturmakla görevli olan, gerçekte ise olayı başkalarına yüklemeye ve kapatmaya çalışan polis şefi Holmer'in gerçek yüzü birçokları tarafından açıkça görülebilmektedir. Bugün henüz yapılması gerekenin binde biri bile yapılmamış da olsa, "%95 olayı PKK'nin yaptığını" söyleyen bu zat hakkında görevi kötüye kullanması nedeniyle soruşturma açılmış olması, olayın gerçek çözümünün şimdiye kadar soruşturmacı konumunda olanların sorgulanması ile ortaya çıkacağının çeşitli çevreler tarafından giderek daha çok anlaşılmakta olduğunu göstermektedir. Bu durum, olayın CIA ve MİT ortaklığı içinde SÄPO tarafından gerçekleştirilmiş olduğu gerçeğinin artık kabul ediliyor olması demektir.

Başlangıcında olduğu gibi birinci yılının sonunda da üzerinde fırtınalar koparılan olayın bugünkü geldiği aşama üzerinde hemen her güç belirleme yapmaktadır. Varılan ortak sonuç, şimdiye kadar yürütülen soruşturmada bir şaşırtmaca olduğu ve daha değişik yönden olayın soruşturulması gerektiği biçimindedir. Olayın aydınlığa kavuşturulması ve hukukun işletilmesi gibi sorunlar bizi ilgilendirmese de, olay etrafında Partimize ve mücadelemize yönelik düzenlenmeye çalışılan komplonun anlaşılması açısından bazı belirlemeler yapmak yararlı olacaktır.

Birinci yıldönümü nedeniyle yaptıkları değerlendirmelerde bazı Avrupa gazeteleri olayın vardığı aşama üzerinde şunları yazmaktadır. 28 Şubat tarihli TAZ, *"Palme Cinayeti Olayında Bir Karanlık Yıl"* başlıklı yazıda şöyle diyor: *"İsveç Başbakanının cinayetinden sonra ortaya çıkan başarısızlık karşısında şüpheler yoğunlaşmakta. Cinayeti sağ radikal polisler mi veya güvenlik polisleri mi yaptı veya silah üreticisi Bofors'un bu olayla bir bağlantısı var mı?*

"Olof Palme'nin katledilmesinden tam bir yıl geçtikten sonra, Stockholm'da bulunan bir polis muhabiri 'bugün yine sıfırdan başlıyoruz' diyerek yakındı. Palme o cuma günü kendi güvenlik polislerini eve göndermiş ve ani bir kararla sinemaya gitmişti. Bu nedenle kendi ailesi ve yakın çevresi —veya İngiliz gazetelerinin şüphelendiği gibi dostu Emma Rotschild— dışında kimse Palme'nin nerede olabileceğini bilemezdi.

......

"Bu sırada bir ihtimal yeniden bir cinayet işlenmiştir. 15 Ocak'ta 61 yaşındaki Koramiral a. D. Carl Fredrik Algernon Stockholm'da bir trenin önüne düştü. İlk önce bir intihar olduğu söylendi. Yoksa bir kaza mı? Algernon 10 yıl boyunca askeri gizli istihbarat örgütünde yer almış ve görevinden geri çekildikten sonra silah ihracatında görevli olarak savaş araçları sorumlusu olmuştu. Palme iktidarı altında İsveç'in savunma için harcadığı miktar on yıl içerisinde yarı yarıya düşmüştür... Algernon'la birlikte Palme olayından sonra ikinci bir kişi daha öldürülmüştür. Bu kişi silah endüstrisinin ve askeri makamların faaliyetlerini belli oranda

frenliyordu. Bofors firmasının Ortadoğu'ya yaptığı yasadışı bir silah ihracatının ortaya çıkarılmasında başrol oynayan bir kişiydi. Palme ve Algernon'un bu konuda gizli bir bilgiye sahip olduklarına dair bilgiler vardır."

Frankfurter Rundschau gazetesinin aynı günlü sayısında, Stockholm'da bulunan muhabiri Hannes Gamillscheg imzalı bir yazıda da şunlar yer alıyor: *"... Polis şefi Hans Holmer, araştırmayı İsveç hukuk pratiğine ters düşen bir tarzda kendine çekerek bir yıldan beri kendini beğenmiş bir biçimde yöneterek ayrı düşünen polisleri başka işlerle görevlendirdi; kendisine engel olan savcıları, yani kendisinin hukuka uygun hareket etmesini isteyenleri ortadan kaldırdı. Halbuki aslında onlar araştırmayı yönetiyorlardı...*

"Şimdi Stockholm'da komplo teorileri yayılıyor. Birisi şöyledir: Polis olayı kapatmak istiyor, çünkü sıcak bir iz kendilerine gidiyor: Baseball ligasına, daha doğrusu polis içinde olan tanınmış bir aşırı sağcı vurucu gruba. Bazı tanıklar olay sırasında olay yerinin yakınlarında bunlardan en az ikisini görmüş ve şüpheli davranışları varmış... tabii bu yönlü araştırmalar durduruluyor. Polisten başka kim Palme'nin o akşam koruyucularına izin verdiğini bilebilirdi? Bu teoriye inananlar şunu soruyorlar: Üzerine şüphe çekmeden kim Palme'yi takip edip Stockholm'un eskişehrinin dar bir sokağında uygun bir anda saldırılabilirdi?

"Polis gerçekten izi başka yöne çekmek istiyorduysa, o zaman Holmer'in takip ettiğinden daha iyi bir yol olamazdı...

"Ardından Holmer 'temel izini' buldu, '%95 doğrulukla' Kürt PKK partisine gideni. Ve bu iz idealdi, çünkü bu iz seneler önce İsveç hükümeti tarafından 'terörist teşkilat' olarak lanse edilmiş, ama üyeleri hiçbir zaman bu suçlamalara karşı kendilerini bir mahkeme önünde savunamamış bir gruba gidiyordu... Bu konuda bir ihtimal bir Kürde 'cinayet silahını verdiğini' öne süren bir alkolik Finli şahit olarak tutulmak istendi. Halbuki herkes biliyordu ki, 'şahitin' kendisi para için her şeyi yapan bir kişiydi ve cinayetin işlendiği silahın bulunmasında yardımcı olana da yarım milyon kron ödül veriliyordu.

"Bu anlamda, Holmer, en ufak bir kanıt bile getirmeden 'PKK' dediğinde, dinleyenler 'katil' olarak anlamalıydı. Ancak bu biçimde hiçbir neden göstermeden, İsveç'in en iyi denetiminde bulunan bazı Kürtlerin nasıl İsveç Başbakanını takip edebilecekleri sorusunu açık bırakabilirdi. Çünkü onlar zaten 'teröristlerdi.' Fakat Holmer'in bu yönelimine karşı protestolar oldukça zayıf kaldı. Her ne kadar, görevini kötüye kullandığından (Kürtlere karşı gerçekleştirdiği aramalardan) dolayı Holmer'e karşı bir soruşturma açılmasa da, 'görevinden alınmasından' sonra da araştırmalarda kilit rolü oynamaktadır. Holmer'in sırf PKK'ye yönelik soruşturmasına karşı olan savcı Claes Zeime ise görevinden atıldı... Ancak artık cinayetten bir yıl sonra... inanılır şahitler nasıl bulunacak? Bazı İsveçliler, Holmer'in tam da bunu amaçladığını söylüyorlar..."

Bugün bütün değerlendirmelerde ulaşılan düzey aşağı-yukarı böyle. Ve bunların son derece açık şeyler olduğu, olay üzerinde araştırma yapmak isteyenler için önemli bilgiler içerdiği ortada. Elbette bu değerlendirmeler hem yıldönümü nedeniyle, hem de Holmer'in Aralık 1986'dan beri yürüttüğü gürültülü yeni komplo ve saldırı çabalarının vardığı sonuçlar nedeniyle yapılıyor. Polis şefi Holmer, görünüşte vardığı bir yılda olayı çözümleme sözü gereğince, gerçekte ise önemli siyasal nedenlerle aralıktan itibaren yoğun bir saldırı yürüttü ya da başkalarının yürüttüğü saldırı kervanına görevi gereğince katıldı. Çoğu çelik yelekli beş bini aşkın polisle günlerce baskın ve aramalar yaptı, 20'den fazla yurtsever Kürdü tutukladı, günlerce ve aylarca "sonuca ulaştığını, yakında PKK'li katili ilan edeceğini" söyledi, ancak hiçbir zaman bunu yapamayarak tutukladıklarını serbest bırakmak zorunda kaldı ve böylece görünüşte kendi görevinden de oldu. Şimdi yürütülen bu saldırı kervanının siyasal nedenlerini belirtmeden önce, yapılanlar üzerine İsveç basının yaptığı bazı değerlendirmelere bakalım:

İnformation gazetesi, 10 Ocak 1987 tarihli sayısındaki *"Şef Savcı Palme Davasına El Koyuyor"* başlıklı yazıda; *"İsveç iddia makamlarının, polisin Palme cinayeti ile ilgili netice vermeyen araştırmalarına karşı gösterdiği sabrın tükendiği sanılıyor... Claes Zeime, 'polis ile... çeşitli konularda değişik anlayışlara sahip olduğumuz herkesçe malumdur' diyor... Noelden hemen önce Claes Zeime ile polisin araştırma başkanı Hans Holmer arasında direkt olarak meydana gelen bu ihtilafa İsveç Adalet Bakanı müdahale ederek engel oldu. Zeime daha da ileri giderek, araştırma çalışmaları hakkında İsveç kamuoyunun polis tarafından yanıltıcı bir şekilde bilgilendirildiğini söyleyerek Holmer'i suçladı... 6 aydır 'ana teori' diye tabir edilen teori ile ilgili araştırmalar yapmaktaydı. Herkes tarafından bilindiği üzere polisin bu 'ana teori' (izi) Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'ne bağlı olan bir grup şahıs üzerinde toplanmaktadır. Hans Holmer, bir TV programında, öne sürdüğü 'ana teorinin' %95 doğru olduğunu belirterek, Olof Palme cinayetinin ardında PKK'nin bulunduğunu ispatlamak için bütün prestijini bu mesele ile ilgili olarak ortaya koymuş olduğunu belirtti. Savcı Claes Zeime, ...yapılmakta olan araştırma çalışmalarının tek yanlı olarak bu yöne çekilmesini (PKK'den şüphelenilmesi) çok düşündürücü ve endişe verici bulmaktadır. Şef savcı, polisin PKK aleyhinde topladığı materyallerin ciddiye alınmayacağını belirtti. Şef savcının bu öne sürdüğü belirlemeleri, daha önce de Palme cinayetini araştırma çalışmalarına katılan tecrübeli onlarca polis tarafından öne sürülmüş olup, bahsedilen bu polisler Holmer'i protesto amacıyla kasım ayı sonlarında görevlerini bırakmışlardı"* diye yazıyor.

Bazı Alman gazetelerinin *"30 bin sayfalık PKK dosyasından başını kaldıramayan Holmer gittikçe bunadı ve hayaller görmeye başladı, sağlığı açısından sinemaya gitmesi ve dinlenmesi gerekiyor"* diye yazdığı bu Hans Holmer'in PKK aleyhine elinde bulunduğu en kuvvetli materyallerin "İsveç'te yaşayan PKK karşıtı Kürtler" olduğunu da bazı İsveç gazeteleri belirtiyor.

13 Ocak 1987 tarihli sayısında Aftonbladet gazetesi de şunları yazıyor: *"Ancak bu teori (Holmer'in teorisi) Palme soruşturmasındaki savcılar grubunca reddediliyor. Teorinin kendi akılalmazlığı içine düştüğü görüşündeler. Daha Olof Palme cinayetinin ertesi günü, PKK ile ilişkisi olanlar arasında katili bulma ile ilgili bütün olanaklar (araç-gereçler) tükendi... 'Esas takip-iz'de çalışan yüksek kademedeki bir kaynak Aftonbladet'e şunları söylüyor: 'Bu insanlar cinayet öncesinde de uzun süre tam bir gözetim altındaydılar. Bu insanlar cinayet planlayacaklar, katili içeriye sokacaklar, bu kişiye bakacaklar, cinayeti gerçekleştirmesine yardımcı olacaklar ve daha sonra da tekrar geldiği yere gönderecekler ve polis de hiçbir şey farketmeyecek —bunları gözönüne getirmemem— çok zor... Olay tamamen bunların ilgileri dışında görünüyor."*

27 Ocak tarihli Liberation gazetesi de, Françoise Nıeto imzalı ve *"Olof Palme: Kürt Pisti Üzerinde Kayma"* başlıklı yazıda; *"İsveç polisi için zor günler... Onbir aydan beri Olof Palme olayını araştıran İsveç polis şefi Hans Holmer, yeterince gülünç olan son şansını mı salı günü oynadı? Her zaman %95 suçladığı Kürt grubuna son darbeyi vurayım derken, acaba bu vesileyle kendi sonunu mu getirdi?.. Olof Palme olayındaki deliller birbiri ardına göçüp gidiyorlar. En açıklığa kavuşan ise Kürtlerin bu olayla ilgisi olduğuna dair kuşkunun tamamen ortadan kaybolacağıdır"* diye yazıyor.

Yaptığı bir açıklamada VKP (Sol Komünist Partisi) milletvekili Jorn Suvenson, Olof Palme cinayetinin ardında Batılı istihbarat örgütlerinin olduğunu belirterek, durumu şöyle değerlendiriyor: *"Palme cinayeti önemli politik nedenlerin bir sonucudur. Amaç, çıkarları tehlikeye düşüren her şeyin ortadan kaldırılması idi."*

Sosyal-Demokrat Holge Klöuer'in *"fırtınalar koparılan, fakat başarısız olan baskın"* dediği Holmer'in aralık-ocak saldırısı için milletvekili Karin Abralan ise *"Holmer kendisini kilitledi"* belirlemesi yapıyor.

Bütün bunlar, Aralık 1986'dan beri Avrupa kamuoyunda Palme olayı ve PKK üzerine yazılan ve söylenenlerin sadece çok küçük bir parçasıdır. Zira, belki de büyük bir umutla, fakat gerçekte son çırpınış olarak polis şefi Holmer'in başlattığı saldırı aylarca günlük gazetelerin sayfalarını doldurmuştur. Ve birçok gazetecinin de açıkça belirttiği gibi, sınırdışı kararı verilmesine rağmen bu kararın uygulanmayıp çeşitli komplolara alet gösterebilmek için elde tutulan bazı Kürdistanlılar şahsında PKK'ye ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düzenlenen bu son saldırı bazı gerçeklerin ortaya çıkmasına yol açmış, dikkatleri SÄPO ve soruşturmayı yürüten polis şefi Holmer üzerinde toplamış, iç ayrılıklar ve düzenlenen komplodaki işlemezlikleri açığa çıkarmış, İsveç yönetimini büyük bir çıkmazla ve yenilgiyle yüzyüze getirmiş ve Kürdistan halkının haklı mücadelesinin gücünü açıkça göstermiştir. Bu gelişmeler, besbelli ki Palme'nin öldürülmesi olayının çözümlenebilmesinde önemli ipuçları vermekte ve birçok gerçeği, olay karşısında CIA, MİT ve SÄPO'nun durumunu, Ortadoğu'ya silah satımı ve Türkiye-İsveç ekonomik ilişkilerini, bu olaydan sonra işlenen ve şimdiye kadar gizli tutulan iki cinayeti vb. ortaya koymaktadır. Açık ki bunlarda sonuca gitmek bizim işimiz değil, bununla görevli ve yükümlü olanların işidir ve tüm dünya kendilerinden

Devamı 21. sayfada

GÜNCEL PRATİK GÖREV KÜRDİSTAN ULUSAL KONGRESİNİ TOPLAMAKTIR

Baştarafı 1. sayfada

Kürdistan Ulusal Kongresini ERNK Kongresi olarak toplamalı, en geniş halk kesimlerinin ve çeşitli yurtsever güç ve grupların temsilini sağlamayı esas alarak, halkımızın ulusal kurtuluşçu birliğinde bu en büyük zirveye ulaşmalıdır."

Az söz, ama kapsamlı bir açıklama. Aynı zamanda son derece net ve kararlı bir pratik tutum. Aslında Partimiz böylesi bir açık ve kararlı tutuma şimdi ulaşmıyor, bu tutumu önce de vardı ve Parti II. Kongresi sorunu daha kapsamlı açıklayarak aynı kararı daha o zamandan belirlemişti. Çünkü, o dönemde de, gerçekleştirilmesi sadece Partimizin gücünü aşan bir olay olarak, Kürdistan Ulusal Kongresinin toplamanın koşulları vardı. Ve böyle bir görevin yerine getirilmesi ulusal kurtuluş hareketimize önemli kazanımlar sunacaktı.

Bilindiği gibi, 1975'ler öncesi Kürdistan'da örgütlü tek güç olarak KDP'ler vardı ve Güney Kürdistan merkez olmak üzere Kürdistan bütünlüğü üzerindeki belirlemeler bu güç tarafından yapılıyordu. Ancak 1975'ten sonra Kürdistan'daki subjektif yapılanış köklü değişikliklere uğradı. 1975 yenilgisiyle bu hareketin zayıf düşmesine karşın, 1975-80 döneminde başta Kuzey-Batı Kürdistan'daki devrimci ulusal kurtuluş hareketinin doğup gelişimi olmak üzere, Kürdistan'ın her parçasında yeni örgütlenmeler gelişme gösterdi. 1980'lerin ilk yıllarında Kürdistan'daki durum hem çok nazik, hem de önemli gelişme olanaklarını bağrında taşıyordu. Bölgesel durum Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilmesi için son derece elverişli koşullara sahipti. Sömürgeci devletler arasındaki ittifak parçalanmış, çelişkiler derinleşmiş, bazıları birbirleriyle şiddetli bir savaşa tutuşmuşlardı. Bu durum Kürdistan üzerindeki denetimi çok çeşitli biçimlerde ve büyük oranda zayıflatıyordu. Kürdistan'ın her parçasında kendisine "yurtsever" ve "ulusal kurtuluşçu" diyen örgütler, hareketler şekillenmiş ve belli bir güç kazanmışlardı. Bütün Kürdistan'daki halk kitlelerinin ulusal kurtuluş hareketine desteği her zamankinden çok daha geniş ve canlıydı. Bu koşullarda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi yeni hamleler yapmaya, ileri gelişmeler kaydetmeye adaydı; ve böyle bir atılım kaydetmesini engelleyecek hiçbir neden dıştan görünümle yok gibiydi.

Ancak, ulusal kurtuluş hareketinin böyle bir atılım yapması önünde çok ciddi bir engel ve zayıflık vardı. Kürdistan'ın çeşitli alanlarında örgütlenmiş olan güçler sadece kendi kendilerine "yurtsever" diyorlardı, birbirlerine değil. Kimin gerçekte ne olduğu fazla belli değildi, ya da bazıları biliniyor olsa da özellikle yeni doğup gelişen örgütlerin gerçeklikleri yeterince bilinmiyordu. Kürdistan'daki örgütler arasında ittifak ve dayanışma yoktu; ayrılık, parçalanma, hatta çeşitli biçimlerdeki çatışmalar hüküm sürüyordu. İşin en olumsuz tarafı, sözde herkesin "birlik havarisi" kesilmesine ve "Ulusal Kongre" şiarını ortaya atmasına rağmen fiiliyatta bazıları ayrılığı körüklüyor, gelişme istidadı gösteren bazı örgütler (örneğin PKK) tecrit edilmeye çalışılıyor, bazıları hafif bir kurnazlık ve ayak oyunlarıyla kendi etraflarında birlik yaratmak için yoğun çaba harcıyorlardı. Yeniden toparlanan KDP, eski günlerin özlemiyle her şeyin kendi insiyatifinde olmasını istiyordu. İran devrimiyle biraz olumlu bir ortam yakalayan İ-KDP ve KYB gibi güçler, bazı küçükburjuva sirk canbazlarının da yardımıyla Kürdistan'a hükümran olma çabası içinde bulunuyordu. Subjektif yapıdaki bu durum, örgütler arasındaki bu tür anlayış ve çabalar, yukarda belirttiğimiz elverişli koşullarda ulusal kurtuluş hareketinin atılım yapmasını engelliyor, onu zayıf bırakıyor ve gelişme önünde ciddi bir tehdit oluşturuyordu.

Bu durumların kapsamlı bir değerlendirmesi yapılan ve PKK II. Kongresi tarafından onaylanan **"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu"** broşüründe Ulusal Kongre sorunu üzerine şu belirlemeler yapıldı:

"Kürdistan geneli için buraya kadar yapmış olduğumuz tüm belirlemeler, en somut ifadesini, Kürdistan'da mücadele eden tüm güçlerin uğrunda çalışması gereken Kürdistan Ulusal Kongresinde bulabilir ve bulmalıdır. Böyle bir Kongre, bugünkü olumsuzlukların aşılmasında ve olumluluklarin hayata geçirilmesinde sağlam bir zemin olabilir ve olmalıdır. Kürdistan Ulusal Kongresi, modern ulusal kurtuluş hareketinin genel yasalarının ve ilkelerinin ortaya çıkarıldığı, hareketin genel çıkarlarının tartışılıp sonuca bağlandığı ve genel tedbirlerin geliştirildiği bir zemin olabilir ve olmalıdır. Kürdistan halkının genel çıkarları, bugün açık bir biçimde bunu gerekli kılmaktadır.

Bugün artık her parçanın kendisi için geliştirdiği ve geneli temsil eder dediği cephe ve birlikler, Kürdistan geneli için yetmemektedir. Özellikle geçmişteki KDP pratiğinin, Güney Kürdistan'ı merkez alarak diğer parçalarda kendi kollarını örgütleme çabalarının, olumsuzluğu daha da geliştirip pekiştirdiği bilinmektedir. Yine küçük-burjuva hareketin kendi kollarını her parçada örgütleme çalışmalarının büyük olumsuzluklara yol açtığı, mücadelenin ilerlemesine değil, gerilemesine hizmet ettiği açıkça bilinmektedir. Bütün bu olumsuz durumlar, günümüzde mutlaka aşılmalıdır ve Kürdistan Ulusal Kongresi ancak bunların aşıldığı zeminde olabilir. Böyle bir Kongre, Kürdistan'da devrimci-yurtsever mücadeleye katılan tüm güçlerin kaynaştığı bir alan olmalıdır. Bu güçler, kendi aralarındaki sorunlara böyle bir yaklaşım temelinde çözüm bulabilirler ve değişik düzeylerde de olsa bu tür ilişkileri geliştirmelidirler.

Artık tek bir parçadan Kürdistan yurtsever hareketini idare etmek ve ortaya çıkan olumsuzlukları giderip bunların yerine olumlulukları geçirmek mümkün değildir ve ayrıca modern ulusal kurtuluşçuluk, böyle bir anlayışa karşıdır. Böyle bir anlayış yerine, genel içinde parçaların rolünü ve her parçadaki hareketin özelliklerini, perspektiflerini ve yasalarını doğru bir biçimde belirleyecek olan Ulusal Kongrede birleşme anlayışı geçirilmelidir. Böyle bir Kongre, Kürdistan halkının çıkarlarını yansıtan değerlendirmeleri yapabilecek, bu değerlendirmeler ışığında problemleri doğru bir biçimde ortaya koyabilecek, bunların dayandığı tarihi ve toplumsal zemini doğru bir tahlile tabi tutabilecek ve bu zeminden kaynaklanan olumsuzlukları açık bir biçimde ortaya serebilecektir. Bu gerçekler ortaya çıktıkça ideolojik ve politik eğilimler daha iyi tanınabilirler ve birbirlerini daha iyi tanıyabilirler. Ve tüm bunların sonucunda yurtsever bir hareketin içeriğinin ve biçiminin nasıl olabileceği daha iyi belirlenebilir. Yine bu belirlemeler ışığında her parçadaki hareketin genel gelişimi, diğer parçalardaki ve bölgedeki devrimci mücadelelerle uygun hale getirilebilir. Bütün bunların hiç de küçümsenecek kazanımlar olmayacağı, özellikle geçmişteki uyumsuz ve çatışmalı ortamın yarattığı sonuçlar gözönüne getirilirse, bu konudaki anlayışın açıklığının, berraklığının ve esnekliğinin tüm Kürdistan'a önemli hizmetler yapacağı açıkça görülebilir."

Aynı yerde Kongreye katılım durumu üzerine de şunları belirledi: *"Biz, yapmış olduğumuz bu değerlendirmelerle ve geliştirmiş olduğumuz bu anlayışlarla böyle bir Kongreye gidebileceğimiz düşüncesindeyiz..." "... Buraya kadar yapmış olduğumuz tahlil ve belirlemeler ışığında... toplanacak Kongrenin çalışmalarına aktif olarak katılıp gündemine uygun olarak düşüncelerimizi sunacağımızı, Kongrenin sürekliliğinin sağlanabilmesi için gerekli organ ve yönetmeliğin geliştirilmesinden yana olacağımızı, bütün bu konularda üzerimize düşen pratik adımları kararlı bir biçimde atarak Kürdistan halkının bu önemli gereksinimini devrimci direniş temelinde karşılayacağımızı şimdiden duyuruz. Ama tasvip etmediğimiz böyle ayrı oluşumların ortaya çıkmaması ve bu tür adımlar atmak zorunda kalmamak için, Kürdistan halkına karşı sorumluluk duyan tüm güçleri, olumsuzluklara karşı dikkatli, duyarlı ve birlik olmaya, olumsuz durumlara izin vermeyerek ve olumlu bir yaklaşım benimseyerek böyle bir Kongrenin gerçekleştirilebilmesi için üzerlerine düşen görevleri yapmaya çağırırız!"*

Kongrede mümkün olduğunca tüm güçlerin temsilinin esas alınmasını ısrarla vurgulayan Partimizin daha 1981-82'lerdeki anlayış ve yaklaşımları böyle açık ve netti. Partimiz, bu belirlemeler ışığında günümüze kadar Kürdistan Ulusal Kongresinin gerçekleştirilebilmesi için yoğun bir çalışma yürüttü.

Kararlarından da anlaşılacağı gibi, PKK'nin Ulusal Kongre için harcadığı çabalar iki yönde oldu. Bir tanesi, diğer Parti ve örgütlerle geliştirilen ilişki ve ittifak çalışmaları ile, Kürdistan'da bulunan mevcut örgütsel güçlerin katılımını sağlayıp böyle bir Kongreyi erkenden gerçekleştirmekti. Gerçekten de 1982-83'ün politik ve pratik koşulları Kürdistan Ulusal Kongresini toplamak için uygun ve elverişliydi; böyle bir Kongre ulusal kurtuluş hareketine önemli atılımlar yaptırabilecek ve daha sonra ortaya çıkan birçok olumsuz duruma izin vermeyebilecekti. Ancak Kürdistan'daki örgütlerin anlayış ve durumları bu bakımdan olumlu ve elverişli değildi; başta KDP ve KYB olmak üzere diğer birçok güç yanlış anlayış ve olumsuz tutumlarında direterek, dar çıkarlar peşinde koşarak PKK'nin çabalarına katılmadı; ve çatışma ortamını sürdürerek bu biçimde bir Ulusal Kongreye ulaşmayı olanaksız kıldı. Bu güçler, mevcut anlayış ve tutumlarıyla sadece Kongreyi geciktirmekle kalmadılar, bununla birlikte mevcut elverişli koşullarda ulusal kurtuluş hareketinin gelişimini de engellediler, bu koşulları heder ettiler ve bu durumlarıyla gelişme içinde değil, sürekli gerileme ve dağılma içinde bulundular. Bugünkü durumları ve çaresizlik içinde biribirlerine sarılmaya çalışmaları bunun en somut göstergesidir.

Elbetteki II. Kongre'de karar haline getirilen anlayış ve yaklaşımları doğrultusunda PKK'nin Ulusal Kongre çalışmaları böyle tek yanlı ve sadece bununla sınırlı olamazdı. Böyle bir durum, kendi anlayışlarına ters düşmesi olurdu. PKK bir yandan diğer örgütlerle dayanışma içinde bir Ulusal Kongreye ulaşma çalışmalarını sürdürürken, öte yandan da direniş mücadelesini geliştirerek ve kitleleri örgütleyerek bu biçimde Ulusal Kongreye ulaşmanın pratik koşullarını kendi gücüyle yaratma çalışmalarını esas aldı. Herkesin "olmaz" dediği koşullarda, bin bir türlü engelleme çabalarını boşa çıkararak ve en ağır koşulları göğüsleyerek 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı örgütsel ve askeri çalışmalar yürüttü. 15 Ağustos devrimci atılımıyla faşist Türk sömürgeciliğine karşı yeni bir silahlı direniş başlattı. Bütün hata ve yetersizliklerine rağmen gelişen ulusal direniş savaşı içinde **Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)**'nin ilanını gerçekleştirdi ve böylece Kuzey-Batı Kürdistan'ı aktif bir savaş cephesi haline getirdi. Başkalarının yanaşmadığı görevi, bu biçimde PKK sadece kendi gücüyle yerine getirmeyi başardı.

PKK'nin 1984-86 döneminde Kürdistan'da yürüttüğü pratik mücadelenin ve sağladığı gelişmelerin önemi son derece büyüktür. Bu durum, ulusal kurtuluş hareketine gereken hamleyi yaptırır, mevcut koşullardan ulusal kurtuluş mücadelesini yararlandırır ve hareketi önemli bir bölgesel kuvvet haline getirirken, aynı zamanda PKK'ye kendi gücüyle bir Ulusal Kongreye ulaşmanın koşullarını da yarattı. Ve bu gelişmeler üzerinde yükselen Parti III. Kongresi, mevcut durumu değerlendirerek Kürdistan Ulusal Kongresini toplama görevini, kesin bir kararlılık içinde, gerçekleştirilmesi gereken pratik bir görev olarak Parti gündemine soktu.

Bugün böyle bir görevin yerine getirilmesi, yani Ulusal Kongrenin toplanması için koşulların ve zamanın uygunluğundan da söz etmek gerekiyor. Başka bir deyişle, günümüzde Kürdistan'da yaşanan olumlu ve olumsuz gelişmeler böyle bir görevin yerine getirilmesini çok daha acil kılıyor. 1987 yılının ilk aylarını yaşadığımız günümüzde Kürdistan'da çok ciddi ve önemli gelişmeler oluyor ve ulusal kurtuluş hareketi yeni ve güçlü bir atılımın içine girmiş bulunuyor.

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı Kuzey-Batı Kürdistan'da geliştirilen silahlı direniş, üç yıldır kesintisiz sürdürülmesi ve sürekli gelişimiyle ulusal kurtuluş mücadelesini tüm halk kitlelerinin yaşamına sokan bir güç haline gelmiştir. Bugün bu güç, örgütsel ve eylemsel bakımdan yeni bir atılım yapma, geniş halk kitlelerinin örgütlülüğünü ve eylemliliğini kucaklama durumundadır. Bu konumuyla iç politikaya yön veren bir güç olma özelliğini bütünüyle kazanmış bulunmaktadır. Yine bu hareket, bütün Kürdistan parçalarını etkisi altına almış, ulusal kurtuluş hareketine kazandırdığı doğru devrimci yörünge ile bütün Kürdistan potansiyelini birleştirme ve harekete geçirme gücüne ulaşmıştır. Bütün bunlar Kürdistan açısından son derece önemli gelişmelerdir ve geçen dönem boyunca sağlanan bu gelişmelerin daha ileri boyutlara ulaştırılması için elverişli koşullar ve olanaklar mevcuttur. Ayrıca bu durumun bölgesel gelişmeler üzerindeki etkisinden de söz etmek gerekir. Günümüze kadar sağlanan gelişmelerle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi Ortadoğu'daki siyasal mücadele içine çok önemli geleceği olan bir kuvvet olarak girmiş, bölgesel olayları çok yakından etkilemeye başlamış ve bölgesel gelişmeleri de yönlendirebilecek bir kuvvet olarak belirmiştir. Elverişli bölgesel koşullardan da yararlanarak yeni hamleler yapabilme özelliğine sahip olan bu hareket, bu tür gelişmeler sağladıkça birçok bölgesel sorunu da doğru bir tarzda tanımlama ve çözüm yoluna sokma gibi bir gelişim seyri içinde olacaktır. Açık ki, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin sağladığı mevcut gelişmeler ve yeni gelişme potansiyelleri, hareketin daha da gelişimini sağlayacak, sorunların çözüp görevlerini yerine getirecek çok çeşitli kurumlaşmalara sahip olmasını zorunlu kılmaktadır.

Bunun karşısında hem bölgesel ve hem de ulusal düzeyde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini yakından ilgilendiren ve onu imha etmeye yönelen düşman faaliyetleri her gün yeni biçimler altında geliştirilmeye çalışılmaktadır. Emperyalizm ve bölge gericiliği, çeşitli biçimlerdeki dayanışmalarını geliştirerek, Ortadoğu çapında ulusal kurtuluş hareketlerini ezmek, böylesi gelişmelere olanak veren ortamı değiştirmek ve bölge düzeyindeki egemenliklerini geliştirebilmek için yoğun bir çaba harcamakta, baskı, komplo ve saldırılarını sürekli arttırmaktadır. Kürdistan üzerinde egemenlik sürdüren çeşitli sömürgeci güçler, ulusal kurtuluşçu gelişmeleri yok etmek ve egemenliklerini koruyabilmek için her türlü yönteme başvurmaktadırlar. ABD'nin bölgesel karakolu faşist Türk sömürgeciliği, Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşı yeni yöntemlerle geliş-

Devamı 23. sayfada

KÜRDİSTAN'DA YAŞANAN BAZI GELİŞMELER VE KDP-KYB ANLAŞMASI ÜZERİNE

Bugün Kürdistan'da yaşanan savaş ve bu savaşın doğurduğu gelişmeler Kürdistanlı tüm güçler açısından bir netleşmeyi ve saflaşmayı dayatmaktadır. Elbetteki bu durum mevcut güçlerin kendilerini gözden geçirmelerini ve deyim yerindeyse mevcut gelişmelerin emredici dayatıcılığı karşında politika belirleyerek örgüt güçlerini harekete geçirmelerini zorunlu kılmaktadır. Öyle bir düzeye gelinmiş ki, bu noktadan itibaren bazı ayak oyunları veya günlük yaşamı kurtarmayı amaçlayan günlük politikalarla esas görevlere sırt çevirmenin ve hele hele şu veya bu gücün Kürdistan üzerindeki politikasının basit bir piyonu olmayı ulusal çıkarları amaçlayan politik manevralar olarak gösterebilmenin koşulları ortadan kalkmıştır. Gelinen aşamada sürece bu şekildeki bir müdahalenin durumu kurtaramayacağı, ama çok şeyi kaybettireceği açık bir gerçektir.

Eğer ulusal çıkarlara sahip çıkmak ve Kürt halkının mücadelesi ilerletilmek isteniyorsa, soruna ulusal birlik platformu içinde çözüm aramak gerekiyor. O halde, halka karşı sorumluluk duyduğunu iddia eden ve kendisine yurtseverim diyen her güç, soruna böyle bir platformun çerçevesi içinde çözüm araması gerektiğinin bilinciyle hareket etmelidir. Bu, ulusal değerlere bağlılığın en başta gelen görevidir. Ama soruna böyle değil de, dar ailesel ve aşiretsel çıkarlar açısından, yanaşan güçler açısından ise sonuç ulusal değerlere en kabasından bir ihanet olacaktır. En kabasından diyoruz, çünkü ihanetin ince biçimi demek olan ulusal çıkarlar adına ulusal değerleri pazarlayabilmenin eski koşulları ortadan kalkmıştır. O halde tüm güçler açısından ortaya çıkan sonuç şudur: Ya yurtsever bir güç olduğunu iddia etmekten vazgeçerek çıkarlarına hizmet ettiği düşmanın bayrağı altında savaşacak, ya da ulusal birlik platformu içindeki yerini alarak en basit politik ilişkilerden tutalım en gelişmiş ilişkilere kadar, en küçük silahlı eylemden tutalım savaşın en gelişmiş biçimlerine kadar mücadelenin tüm sorunlarında ulusal çıkarları esas alan bir savaş yürütmek zorunda olduğunu bilecektir.

Kuşkusuz bu durum salt Kürdistan'daki gelişmelerin doğurduğu bir sonuç değildir. Esasta bu olmakla birlikte, bu süreci hızlandıran ve objektif olarak halkımıza yararlanabileceği, daha doğrusu ne pahasına olursa olsun yararlanması gereken tarihi fırsatlar sunan bölgedeki gelişmelerle de yakından ilintilidir.

Ortadoğu'nun bölgesel bir savaşın eşiğinde olduğu hiç kimse açısından bir sır değildir. Bugün her dönemden daha çok çözümlerini dayatan ulusal ve toplumsal sorunların yanısıra, özellikle İran-Irak savaşının gelmiş olduğu boyut böyle bir gelişmeyi adeta an sorunu haline getirmiştir. Bu nedenle tüm bölge güçleri —örgüt veya devlet olsun— böyle bir gelişmeye hazırlıksız yakalanmamak, bunda kaybeden taraf olmamak, zarar görmemek veya en az zararla kurtulmak için yoğun bir hazırlık içine girmektedir. Diplomatik görüşmelerin konusu bu olmakta, siyasal ilişkiler buna göre geliştirilmekte ve güçler buna göre mevzilendirilmektedir.

Bu sıcak gelişmeler ve hassas ortam içinde denebilir ki Kürdistanlı güçlerin bu gelişmeler karşısında bölgenin en duyarlı ve hazırlıklı gücü olmaları gerekmektedir. Çünkü Kürdistan'daki iç gelişmelerin yanısıra, İran-Irak savaşındaki gelişmelerin yönü de Kürdistan sahasına kaymış durumdadır. Bu anlamda dost-düşman birçok güç Kürdistan üzerinde somut planlar yapmakta, deyim yerindeyse ileriye yönelik yatırımların hazırlıkları içerisine girmiş bulunmaktadır.

İran, Saddam rejimine nihai darbeyi vurmak amacıyla rejimin can damarı olan Kerkük petrol boru hattına ulaşmak, orayı ele geçirmek veya en azından atış menzilinde tutarak işlemez hale getirmek istemektedir. Buna ulaşmak için de güçlerini Kürdistan üzerinden hareket ettirmek zorundadır. Bu alanların muhalefet Kürt güçlerinin elinde olması İran'ı bu güçlerle daha sıkı ilişkiler aramaya itmektedir. Böyle bir ilişkiye, sadece Saddam rejimini yıkabilmenin bir gereği olarak değil, aynı zamanda kurulacak yeni iktidarın "Kürt sorunu" diye bir sorunla karşılaşmamasını amaçlayan ilerinin bir yatırımı olarak da başvurmaktadır.

Yine bu noktada faşist Türk devleti devreye girmekte, Kerkük'ü zaptetmek ve ayrıca Saddam rejimini kurtarmak için, gerekirse ordularını harekete geçirebileceğini söylemektedir. Faşist TC'nin böyle bir kararla hareket edişinin altında —emperyalizm ve bölge gericiliğinin kendisine atfettiği rolün yanısıra— bir yığın tarihsel ve güncel sorunlar yatmaktadır. Fakat bu sorunlar içinde en ciddi olanı kendisinin varlık-yokluk sorunu demek olan Kürdistan sorunudur. Faşist TC böyle bir saldırıya girişmenin hazırlıklarını yaparken, bunun Kürdistan ulusal hareketi açısından yaratacağı ortamı da dikkate alarak böyle bir "bela"dan nasıl kurtulacağının da hesaplarını yapmaktadır.

Mücadeleyi geliştirmek için bu kadar elverişli koşullar sunan gelişmelerin emrediciliğine karşın, Proletarya Hareketi dışında Kürdistanlı güçlerin durumu hiç de iç açıcı değildir. Güney Kürdistan'da şimdiye kadar önemli bir güç olan I-KDP, iç çözülmeler ve kopmalar yüzünden tam bir dağılmayı yaşamaktadır. Peşmergelerin gruplar halindeki kopuşlarının yanısıra, üst düzeydeki çözülmeler de örgütü ciddi iç sorunlarla karşı karşıya getirmiş bulunmaktadır. Öyle ki, bizzat örgütün en üst düzeyinde duruma müdahale edilerek, çelişkileri uzlaştırma yoluyla iç sorunlar halledilmeye çalışılmaktadır. Mevcut ayrılıkların büyük oranda Kuzey Kürdistan'daki mücadele, bu mücadelenin önder gücü PKK ile ilişkiler ve faşist TC'ye karşı tavır konularında başgösteren tartışmalarda ortaya çıkan anlaşmazlıklardan kaynaklandığı söylenmektedir. Bu çözülme ve dağılmalar sürekli devam etmekte, I-KDP bu kopuş ve ayrılıkların doğurduğu ciddi iç sarsıntılar geçirmektedir.

Örgüt içi dağılmaların böyle bir dönemde başgöstermesi elbette bir tesadüf değildir. Bu, mücadelenin gelinen aşamasındaki sürecinin zorlamasıyla ortaya çıkan bir durumdur. Her şeyden önce, Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde faşist Türk sömürgeciliğine karşı üç yıldır şiddetli bir savaş yürütülmektedir. Halkımıza dayanmayı esas alan ve ulusal bağımsızlığı hedefleyen bu tek devrimci çizginin ve şimdiye kadar yürütülen mücadelenin etkisi sadece Kuzey-Batı Kürdistan'la sınırlı kalmadı; devrimci etkisini en yakın biçimiyle Güneyli halkımız üzerinde de göstererek kafalarda bağımsızlık düşüncesinin kökleşmesini sağladı. Devrimci mücadelenin etkisiyle I-KDP bünyesinde "neden bağımsızlık değil de otonomi?" sorusu günlük tüm tartışmaların konusu oldu. Bu durum sözkonusu gücü düşünce alanında küçümsenmeyecek derecede de zorladı. Güney'de yaşayan halkımız, engelleyici bir yığın unsura rağmen, Kuzey'deki mücadeleye yardımlarını esirgemedi.

Bu süre boyunca faşist TC'nin bu parçada yaşayan halkımıza yönelik sürekli tehditleri ve zaman zaman fiili saldırıları oldu. Kitleler bu durumda PKK ile daha sıkı ilişkilerden ve TC'ye karşı silahlı direnişe geçmekten yanaydı. KDP'ye sürekli dayattıkları da bu oldu. Fakat KDP, TC'nin tehditlerine boyun eğdi. Ona karşı direnme bir yana, direnmeyeceği konusunda TC'ye nasıl güvence vereceğinin mantığıyla hareket ederek, TC'nin bu alana yönelik cüretkar girişimlerine davetiye çıkardı. Kitleler silahlı direniş beklerken, KDP'nin kararı, "Türk askerlerine karışmayın, PKK'lileri barındırmayın, sınır boylarında eylem yapmamaları gerektiğini söyleyin" biçiminde oldu.

Diğer yandan, İran, savaşı Kürdistan'a kaydırmayla birlikte KDP'nin denetimindeki tüm alanlara kendi güçlerini yerleştirdi. Bu işbirliği iki gücün karşılıklı çıkarlarını yansıtan bir politik ilişki değil, bir gücün diğerinin taktik uygulayıcısı durumuna gelmesi biçiminde gelişti. Geçmişte kendi içinde rejim olarak oturmamış olmasından ötürü İran, bu güçlerin yararlanabileceği, biraz da özerk bir güç olarak varlıklarını koruyabilecekleri kısmi bazı imkanlar sundu. Bu durum, KDP'nin kısmen de olsa kendi insiyatifiyle hareket edebilmesine imkan sağlıyordu. Fakat, burada ölçüt olarak siyasal bağımsızlık değil de, boşluğun doğurduğu fırsatlar alındığından, gelinen aşamada tümüyle İran'ın savaştaki bir taktik uygulayıcısı durumuna geldi. Bu noktadan itibaren bu gücün Kürdistan'daki mücadeleye ilişkin anlayışı "Kürt halkının çıkarları şöyle bir mücadeleyi gerektiriyor" biçiminde değil, "şu gücün savaştaki çıkarları şöyle bir mücadeleyi gerektiriyor" şeklindeki formülde ifadesini bulur. Biçimde nasıl hareket ediliyorsa edilsin, değişik güçler nasıl yorumluyorlarsa yorumlasın pratik uygulamada yaşanan bu gerçekliğin kendisidir. İlkel milliyetçiliğin sınıf karakterinden kaynaklanan daha bir yığın özellik sayılabilir. Fakat KDP'yi dağılmanın eşiğine getiren esas olarak belirtilen noktalardır.

Kürdistan bütünlüğü ve Kürdistan üzerinde yaşanan mücadeleyle bağlılık içinde Güney Kürdistan'ın Bahtinan bölgesinde gelişmeler kısaca böyle olurken, Soran bölgesinde de yaşananlar bundan pek farklı değildir. Bilindiği gibi, bu bölgede en etkin güç olan KYB'nin geçen dönem pratiği daha da çok gel-git biçimindedir. Kuzey-Batı Kürdistan'dan uzak olmasına rağmen, bu alanda daha yoğun olan aydınlaşma nedeniyle PKK önderliğinde geliştirilen mücadelenin etkisi bu güçler üzerinde daha da derin olmuştur. Bu etkinin yarattığı bilinçlenme, bir tüccar mantığıyla dar çıkarlar peşinde koşmaktan geri durmayan KYB'yi, bu tutumundan dolayı önemli bir iç zorlanma, kısmen parçalanma, bölünme ve dağılma içine sokmuştur.

Kürdistan'ın belli bir bölgesiyle sınırlı kalan, fakat Kürdistan bütününe ulaşma emellerini sürekli canlı tutan KYB, çeşitli güçleri binbir çeşit yolla kendine bağlaması ile ünlü olan bir güçtür. KYB, bu biçimde oluşturduğu bloklaşmaya dayanarak, İran-Irak savaşının yarattığı elverişli ortamdan yararlanıp 1980'lerin ilk yıllarında adı geçen bölgede belli bir örgütlenme ve gelişme gösterdi. Kürdistan sorununa yaklaşımları ve çeşitli konulardaki anlayışlarıyla KDP'yi fazla aşmayan bir güç olmasına rağmen, Güney Kürdistan alanı benzer anlayıştaki bu iki güce epeyce dar geldi. Saddam rejiminin son derece zorlandığı 1982-83 yıllarında, bu iki güç Kürdistan ulusal hareketinin çıkarları doğrultusunda hareket yerine dar çıkarları doğrultusundaki bir hareketi, ittifak yerine çatışmayı esas aldı. Proletarya hareketinin özverili yardımlarına rağmen, bu iki blok arasında 1983 yılında şiddetle süren çatışmalarda KYB belli başarılar sağladıysa da, siyasal bakımdan önemli bir sıkışmaya uğramaktan kurtulamadı. Bu sıkışma, herkesin Saddam rejiminin yıkılmasını beklediği bir dönemde, 1983 sonlarında KYB'yi Saddam rejimiyle ittifak ve anlaşma çabalarına götürdü.

Böyle bir yönelim, KYB'yi, kısa bir süre için belki sıkışıklıktan kurtaran bir manevra oldu, ancak onu daha büyük sorunlarla ve tecrit olma ile yüzyüze getirdi. Bu durum, onu, Kürdistan bütününden daha çok uzaklaştırır ve bazı yandaşları ile birlikte zayıf düşürürken, aynı zamanda ciddi iç örgütsel sorunlarla da karşı karşıya bıraktı. Kürdistan'da giderek daha çok gelişen ve 15 Ağustos'la önemli bir atılıma ulaşan ulusal bağımsızlık mücadelesinin etkisi bu sorunu daha da büyüttü. Bu ortamda örgütte önemli bölünmeler ve dağılmalar ortaya çıktı ve örgüt önemli bir sarsıntı ve gerileme yaşamaya başladı.

Saddam'la ittifaktan fazla bir sonuç elde edemeyen KYB, 1985 yılından itibaren bu durumdan giderek uzaklaşmaya, 1986 yılı başlarında ise İran ile ilişki ve ittifak içine girmeye yöneldi. Böyle bir yönelimle, içinde bulunduğu zorlukları aşmayı ve kaybettiği bazı şeyleri yeniden kazanmayı amaçladığı apaçık ortadaydı. Saddam kuvvetlerine karşı gerçekleştirdiği bazı eylemler ve İran kuvvetleriyle içinde bulunduğu ortak harekatlarla İran'a güven vermeye çalıştı ve 1986 yılında bu konuda önemli sayılabilecek mesafeler de kaydetti. Böylece KDP'den sonra KYB de İran'la iyi ilişkiler içine girmiş oldu ve içinde bulunduğu sorunları ve zayıflıklarını bu ilişkiye dayanarak, böyle keskin manevralar yapmış olarak çözmeye çalışır hale geldi. Elbetteki bir gücün iki dostu birbirinden fazla uzak ve çatışma içinde olamazdı.

İşte, bölge çapında önemli gelişmelerin yaşandığı, İran-Irak savaşının şiddetlendiği, İran'ın sonuç alacağını söylediği saldırılara hazırlandığı, PKK öderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin önemli gelişmeler kaydedip ciddi mevziler kazandığı, bu gelişmenin etkisinin tüm Kürdistan parçalarını ciddi bir biçimde sardığı bir ortamda ve yukarıda kısaca izah ettiğimiz gelişme süreci sonucunda, KDP ile KYB, Kasım 1986 içinde İran'da toplanan heyetlerinin belli bir anlaşma sağladığını ilan etti.

Şimdi, gerçekleştirildiği söylenilen bu anlaşmayı nasıl değerlendirmeli? Elbette, her türlü ilişki, ittifak ve birliğe şiddetle ihtiyaç duyulan günümüz Kürdistan'ında "anlaşma" ya da "ittifak" adını taşıyan bir şeyi sözsüz reddetmek, bu mücadelenin en kızgınını yaşayan bir güce düşmez. Eğer yapıldığı söylenen şey, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin çıkarlarına tabi kılınırsa, ona hizmet ettirilirse, böyle bir hizmetin başlangıç adımı yapılır ve gereken biçimde yeni adımlarla geliştirilirse elbetteki iyi bir şey olur ve mücadeleye taraf olan herkes tarafından da gereken ilgi ve desteği görür. Ancak mevcut durumuyla yapılan şey için peşinen bunlar söylenebilir mi? Besbelli ki hayır. Halka ve devrime karşı sorumluluk duyan güçler, daha bugüne kadar taraflardan bazılarına yönelik her türlü küfürü yapan bazılarının yaptığı gibi, adeta ağzı sulanırcasına, karnını doyuracak yeni bir ekmek kapısı görmüşcesine iştahla "daha güçlü birliklere doğru" diyerek yapılmış olanı ilkesizce selamlayamazlar. Yapıldığı söylenen "ittifak" üzerinde söylenecek o kadar çok şey vardır ki! Bir kere, bu yapılan şey nasıl bir gelişme sürecinin sonunda ortaya çıkmıştır? Günümüz koşullarına ve Kürdistan'da yaşananlara ne kadar uygundur? Yapılan şey, kitlelere, ulusal harekete ne vaadetmektedir? Ya da bir başka deyişle vaadettiği olumlu bir şey var mıdır? Günümüz koşullarının gerçekten yurtsever güçlerden istediği bu mudur? Böyle bir anlaşmaya dayanılarak taraflarca bundan sonra neler yapılacaktır? vb. vb. Daha böyle birçok soru ortaya atılabilir ve belli ki bütün bunlar yapılanın anlaşılması için aydınlatılması gereken

Devamı 21. sayfada

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

ZİNDAN DİRENİŞÇİLERİ DİYOR Kİ:

"Halkımızın yaşanan her alanda sömürgeciliğe karşı geliştireceği halk savaşı kurtuluş için tek çıkar yoldur"

Tarih, sınıflararası mücadelenin bir ürünüdür. İnsanlık tarihi, nasıl ki ilkel, köleci, feodal, kapitalist toplum aşamasından geçerek günümüzde sosyalist toplumları yaşamakta ise, bu gösteriyor ki, insanlık tarihi sürekli ileriye dönüktür. Her ne kadar çeşitli dönemlerde insanlığın gelişmesini durdurmak isteyen, bu tarihin akışını durdurmak ve tekerlerine çomak sokmak isteyen güçler çıkmışsa da her seferinde de bunlar yenilmişler; ve insanlık yoluna devam etmiştir. Bu bir toplum yasasıdır. Ve öyle kalacaktır. Kimsenin gücü bunu değiştirmeye yetmeyecektir.

Nasıl ki toplumlar tarihlerini kendileri yaratmışlarsa, insanlar da kendi tarihlerini kendileri yaratmıştır. Ve insanlar kendilerinden sorumludurlar. Ben de bu gerçekler ışığında tutuklanmadan önceki dönemlerde bulunduğum konum itibarı ile dünyadaki gelişmeleri yakından izledim. Halkların ulusal kurtuluş mücadeleleri, işçilerin daha özgür bir dünya için verdiği savaşımlardan ister istemez etkilendim. Ve halkımın içinde bulunduğu hayat koşulları, benim ülke gerçekleri ile ilgilenmemi gerektirdiğinden, halkımın bağımsız ve özgür yaşaması için bu mücadeleye katıldım. Mücadeleye katılırken hiçbir çıkar gözetmedim. Aksine kendi çıkarımı, ülkemin ve halkımın çıkarlarına tabi kıldım. Ve şimdi ölümle cezalandırılmam istenmektedir. Bu hiçbir zaman benim haklı olduğuna indandığım davanın yanlış olduğunu göstermez. Aksine haklı olduğum kanıtlanmaktadır. Elbette bu mücadelede ölenler, cezalananlar olacaktır. Çünkü tarihte hiçbir şey bedelsiz değildir. Egemen güçler kendi hakimiyetlerini devam ettirmek için kendilerine karşı gelenleri çok ağır bir şekilde cezalandıracaklardır. Bu bir toplum kanunudur.

Bu mücadeleye katılırken bu uğurda her türlü zorluğun var olduğunu biliyordum. Onun için şimdi ölümle cezalandırılmamın talep edilmesi benim için kişisel olarak pek büyük sorun değildir. Ceza alıp almamayı önemsemiyorum. Zaten bunları bu mücadeleye atılırken ta baştan kabullenmiştim.

Bu davanın haklı bir dava olduğuna; inandığım, bağlı bulunduğum Hareketin görüşlerinin haklılığına olan inancım bir an bile olsun sarsılmamıştır. Aksine gelişmeler benim düşüncelerimi doğrulamış, haklı olduğumu kanıtlamış ve inancımı daha da pekiştirmiştir. Bunlara inandığım için duruşmaların ilk başladığı dönemlerden beri PKK hareketinin üyesi olduğumu, PKK hareketinin görüş ve düşüncelerini savunduğumu belirtmiştim. Ve bu doğrultuda bana ve mücadelemize karşı yöneltilen suçlamalara kısa olarak cevap vermek istiyorum.

Neden ve Niçin Yargılanıyoruz?

Burada yargılanan, Kürdistan halkı ve dünya devrimci mücadelesidir. Bizler, sömürgeci Türk devletinin çıkarlarını korumak ve gözetmekle yükümlü mahkemelerce en ağır ve gerçek dışı suçlamalarla yargılanmaktayız. Bu yargılama Kürdistan tarihinin karanlıklarından aydınlığa uzanan özgürlük kıvılcımlarının söndürülmeye çalışılmasının bir parçasıdır. Çeşitli yer ve zamanlarda yakalanmış, insanlık için en kutsal olan özgürlük savaşından alıkonulmuşuz. Her bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin bir bedeli vardır. Bu bedel bazen idam mangasının karşısına çıkmaktır, bazen de işkencehane ve zindanlarda insan olarak yaşamanın ve özgürlüğünün kısıtlanmasıdır.

Bizler tüm bu zorlukları ve önümüze çıkacak bilinmeyen engelleri de düşünerek, hiçbir kişisel çıkar gözetmeden gönüllü olarak bu mücadeleye katıldık. Burada yargılanmamızın nedenini de çok iyi bilmek gerekir. Halen suçlandığımız çeşitli nedenlerden dolayı, sanık sandalyesinde bulunuyoruz. Siyasal nedenlerden dolayı; yani tarihin her zaman sahip çıktığı, insanın, insan olarak yaşamasını, özgür olmasını, baskı ve zulmün ortadan kalkmasını istediğimiz için, dahası devrimci olduğumuz için yargılanmaktayız.

Sınıflı toplumlar ortaya çıktıktan sonra, her zaman yargı organları var olmuştur. Yargı organları devletin çıkarlarını korumak ve sürekliliğini sağlamakla yükümlüdür, yargı iktidara sahip olan egemen sınıfın denetimindedir. Onun için bağımsız mahkemelerden sözetmek bile toplum bilimine ters düşer. Zaten devlete damgasını vuran, iktidarda olan sınıftır. Ve sınıflar üstü bir devlet düşünülemez. Sömürünün olduğu toplumlarda, devlete hakim olan güç "Azınlığın mutluluğunu" en iyi şekilde dile getiren sömürücü sınıflardır. Bugün Türk devletine damgasını vuran sınıf da, emperyalizme bağlı işbirlikçi-tekelci burjuvazidir. Emperyalizmin denetimindeki Türk burjuvazisinin sömürüsüne ve zulmüne karşı son yıllarda muhalefetin güçlenmesi sonucu, gerek Türkiye işçi sınıfı mücadelesi, gerekse Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önemli boyutlara varan kazanımlar elde etmiştir.

Özellikle Kürdistan'da ortaya çıkan bağımsızlık mücadelesi Türk devletinin dikkatini çekmiştir. Hele Kürdistan devriminin Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri doğrultusunda örgütlenip, siyasal bir güç haline gelmesi ve çeşitli bölgelerde görüldüğü gibi kısa bir dönemde halkın büyük oranda katılımını sağlaması, egemen güçleri korkutmuştur. Kürdistan'da tarih boyunca böylesine ciddi, örgütlü ve ulusal şartlardan doğan bir bağımsızlık mücadelesi ortaya çıkmamıştır. Bu tehlikeyi gören Türk burjuvazisi, silahlı güçleri başta olmak üzere tüm gücüyle devrimci muhalefeti ezmek için seferber olmuş, yüzlerce devrimciyi şehit etmiş, onbinlercesini cezaevlerine doldurmuştur. Devrimci muhalefet karşısında kısmen başarı sağlayan Türk devleti, devrimci muhalefeti sindirmek için ağır ve gerçek dışı suçlamalarla göstermelik mahkemelerde yargılama yapmaktadır.

PKK'nin Kürdistan'daki mücadelesi ve Ortadoğu'daki etkileri emperyalizmin bölgedeki işbirlikçi, ajan faaliyetine darbe vurduğu için önemlidir. Çünkü PKK emperyalizme, sömürgeciliğe her türlü gericiliğe karşı uluslararası devrimci güçlerin yanında açıkça yerini almıştır. Bu da doğal olarak bölgedeki gericilerin dikkatini çekmiştir. Bu nedenlerden dolayı bizim şahsımızda yargılanmakta olan Kürdistan halkı ve dünya devrimci hareketidir. Bu durum belirli bir sınıfın bilinçli unsurları ile meydana gelen önderler ve önderlik sorunu ile de ilgilidir.

Sınıflı toplumlar tarihinde egemen olan sömürücü güçler, bu bilinçli, örgütlü ve gönüllü savaşçıların toplumun değiştirilmesi yönündeki mücadelelerinin bilincindedir. Egemen sınıflar, tarih süreci içinde ezilen, sömürülen sınıfların çıkarları uğruna örgütlenen güçleri ve yine onlar arasından çıkan önderler grubunu ezmek, sindirmek ve yok etmek doğrultusunda hareket etmişlerdir. Tarihte "Hammurabi Kanunları" köleleri ezmek için ne kadar acımasız uygulanmışsa; despot krallıklar, monarşist, faşist, oligarşik iktidarlar da toplumdaki muhalefeti ezmek için çıkardığı yasalarla ve hatta daha ince politikalarla acımasız bir biçimde uygulanmışlardır. Özünde fazla bir değişiklik olmamış; içerik aynı, fakat sadece biçimsel değişiklikler olmuştur.

Egemen güçlerin aldıkları bu önlemlere karşın, sınıflı toplumlar tarihi boyunca ezilenlerin sömürülenlerin buna karşı mücadeleleri artarak devam etmiştir.

Kürdistan tarihi boyunca süregelen direniş için de sonuç pek farklı olmamıştır. Egemen sömürgeci güçler tarafından insanlık dışı yöntemlerle yok edilmişlerdir.

Kürdistan tarihi boyunca Kürdistan halkının gerçek istemlerini ortaya atıp savunmak gibi kutsal bir görev bizim omuzlarımıza yüklenmiştir. Zaten bugüne kadar Kürdistan halkının gerçek istemlerini kimse dile getiremediği gibi, bu konuda tarihi olarak bir miras dahi bırakılmamıştır. "Otonomi", "yol-su-elektrik" gibi istemler Kürdistan halkının hiçbir zaman gerçek istemi olmamıştır. Eğer bugün Kürdistan halkı bağımsızlık ve özgürlüğü tadamamışsa bunda örgütlenmelerin ve gerici önderliğin rolü büyük olmuştur.

Kürdistan tarihindeki direnmeler de önderlik eden feodal-aşiretçi güçler hep kendi sınıf çıkarlarını düşünerek, özellikle kendi siyasal otoritelerini güçlendirmek ve korumak istemişlerdir. Halkımızın gelişen direnmelerini kendi siyasal çıkarlarına alet etmişlerdir. Ama halkımız bu olumsuz gelişmelere rağmen direnmesini devam ettirmektedir. Bugün, halkımızın bu geleneksel direnme mirasına sahip çıkıyoruz.

Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi Haklı Mücadeledir

Hareketimizin tarihsel ve toplumsal gerçeklerden kaynaklandığı, haklılığı ve meşruluğu su götürmez bir gerçektir. Bu böyle olduğu halde, birtakım asılsız suçlamalara, karalamalara hedef olmaktadır. Böyle olması da doğaldır. Gelişen haklı hareketlerden çıkarı bozulanlar tarihin her döneminde benzer faaliyetlerde bulunmuşlardır. Bu faaliyetler onların yıkılışını ve tarihten silinişini de durduramamıştır.

Bugün Kürdistan bağımsızlık mücadelesinden çıkarı bozulan Türk burjuvazisi ve onun ülkemizdeki işbirlikçileri de Hareketimizi yıpratmak ve gözden düşürmek için çeşitli suçlamalara girişmişlerdir. Bu suçlamaların bazılarını cevaplamak ve gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu ispatlamak, bizim görevimizdir.

İddiaların iddianamede yer aldığı gibi zaman zaman basınyayın organlarında da yer almıştır. Kurtuluş mücadelemiz, bölücü ve ırkçı olarak değerlendirildiği gibi, Türk düşmanı bir yapıya sahip olduğu da söylenmektedir. Bizim anladığımız kadarıyla bölücülük bir halkın, bir veya daha fazla parçalara bölünmesidir. Örneğin; Doğu ve Batı Almanya, Kuzey ve Güney Kore, Kuzey ve Güney Yemen vb. gibidir.

Kurtuluş mücadelemizin, herhangi bir halkın ülkesini bölme ve parçalama amacı yoktur. Yani mücadelemiz Türk halkını ve ülkesini bölmeyi amaçlamamaktadır. Böyle bir parçalanma hangi halkı hedeflerse hedeflesin buna karşıdır. Kaldı ki parçalanmanın en kötüsüne uğramış olan Kürdistan halkını ve ülkesini birleştirmeyi bir ilke olarak benimsemiştir. Bugün Kürdistan bir, iki, üç değil, tam dört parçaya ayrılmıştır.

Irkçılık ve Türk düşmanlığı konusuna gelince kurtuluş mücademiz proleterya enternasyonalizmini devrimci bir ilke olarak benimsemiştir. Dünyadaki bütün halkların eşit ve özgür bir ortam içerisinde birbirinin haklarına saygılı, gönül rızasına dayalı olarak güçlerini ve olanaklarını birleştirmelerini ve yaşamlarını geliştirmelerini savunmaktadır. Yalnız gönül rızasına dayalı birliklerin kurulabilmesi için zora dayalı olan birliklerin yıkılmasını zorunlu olarak görmektedir. Irkçılık, faşist bir ideolojidir. Kendi ırkını, dünyadaki diğer ırklardan üstün görmekte, bu nedenle kendi ırkının dünyaya egemen olmasını savunmaktadır. Bu temelde tekelci burjuvazinin, ülke içinde kanlı bir diktatörlük kurmasının, diğer

halkların da sömürgeleştirilmesinin ideolojisidir.

Mücadelemiz, ırkçılığı ve milliyetçiliği burjuva ideolojisi olarak kabul eder. Bu görüşlere karşı halkların, ulusların eşitliğini ve kardeşliğini savunur. Kaldı ki biz, Kürt ulusunun dünyadaki diğer uluslardan üstün olduğunu savunmuyoruz. Sadece sömürge durumunda olan halkımızın dünyadaki diğer milletler gibi bağımsız ve özgür olmasını istiyoruz. Bu da bizim en doğal hakkımızdır. Sömürgeci burjuvazi halkımızın özgürlüğünü gaspetmiş, ulusal gelişmesinin önüne engel koymuş, ulusal ve demokratik haklarını zorla elinden almış ve tarihten silmeye çalışmaktadır. Irkçılığı ve milliyetçiliği kendisi yapmakta, ama biz ırkçı olmaktayız!

Kurtuluş mücadelemiz, bütün halkları kardeş olarak kabul ettiği gibi, Türk halkını da dost ve kardeş olarak kabul etmektedir. Yalnız ülkemizde sömürgeciliği uygulayan, halkımızın ulusal, demokratik haklarını gaspeden ve halkımızı tarihten silmek isteyen Türk sömürgeci burjuvazisine düşmandır. Sömürgeci burjuvazi kurtuluş mücadelemizi Türk düşmanı olarak gösterip Türk halkıyla dostluğumuzu engellemek istemektedir. Oysa kurtuluş mücadelemiz saflarında çok sayıda Türk halkının evlatları olup mücadelemizin haklılığına inanan ve bu uğurda mücadele eden ve şehit düşen yoldaşlarımız vardır. **HAKİ KARER, KEMAL PİR** bunun en çarpıcı örnekleridir.

Kurtuluş mücadelemiz, "anarşist", "terörist", "kökü dışarıda ideolojilerin esiri" ve "vatan haini" olarak itham edilmektedir. Yani bizler ülkemizin tarihsel ve toplumsal gerçeklerini bilmeyen, sırf toplumun huzurunu bozmak isteyen sapık fikirli insanlar olarak tanıtılmaya çalışılmaktayız. Anarşizm ile Marksizm arasında kesin farklılık vardır. Marksizm, çürüyen yaşamını dolduran, bir siyasal, ekonomik ve sosyal yapıyı devirip, daha gelişmiş ve dinamik yapı inşa ederken, anarşizm ise hiçbir otorite tanımayan, her şeyi yıkmayı amaçlar ki, bu durumun Marksizmle ilgisi yoktur. Mücadelemizin programı ve fikirleri incelendiğinde; bizim sömürgeciliği yıkıp yerine bağımsız ve demokratik bir toplum, sonra da sosyalist bir toplum oluşturmayı hedeflediğimiz çok açıkça görülecektir.

Bizlerin "vatan haini" ve "satılmış" olduğumuz iddiası ise çok saçma ve soyut olan bir iftiradır. Vatan haini demek; kendi vatanının başka güçler tarafından talan edilmesine, ulusal ve kültürel değerlerinin gaspedilmesine göz yummak, hatta talancılara yardımcı olmak ve karşı çıkmayıp işbirlikçilik etmek demektir. Kurtuluş hareketimiz bunun tam aksine vatanımızı, ulusumuzu yabancı ve sömürgeci güçlerden kurtarmak ve bağımsız bir ülke yaratmak için mücadele etmektedir. Fakat bu tanımlamaya uyan işbirlikçilerdir. Bunlar ülkemizin sömürgecilerce talanınında onlarla işbirliği yapan, bir miktar kemiğe razı olan feodal-komprador güçlerdir.

Bizlerin halka baskı yapan teröristler olduğumuz iddia edilmektedir. Bu asılsız suçlamadır. Hareketimiz, halkımızın bağrından doğmuş ve onun kurtuluşu için mücadele etmektedir. Devrimci şiddeti bir ilke olarak benimseyen Hareketimiz, kurtuluş mücadelemizin her aşamasında örgütlenmemize engel olmak isteyen, Hareketimizi dağıtmak ve yok etmek isteyen güçlere karşı yönelmiştir. Ve bunlara karşı çeşitli şiddet hareketleri geliştirilmiştir. Bu güçler zaten halk saflarında kabul edilemezler. Ancak halk düşmanı olarak kabul edilebilirler.

Yine mücadelemiz bir silahlı çete olarak değerlendirilmektedir. Bu da bizim düşüncelerimize göre doğru olan bir değerlendirme sayılamaz. Çünkü somut olaylar ve olgular bunu yalanlamaktadır. Kurtuluş hareketimiz önce ideolojik bir grup olarak şekillenmiş, sonra yürüttüğü faaliyetler sonucu devrimci grup ilişkilerine geçerek Kürdistan Devrimcileri adını almıştır. Grup faaliyetlerinin gelişmesi yeni bir örgütsel yapıya geçmeyi gerekli kılmış. Mücadelenin boyutlarına uygun olarak profesyonel ilişkiler temelinde bir parti durumuna gelmiş ve PKK kurulmuştur.

PKK, belli bir ideolojiye, siyasi programa ve tüzüğe sahip olan siyasi bir partidir. Bundan dolayı çete olması mümkün değildir. Halbuki çete, menfaat temelinde oluşmuş, programa ve tüzüğe sahip olmayan talan ve çapul elde etmek, soygun yapmaktan başka işi olmayan silahlı bir topluluktur. Bu gibi silahlı çeteler ülkemizde mevcuttur. Bir Bucak çetesi, Süleymanlar çetesi, bunun çarpıcı örnekleridir. Hareketimiz bunların halka yönelik saldırılarını engellemek için elinden geleni yapmış ve bu çeteleri dağıtmaya çalışmıştır.

Bugün mahkemenizde 125. Madde'den yargılanmaktayız. 125. madde savaş hallerinde uygulanan bir maddedir. Ülkemizde bu durum sömürgeciliğe karşı bir halk savaşıyla mümkündür. Bizim görüşümüz, böyle bir savaşın henüz başlatılmadığıdır. Hareketimiz, Kürdistan Devriminin ancak halk savaşıyla başarıya ulaşacağını kabul etmekte ve böyle bir savaşın şartlarını yaratmaya çalışmaktadır. Böyle bir savaşın başlatılması için belli şartların oluşmasında zorunluluk vardır.

Kürdistan'da halk savaşının başlatılabilmesi için en önce işçi sınıfını temsil eden ve bu savaşa önderlik edecek bir siyasi partinin kurulması gerekmektedir. Bize göre bu parti kurulmuştur ve bu PKK'dir. Yalnız bu yeterli değildir. Hiçbir ülkede işçi sınıfı tek başına devrim yapamaz. Partinin oluşmasından sonra yapılacak en önemli iş Kürdistan'da diğer yurtsever sınıf ve tabakaları ve bunları temsil eden örgütleri, bir ulusal kurtuluş cephesi içerisinde birleştirmektir. Savaşın şartlarının oluşması için böyle bir cephenin oluşması da yeterli değildir. Bir de bu cepheye bağlı savaşkan bir halk ordusunun oluşturulması gerekmektedir. Çünkü savaş askeri bir örgütlenme tarafından yapılır. Bu örgütlenme de ordudur. Ülkemizde böyle bir ordu da henüz oluşturulmamıştır.

Gerek cephe, gerekse ordu örgütlenmesinin geçerlilik kazanabilmesi için işçilerin, gençlerin, köylülerin, kadınların kitlevi örgütlerinin oluşması da gerekmektedir. Tüm bunlar oluşmadan savaş başlatılamaz.

Ülkemizde yukarıda belirttiğimiz şartlar şu anda oluşturulamamıştır. Sadece politik bir örgüt, parti şekillenebilmiştir. Bu da ülkemizde silahlı bir savaşın başlatılabilmesi için yeterli değildir. Hareketimiz böyle bir savaşın başlatılması ve gerekli zeminin oluşturulması için elinden geleni yapmaktadır.

Yine de hangi maddeden yargılanıp yargılanmamak bizim için pek önem taşımamaktadır. Hareketimiz mevcut yasalara göre oluşmadığı için, faaliyetlerini de mevcut yasalara göre yürütmemiştir. Halkımızın çıkarlarına uygun olan kurallarla ve yöntemlerle kurulmuş ve faaliyetlerini yürütmüştür.

Bizim faaaliyetlerimiz, bu şartları yaratmanın çabası olarak değerlendirilmelidir.

Kürdistan Devrimi

Kürdistan'da 1960'lardan sonra hızlanan sömürgeci kapitalizm toplumsal yapıda büyük değişikliklere yol açarak yeni sınıf ve tabakaların şekillenmesini sağlamıştır. Eskiden durgun olan toplumsal yapı, özellikle tarıma traktör vb. araçların girmesiyle büyük değişiklikler olmuştur. Kısaca ülkemizde şekillenen yeni yapı şöyle görülmektedir:

Feodal-kompradorlar: Ülkemizde kompradorluk görevini genellikle eskinin feodal beyleri yaptığından bunların bir ayağı köyde, bir ayağı şehirdedir. Feodal-kompradorları bir sınıf olarak kabul etmek gerekir. Bu sınıf ülkemizdeki gericiliğin ve uşaklığın temelidir. Sömürgeci burjuvazi ile işbirliği içerisinde halkımız üzerinde baskı ve sömürü uyguladıkları gibi sahip oldukları aşiret ve eşkiya çeteleriyle halk üzerinde talan ve çapul gerçekleştirmektedirler. Bu sınıf yok edilmeden demokratik bir toplum oluşamaz.

Ülkemizin Türkiye ile sınır kentlerinde Türk burjuvazisinin bir maketi de oluşmuştur. Özel girişimcilik yapan bu kesim, bir sınıftan çok bir tabaka niteliğindedir. Irkçı ve şoven bir ideolojiye sahip olan bu kesim ülkemizde faşist örgütlenmelere temel teşkil etmektedir. Kürdistan halkının ve bağımsızlık mücadelesinin gönüllü düşmanıdırlar.

Kent küçükburjuvazisi: Kentlerde şekillenen bu sınıf, esnaf, berber, kahveci, terzi, memur vb. küçük işyeri sahiplerinden oluşur ve sömürgecilerden zarar görmekle beraber elindeki işyerini kaybetme korkusuyla devrim mücadelesine kabarma döneminde katılmaktadır. Genelde bu sınıfı temsil eden, bazı yurtsever, ilerici düşünce ve hareketler meydana gelmiştir. Bu hareketlerle milli-demokratik devrim döneminde ittifaklar yapılacaktır.

Proletarya: Sömürgeci işletmelerde doğan bu sınıf, Kürdistan toplumunun en devrimci sınıfıdır. Proletarya kol gücü ile üretim sağlayan ve fabrikalarda topluca üretimde bulunan bir sınıftır. En zor şartlarda ekonomik ve sosyal haklardan yoksun bir şekilde yaşamaktadır. Sömürgecilerden en büyük zararı görmektedir. Devrimde çıkarı olan bir sınıftır. Diğer sınıflara nazaran daha kolay ve güçlü örgütlenme olanaklarına sahiptir. Kürdistan bağımsızlık mücadelesine önderlik edecek tek sınıf proletaryadır.

Aydın-gençlik tabakası: Özellikle ülkemizde kentlerin gelişmesi ve eğitim kurumlarının çoğalmasıyla birlikte bir aydın tabakası oluşmuştur. Aydın-gençlik tabakası bilimle en yakın ilişkiler içerisinde olan bir tabakadır. Çeşitli sınıflara mensup gençlerden oluşmaktadır.

Özellikle proletarya ve emekçi kesimlerden gelen gençler ülke gerçeklerine ve sorunlarına eğilerek, devrimci ideolojilerin kitlelere yayılması görevini üstlenmektedirler. Devrimci mücadele geniş halk yığınlarına yayılana kadar mücadeleye önderlik etmektedirler. Gençlik, devrimin güvenilir müttefikleridir. Ülkemizde yurtsever, devrimci, ilerici hareketlerin doğuşu incelenirse bu durum açıkça ortaya çıkar.

Köylülük: Günümüz şartlarında köylülük homojen bir yapı oluşturmamaktadır. Köylülüğün temelini yoksul köylülük oluşturur. Ülkemizde devrimden en çok çıkarı olan ve en geniş kitleyi bunlar oluşturur. Çok az toprağa sahip olabilecekleri gibi mevsimlik işçi olarak çalışanları da vardır. Bu kesim ülkemizde proleterleşen en büyük kaynaktır. Feodal baskı ve sömürü altında da bulunmaktadırlar. Devrimin temel güçlerindendir.

Orta köylülük: Bu köylüler kendi emekleriyle çalışıp geçinen belli bir toprağa sahip köylülerdir. Bunlar da feodal beylerin baskısı altında bulunmaktadırlar. Milli-demokratik devrimden çıkarı vardır.

Bir de sayıları oldukça az olan zengin köylülerden bahsetmek gerekir ki, bunlar da işletmelerini geliştirmede zorluk çekerler. Milli devrim bunların çıkarlarını kapsar. Bunlar kazanılmaya çalışılan ve tarafsızlaştırılması gereken kesimdir.

Yukarıda yazılanlardan da anlaşıldığı gibi ülkemizde yaşayan insanların çıkarı feodal-kompradorlar hariç, sömürgeci feodal-komprador sisteminin yıkılması ve milli-demokratik devrimin gerçekleştirilmesini öngörmektedir. Bu sınıf ve tabakaların oluşması aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelesinin toplumsal temelini de oluşturmaktadır.

Bu durum ülkemizde gelişen hareketlerin toplumsal temelini de oluşturup yapılan karşı-devrimci propagandaların geçersizliğini ortaya koymaktadır. Bu Kürdistan'daki hareketlerin dışardan kaynaklanmadığını, bizzat Kürdistan toplumunun bağrından çıktığını ortaya koymaktadır.

Bugün ülkemizde bu sınıf ve tabakalar sınıf bilinçlerine tam anlamıyla kavuşmuş sayılamazlar. Bu bilinç arttığı oranda, bağımsızlık mücadelesi daha da genişleyip gelişecektir.

Ülkemizin yukarıda belirtilen sömürgeci ve feodal-komprador düzenden kurtulabilmesi için, Kürdistan halkının tarih boyunca sürdürdüğü direnme mirasının devralınarak günümüz şartlarına uygun bir devrim gerçekleştirmek zorunludur.

Halkımızın yüzyıllardır süren sömürgeciliğe ve zaman zaman uğradığı katliamlara rağmen günümüze kadar varlığını devam ettirmesi azımsanmayacak bir direnmedir. Halkımız bağımsızlığa kavuşmak için önder bir örgütün etrafında birleşmek zorundadır. 1832-1882 yılları arasında Osmanlı egemenliğine karşı çok sayıda direnme hareketleri gelişmiş ve bu hareketlerin yenilgiye uğramasının temel nedeni objektif şartların yanısıra feodal beylerin ihanetinde de yatmaktadır. Gene halkımız 1925-40 yılları arasında sömürgecilere karşı birçok direnme örgütlemiş bu direnme hareketleri de feodal-aşiretçi beylerin ihaneti sonucu yenilgiye uğramıştır.

Bütün bunlar gösteriyor ki, önümüzde iki türlü miras vardır. Ülkemizdeki sömürücü sınıflar bu ihanet ve uşaklık mirasına sahip çıkarlarken, biz halkımızın direnme ve bağımsızlık için verdiği mirasa sahip çıkmaktayız.

Bugün ülkemizin ortaçağ karanlığı içinde yüzmesinden sömürgeci güçler ve onlara uşaklık eden feodal-kompradorlar sorumludur. Halkımızın ulusal bağımsızlığa ve demokrasiye kavuşması için bu iki gücün ülkemizdeki varlığına son vermek gerekir.

Sömürgeciliği yıkmak ve bağımsızlığa kavuşmak, ulusal bir devrimle mümkümdür. Bu durum Kürdistan devriminin ulusal yönünü belirler. Bu gerçekleşmeden demokratik devrimi gerçekleştirmek ve halkın meselelerini çözmek mümkün değildir.

Feodal-komprador baskı ve sömürü yok edilmeden demokrasinin sağlanması ve köylülerin, kadınların özgürlüğü sağlanamayacağı gibi, demokratik bir halk iktidarı da kurulamaz. Bu durum Kürdistan devriminin demokratik yanını da ortaya koyar. Ülkemizdeki feodal-kompradorların, sömürgecilerin azgın temsilcilerinden bir farkı yoktur. Bu nedenle sömürgeciliğe ve feodal-komprador yapıya karşı verilen mücadeleyi bir bütün olarak değerlendirmek gerekir. Bu değerlendirme Kürdistan devriminin ulusal demokratik bir nitelik taşıyacağını ortaya koymaktadır.

Ulusal demokratik devrim gerçekleştirildikten sonra sosyalist devrim gerçekleştirilebilinir. Ülkemizde ulusal demokratik devrime işçi sınıfı önderlik edeceğinden sosyalist devrim, sosyalizmin inşası süreci biçiminde gelişecektir. Ancak o zaman ülkemiz bağımsız, halkımız sömürüden uzak bir şekilde yaşayabilecektir. Bu yolun Kürdistan halkının insanca ve çağdaş yaşamasının biricik yolu olduğu açıkça görülmektedir.

Kürdistan devriminin hedefleri de niteliğinden anlaşılmaktadır. Devrimin hedefleri sömürgecilik ve sömürgeciliğin dışarıdan destekleyicisi durumunda olan emperyalizm ve içte sömürgeciliğe uşaklık eden feodal-komprador güçlerdir. Bu iki güçten destek alan ve onların ülkemizdeki çıkarlarını kendi şahsında somutlaştıran sömürgecilik esas hedef durumundadır.

Bu hedeflenen güçlerin varlığı yok edilmeden ülkemizde hiçbir gelişme sağlanamaz. Bu hedeflerin varlığına son vermek için elbette dostu ve düşmanı doğru tespit etmek ve bu mücadeleyi

Devamı 23. sayfada

III. Kongre döneminde Partiye sunulan kişisel özeleştiri raporlarından bazılarını okuyucuya yararlı olacağı inancıyla yayınlıyoruz. Tüm devrimcilere yönelik bunların içeriğinden yeteri kadar yararlanmaları ve sözlerini yerine getirmeleri doğrultusundaki Parti çağrısını yineleriz.

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

Bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi önünde önemli zorluklar ve engeller var, ilerlemenin, gelişmenin ortaya çıkardığı yeni ve büyük görevlerin yerine getirilmesinin zorlukları bunlar. PKK, bu zorlukları yenmek ve engelleri aşmak için amansız bir savaş yürütüyor, çünkü böyle yapılmadan gelişme sağlamanın olanağı bulunmuyor. Böyle bir savaş, PKK'den çok sıkı kenetlenmiş, bütün zorlukları ve engelleri yenmede mutlak kararlı, görevlerinin bilincinde, her türlü görevi başarmaya muktedir bir örgütsel yapı, örgütsel sağlamlık istiyor. Ve PKK, buna ulaşabilmek için, devrimci mücadelenin gelişimi önündeki zorlukları yenmede kendisini zayıf bırakan her türlü geriliğe ve gericiliğe, hataya ve yetersizliğe karşı da amansız bir savaş yürütüyor. Savaş böylece iki cephede birden sürüyor. Örgüt içindeki her türlü proleterleşmemiş etki, oportünizm ve tasfiyeciliğin her türlü belirtisi, sağ, yetersiz, kararsız, ürkek her türlü yaklaşım ve küçük-burjuva ruh belirtisi PKK'nin görevlerini başarması ve her türlü zorluğu yenmesi önünde en ciddi engel ve tehlike durumunda bulunuyor. PKK'nin, her türlü yabancı ögeyi etkisiz kılmadan ve en ileri ve kararlı bir iç sağlamlaşmaya ulaşmadan ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirme görevlerini başaramayacağı her devrimci için açık olan bir gerçekliktir. Bu nedenle, savaşın daha önce ve daha yoğun iç cephede sürmesi, buradan alınacak kesin ve başarılı sonuçlarla pratik görevler üzerine yürünmesi en doğru yoldur. Ve yapılan da budur.

Bu durum, hem Parti, hem de tek tek devrimciler açısından geçmiş pratiğin değerlendirilmesi, yanlış, hata ve eksikliklerin belirlenmesi, bunların devrimci bir tarzda giderilmesi, düzeltilmesi, yeni görevlerin açık bir biçimde belirlenmesi, Partililerin bu görevleri başarmada kesin ve net bir duruma gelmesi çalışmaları demektir. Süreç, eleştiri ve özeleştiri, düzeltme ve Partiyi her türlü yabancı ögeden arındıracak sağlamlaştırma sürecidir. Geçen dönemde Parti için en ciddi tehlikeyi oluşturan tasfiyeci-provokatif eğilimi ve izlerini yok etmek, buna açık kapı bırakan, bunu koruyan ve kaynağı olan, Partiyi düşman karşısında zayıf bırakarak tehlikeler içine sokan her türlü kararsızlığı, oportünist ve sağ anlayış ve tutumları etkisiz kılmak, Partiyi iyice arındırmak mutlak gereklidir.

Bu değerlendirme çalışmaları özellikle geçen dönem pratiği üzerinde yapılmaktadır. Ve bu çalışmalar şimdiye kadar büyük ölçüde yapılmış, geçen dönemin pratiği çeşitli yönleriyle aydınlatılmıştır. Görülmüştür ki, geçen dönemin pratiğinde Parti taktiği doğru ve yeterli uygulanmamış, büyük çoğunlukla taktik dışı, geri, sağ bir uygulama sürdürülmüş, bu durum mücadelenin ve savaşın gelişimini zayıf bırakmış, Parti örgütlenmesini ve kitlelerin örgütlendirilmesini geliştirmemiş, politik ilişkilerde Partiyi zorlayıcı bir ilişki düzeni sürdürülmüş, kararlı ve sonuç alıcı bir pratik çalışma yürütülmemiştir. Pratik çalışmanın bu durumunda, çalışmaların bu biçimde planlanıp yürütülmesinde benim sorumluluğum birincil ve esastır. Benim şahsımda Parti yönetiminin örgütlenip geliştirilmemesi, yeterli bir karar ve uygulama gücü haline gelememesi, yaratıcı olamaması, en azla yetinen, en az ve geri bir plan ve örgütlülükle hareket eden bir yönetim durumunu yaşaması vardır. Bu durum mücadeleye ve örgüte ciddi zararlar vermiştir. PKK devrimciliğinin özellikleri son derece net ve açıktır, bunlar en geniş bir biçimde izah edilmiş, yüzlerce pratik örnekle yaşanmıştır. Geçen dönemin pratiğinin özellikleri, benim şahsımda, yeterince proleterleşmemiş, her bakımdan bir proleter devrimci haline gelmemiş önemli ölçüde proletarya dışı sınıfların etkisini taşıyan, bu bakımdan gerçekte tümüyle bir Partili olamamış bir kişiliğin varlığını göstermektedir. Politik ve taktiksel faaliyetlerimin özelliklerinin böyle bir sosyal yapılanışı yansıttığı açıktır. Bu nedenle, böyle bir pratiğe yol açan kişiliğin özelliklerini belirlemek, ortaya çıkarmak, böylece eski ve gerici olanla savaşmayı kolaylaştırmak, Parti için bir aydınlanma yaratmak açık bir zorunluluktur. Bu açıdan içinde büyüdüğüm yapının özelliklerini, bunların devrimci çalışmalarımı etkileyiş durumlarını ve bu çerçevede şimdiye kadar geçen politik-pratik yaşamımı, bunlarla yürüttüğüm savaşın sonuçlarını çeşitli yönleriyle izah etmeye ve sonuçlar çıkarmaya çalışacağım.

"Gerçekten bir dava adamı olabilmek için, iyi niyet ve dürüstlük yetmiyor; kendini devrimci çizginin uygulanmasında yetkili ve sorumlu kılmak, rol ve görev üstlenmek, devrim için bağsız ve koşulsuz çalışmak gerekiyor"

Ailem, orta köylülüğün alt kesimlerinden sayılabilecek bir köylü ailesidir. Biz okul için köyden ayrılana kadar ne aileden, ne köyden dışarı giden yoktur. İlk kişilik şekillenmesi böyle bir sosyal yapı içinde olmuştur. Genel olarak köylülüğün bilinen özellikleri en katı bir biçimde köyümüzde de vardır.

- ......

Kişiliğimin oluşmasında etkide bulunan ikinci çevre öğretmen okuludur. Bu okulların nitelikleri, amaçları ve işlevleri bilinir. Bunlar bir çeşit, hatta çok çok daha tahripkar birer kışladır. Aileleri ve köyleri dışında hiçbir yeri görmemiş, hiçbir şeyi tanımamış köylü çocukları buralara alınır, altı yıl boyunca yine bir köy gibi (zaten köylerde kurulmuşlardır) dünyadan tecrit edilerek kemalist zehir bu genç beyinlere şırınga edilir: M. Kemal'in "yücelikleri" anlatılır, okutulur, herkes birer küçük Kemal yapılmaya çalışılır ve böylece Kemalizmin kendisi yapılarak burjuvazinin sözsüz ve sadık uşağı, hizmetçisi haline getirilen bu gençler yine köylere gönderilir ve her biri büyük bir askeri birlik özelliği taşıyan bu kişilerle toplumun, köylülüğün burjuva düzene itaati, düzen adına halkın denetlenip yönetilmesi gerçekleştirilir. Köyden çıkmış bir çocuk-genç için bu yeni alanda "büyüklerin" söylediklerini en mükemmel bir biçimde yapmaya ve onların istedikleri gibi olmaya çalışmaktan başka bir yol, sözde gelişme, büyüklük yoktur. Genel olarak Kemalizmin toplumsal bakış açısı, özel olarak bunun bu okullardaki veriliş biçimi, bırakalım insanı zihin ve pratik olarak eğitip geliştirmeyi, her türlü özelliği donduran, hayalci, duygusal, kalıcı bir bürokrat, kısaca adeta kendisine yeni biçimler verebilmesinin her türlü özelliği de öldürülen bir robot haline getirmektir. Türkiye insanının ve toplumunun dünyada eşi görülmemiş bir zayıflığı, durgunluğu, boyun eğmeciliği, yaşam karşısında bir lümpen gibi kendiliğindenciliği ve çıkarlarına sahip çıkamamayı yaşamasının temel nedeni Kemalizmin özelliği ve toplum üzerindeki etkisidir. Bu durum bizim okuduğumuz okullarda daha üstü bulunamayacak düzeydeki bir zirvedir. Türkiye'deki sınıf mücadelesinin, proletarya ve devrimci-demokratik hareketin zayıflıklarının, açmazının, bu kadar büyük potansiyele, düşünce ve pratikteki bunca gelişmeye rağmen politikada yaşadığı zavallılığın ve çocukluğun nedeninin topluma verilen bu biçimin olduğu iyi bilinir. Türk aydınının, eğer gerçekten aydın denebilirse yeniyi ve gelişmeyi yaşadığını sandığı halde, gerçekte en çağdışı gericiliğe uşaklığı, köleliği yaşayan zavallı olduğu ortadadır. Bunlar geniş olarak Parti tarafından izah edilmiştir. Türk aydınının bir buçuk asırlık tarihi bunu açıkça gösterir. Proletarya hareketi açısından 1970'ler pratiği ve 12 Eylül faşizmi karşısındaki durum ortadadır. Türkiye'de büyük çoğunlukla "devrimci" aydın, daha ideolojik-politik eyleminin başında egemen düzene teslim olmuştur, bu yapı burjuvazinin birazcık sert vuruşuyla karşılaştığı an düzenin en gözde sosyal ve siyasal temsilcisi haline gelmiştir. Bu nedenle, biraz devrimci ideolojik gelişme kaydeden aydın, devrimci politikaya hiç geçmemiş, adeta bu noktada ürkekçe gelişmeyi beklemiş, devrimci ideolojiyle (buna da büyük oranda Kemalizm karışıktır) işe başlamış, ama politikaya Kemalizm ve düzen savunuculuğuyla devam etmiştir. Türkiye'de bu kadar güçlü potansiyele rağmen, hem proletarya hareketinin, hem de devrimci-demokratik hareketin çıkmazı buradadır. Yarattığı yapıyı çok iyi tanıyan kemalist burjuvazi, başından beri devrimci harekete karşı bu özelliğinden dolayı bir tür özel savaş yürütmüştür. Her dönemde, önce aydınların ideolojik faaliyetine ve bu temeldeki grupsal gelişmeye göz yummuş, bu gelişme politik-pratik eylem düzeyine geldiğinde baskı ve tutuklamaya girişerek, mevcut güçleri kemalist politikanın adamları haline getirerek devrimci gelişmeleri rahatlıkla tasfiye etmiştir. Tarih böyle dönemlerin örnekleriyle doludur. 12 Eylül faşizminin çabalarının yönü, özellikleri ve 12 Eylül karşısında Türkiye solu'nun içine düştüğü durum bunun en son ve en açık örneğidir. En devrimci olanına kadar Türkiye aydını için bu durum aşılamaz bir kader olarak bugüne kadar sürmüştür.

......

Devrimci mücadeleye girmeden önce kişiliğimi şekillendiren sınıfsal yapının özellikleri bilinir. Köylülük düşüncede ve eylemde dardır, kendi dar yaşamını planlar ve gerçekleştirmek için tüm gücüyle çalışır, ama yaşamı her yılın bir tekerrüründen ibarettir; yeniye, gelişmeye, büyümeye kapalıdır, bu bakımdan çok aşırı tutucudur; yaşamını aşan büyük işlere girmez, kendi yaşamında karar verici ve uygulayıcıdır, ancak bunun dışına taşmaz, toplumsal sorunlarla uğraşmaz, bu bakımdan apolitiktir, büyük sorunların karar ve uygulama gücü olmaz. Edilgendir, kendi içine kapalıdır, kemalist burjuva egmenliği bu durumu köylülüğün isyancı ruhunun öldürülmesi, pasifize edilmesi düzeyine vardırmıştır. Bu konuda hem Osmanlı egemenliğinin, hem de Kemalizmin bastırıcı, katliamcı özelliği ve uygulamaları açıktır. Yine köylülük yaratıcı değildir, bu konuda en gerici bir tutuculuğu yaşar, kaderci, kölece yaşama boyun eğmiştir, çalışma koşullarını denetleyememesi onu yaşamda hep endişeli, telaşlı yapar. Köylülük aşırı bireycidir, kemalist aydınlaşma bunu adeta kutsamıştır. Köylülük yönetici, öncü sınıf değildir, hep yönetilir, yönetilmek ister, tanıdığı yönetim muhtarlık, feodal ve kemalist despotizmidir; kemalist aydınlaşma bunu çok aşırı bir bürokratizm ve idarecilik düzeyinde sürdürür. Köylülük kendi içinde söz sahibidir, kendi bildiğini uygular, başkasını dinlemez, kemalist aydınlaşma topluma rağmen, onu denetleme amacı güdüldüğü için bunu bir meziyet olarak ele alır. Genel olarak küçük-burjuvazi, ara bir sınıftır; proletarya ile burjuvazi arasında sürekli yalpalar, bu nedenle sınıf mücadelesinde tutarlı, kararlı, istikrarlı, ilkeli değildir, kaypak ve ölçüsüz uzlaşmacıdır.

Bunlar gibi daha birçok belirgin özellikten söz edilebilir. Bu yapılar politik mücadeleye girdiklerinde bu özellikler politikaya olduğu gibi yansır. Proletarya hareketi ve proleter devrimci mücadele içine girdiklerinde ise, eğer bu özellikler devrimci eğitimle giderilmezlerse proletarya hareketi içinde her türlü darlığın, zayıflığın, yetersizliğin, başarısızlığın, sağ ve sol sapmanın, giderek yıkıcılık ve tasfiyeciliğin kaynağı olurlar. Şimdiye kadarki pratiğimde, özellikle daha yoğun ve ileri görevleri yürüttüğüm geçen dönemin pratiğinde bu özelliklerin etkisi belirgindir. Parti içinde kadroları hata ve yetersizlik içine düşüren etken de çoğunlukla bunlar olmaktadır. Geçen dönem pratik çalışmalarımda açıkça ortaya çıkan mücadeleyi Parti taktiğine göre çok dar, yetersiz ve geriden planlama, Parti taktiğine göre kapsamlı planlamaya ulaşamama, dar planlama temelinde Parti güçlerini çoğunlukla örgütsüz bırakma, devrimci örgütlenme ve görev ağını kuramayınca devrimci örgüt ilkelerini işletememe, Parti yönetimini kollektif bir güç olarak örgütleyememe, yönetimi yeterli bir karar ve uygulama gücü haline getirememe, yönetim görevini uygulamaya yönelince bunu bireyci yapma, yönetimde çoğunlukla feodal, bürokratik, idareci yöntemleri uygulama, politik ilişkilerde ölçüsüz, uzlaşmacı, zavallı tutumlar, düşünsel planda subjektif, kalıpçı anlayışlar çalışma tarzında durgun, kendiliğindenci (iktidarsız, plansız, denetimsiz), tutucu, doğru bildiğini bile uygulamaya koymada aşırı tereddütlü, endişeli, kararsız, ikircikli tutumlar vb. hep köylü ve adın özelliklerinin yansıması olmuştur. Bunlar sağ bir pratik uygulama ortaya çıkarmış, Parti taktiği ve tüzüğü dışında gerçekleşen bu uygulamalar şiddetli ve büyük gelişme olanaklarına sahip mücadele ortamında Partiye ve mücadeleye büyük zararlar vermiştir.

......

Devrimci pratik çalışma üç unsurdan oluşur: Planlama, örgütleme, uygulama. Önce mevcut koşullara ve görevlere göre yapılacak çalışmalar planlanır, ardından bu plan doğrultusunda güçler örgütlenir ve bu temelde uygulamaya geçilerek hazırlanan plandaki görevler pratikte yerine getirilir, örgüt ve mücadeleye maddi bir gerçeklik buldurulur. Bu üç unsur da doğruyu ve sonucu belirleyeni uygulamadır. Belli bir plan ve örgütlenme düzeninde uygulamaya gidilince, doğru ve geçerli olanı uygulama gösterir, buna göre uygulama içinde planlamanın hataları veya eksiklikleri ortaya çıkar, eğer planlama eksikse tamamlanır, hatalıysa düzeltilir ve eğer pratik uygulama içinde dikkatli ve duyarlı olunur da bu tür değişiklikler yapılabilirse başarılı sonuçlar ortaya çıkarmayı hiçbir şey engelleyemez. Bu nedenle, devrimci çalışma planlamasında her zaman esnekliğe yer verilir.

Pratik çalışmada ben böyle yapmadım, böyle bir çalışma tarzı izlemedim. Önce plan yaptım, mevcut bilgilere ve yaratıcılık gücüme göre bu doğru veya hatalı, yeterli veya yetersiz oldu, ama her zaman esnekliğe yer verdim, çünkü öyle olması gerektiğini biliyordum; ardından güçlerin örgütlenmesini yaptım, doğal olarak bu örgütlenmenin doğru ve yeterli olup olmamasını plan belirledi. Çünkü eylemin, çalışmanın çapını ve biçimlerini

plan verir ve örgütlenme de eylemin çapına ve biçimlerine göre şekillenir; plan ve örgütlenme ardından uygulamaya geçmedim, güçleri görevlendirdim; kendimi uygulama, günlük çalışma dışında tuttum, öyle ki bağlarım koptu, uzun sürelerle bir daha bilgi bile alamadım; ama güçleri örgütlemenin hemen ardından uygulamayı ve doğuracağı sonuçları dikkate almadan, izlemeden, beklemeden, yeni planlar hazırlamaya giriştim, tüm gücümü buna verdim. Ama pratik çalışma yapmadan, pratiğin derslerini edinmeden somut ve devrimci planlar hazırlanamaz, hazırlanamıyor. Okudum, araştırdım, hep düşündüm, pratiğin derslerinden kopuk olduğu için doğru ve yeterli planlamalara ulaşamadım, hep pratiğin çok gerisinde kaldım, geriden bir çizgi izledim, kitabi oldum, vardığım sonuçlar hayalci, subjektif oldu; bilincim yüksekti bu nedenle bazen doğru belirlemelere de ulaştım, fakat uygulamanın çok uzağında olduğum için bunları yerinde ve zamanında uygulamaya koymak mümkün olmadı. Böyle bir tarzla partik uygulama içindeki hataları gördüm, fakat bunları sadece eleştirdim, düzelmeyince öfkelendim, sert ve hırçın oldum, ama pratikte, uygulama içinde düzeltmek için çalışmadım, böyle bir tarza yönelmedim, uygulamayı beklemeden, uygulamaya girmeden, uygulamanın derslerini edinmeden yeni planlar hazırlamaya çalıştım, ama savaş biçimindeki yakıcı somut uygulama için bu biçimde doğru ve yeterli plan veya herhangi bir plan hazırlanamazdı ki, ve zaten hazırlayamadım. Karar veremez bir halde kaldım, pratiğin yetersizliğini ve plansızlığını gördükçe dehşete düştüm, bu sefer önümdeki pratik için Partiden karar ve plan aradım, istedim, bekledim, doğal olarak bu mümkün değildi, böylece hem örgütü ve uygulamayı geri çektim, hem de hep şikayetlerde bulundum, durum hakkında Partiye yakındım. Açık bir biçimde, hem Parti Genel Sekreterliğine karşı tutumum, hem de Parti kadrolarına karşı tutumum proleter bir örgütün çarkları arasına girmiş küçük-burjuva anlayışının çırpınışları, çaresizliği, zavallılığı oldu. Bu biçimde plan diye ortaya çıkardığım şeyleri Parti pratiğine dayatmam, Parti taktiği yerine ayrı bir çizgiyi, küçük-burjuva çizgiyi uygulamaya koymak oldu.

Neden planlama ve örgütleme yaptım da uygulamaya girmedim? Ya da bunları uygulayacak, uygulatacak, eğer hatalı ve yetersizlerse düzeltecek, geliştirecek bir konumda olmadım. Beni de en çok yoran ve çözümsüz bırakan sorun burası oldu. Bunun nedeni, yazının başında belirttiğim kişilik, pratik karşısında bu kişilik özelliklerinin engelleyici, durdurucu direnmeleri olduğu açıktır. Kır küçük-burjuvazisinin edilgen, pasif, eylemsiz, tutucu vb. özellikleri ile kemalist aydınlaşmanın kaypak, kararsız vb. özelliklerinin yarattığı kişiliktir. Bu kişilik özelliklerinin verdiği feodal, küçük-burjuva devrimcilik ve yönetim anlayışıdır. PKK anlayışını özümseyememe,- PKK'nin devrimci militanlığına ulaşamama, bunun yerine küçük-burjuva anlayışı geçirmedir. PKK'li ve PKK militanı olmamadır. Bunlar esas nedenlerdir. Ama devrimci bilincim epeyce ileri, pratik karşısında zayıflıklar olsa da belli bir fedakarlık ve mücadele sorunlarıyla uğraşma var, burda sanıyorum bir neden de çalışma tarzı olsa gerek. Benim gibilerin çalışma tarzına Leninizm en tehlikeli hastalık ve ahmaklık diyor.

Devrimci çalışma açısından sorun, bir bakıma çalışma tarzı, devrimcilik ve devrimci militanlık anlayışı sorunudur. PKK'nin militan devrimciliği ve bunun pratik uygulanışı açıktır. Bu militan devrimci tarz, Parti Önderliği ve çok sayıda militanı tarafından günlük pratikte ve her alanda devrimci gelişme yaratarak uygulanmaktadır. Bu militan devrimci çalışma tarzının ve bunu uygulayan devrimci militanın özellikleri, Parti Önderliği tarafından **"Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı"** adlı kitapta en geniş ve en açık bir biçimde izah edilmiştir.

Benim şimdiye kadar uyguladığım yönetim ve devrimcilik anlayışı, bazı tali sorunlarda yakınlığı olsa da, temel özelliklerde PKK'nin militan devrimci anlayışıyla çelişmekte, ona karşıt olmaktadır. PKK adına yapılan ve fakat onu temsil etmeyen gerçeklik budur. Benim uyguladığım çalışma tarzı ve devrimcilik, küçük-burjuva devrimciliği, yarı-feodal, bürokratik bir yöneticiliktir. Böyle bir yönetim ve devrimcilik en üstten örgüte dayatılınca, tüm örgütün pratiği Partinin taktik çizgisine göre sağ bir uygulama olmuştur. Parti örgütlenmesinin, kitleleri örgütlendirmemesinin ve mücadelenin gelişmemesinin esas nedeni böyle bir yönetim ve devrimcilik anlayışıdır. 1983-86 döneminde, bazı iniş ve çıkışları olsa da tüm dönem boyunca esas olarak işleyen durum budur.

PKK'nin Kürdistan koşullarına uyarlayarak uyguladığı leninist çalışma tarzını ve leninist militan tipini izah ederken Stalin şöyle diyor: *"Bu tarzın ayırdedici çizgileri nelerdir? Özellikleri nelerdir?*

"Bu özellikler ikidir: a) Rusya devrimci atılımı ve b) Amerika pratiği anlayışı. Leninizmin tarzı, bu iki özelliğin parti ve devlet çalışmasında birleştirilmesidir.

"Rus devrimci atılımı, eylemsizliğe, yerleşmiş verimsiz alışkanlıklara, tutuculuğa, zihin durgunluğuna, eski geleneklere kölece bağlılığa karşı panzehirdir. Rus devrimci atılımı, öyle canlandırıcı bir güçtür ki, zihni açar, ileriye doğru iter, eskiyi parçalar, perspektifler açar. Bu atılım olmadan, hiçbir ilerici hareket mümkün değildir. Ama pratikte, Amerikan pratiği anlayışı ile birleşmezse bu atılımın boş, 'devrimci' manilovizme dönüşmesi çok olasıdır. Bu cinsten yozlaşma örneklerine sık sık rastlanır. Kökeni, her şeyi yoluna koyabilen, her şeyi değiştirebilen kararnamelerin kerametine körü körüne inanma olan 'devrimci' işgüzarlık hastalığını ve 'devrimci' plan yapma hastalığını kim bilmez?.. Lenin, bu devrimci işgüzarlık hastalığını 'kararnamelerin kerametine inanmak illetini', 'komünist böbürlenme' diye nitelerdi...

"Komünist böbürlenmesi—diyor Lenin— henüz kovulmadığı komünist partisinin üyesi olan ve komünist kararnamelerle bütün ödevlerini yerine getireceğini hayal eden adamın gerçeğidir.

"Devrimci tumturaklı sözlere karşı Lenin, genellikle düpedüz günlük görevleri ileri sürerdi, böylelikle 'devrimci' işgüzarlığın, gerçek Leninizmin ruhuna ve lafzına aykırı olduğunu belirtirdi. Lenin şöyle diyor:

"Daha az tumturaklı sözler ve daha çok günlük iş... Daha az siyasal gevezelik, komünizmin kuruluşunun en basit ama canlı olgularına daha büyük dikkat.

"Amerikan pratiği anlayışı, tersine 'devrimci' manilovizme ve işgüzarlığa karşı panzehirdir. Amerikan pratiği anlayışı, engelleri tanımayan, her cins ve her türlü engeli verimli çalışmayla deviren, önemsiz de olsa başladığı işi muhakkak bitiren ve ciddi bir kuruluş çalışmasında mutlaka edinilmesi zorunlu olan yılmaz bir güçtür.

"Ama Amerikan pratiği anlayışı, Rus devrimci atılımıyla birleşmezse, yozlaşır, dar ve ilkesiz işgüzarlık derekesine düşebilir. Bazı 'bolşevik'leri yozlaşmaya ve devrim davasını bırakmaya sürükleyen dar pratikçilik ve ilkesiz işgüzarlık hastalığını kim bilmez...' Büyük 'enerji' ile çalışan, ama perspektiften yoksun olan, 'neyin ne için' olduğunu bilmeyen ve bu yüzden devrimci çalışma yolundan sapan irade sahibi, pratik kararlar vermeye yetenekli Rus 'bolşevik' tiplerini gösterir. Kimse bu işgüzarlık hastalığını Lenin kadar acı şekilde alaya almamıştır. 'Dar pratikçilik', 'ahmakça affairisme' - Lenin bu hastalığı işte böyle nitelerdi. Buna karşı canlı devrimci çalışmayı, devrimci perspektif zorunluluğunu ileri sürer; böylelikle ilkesiz işgüzarlığın, gerçek Leninizme, 'devrimci' boşboğazlık kadar aykırı olduğunu belirtirdi.

"Rus devrimci atılımıyla Amerikan pratiği anlayışının birleştirilmesi, işte parti içinde ve devlet aygıtında çalışmada Leninizmin özü budur.

"Ancak bu ikisinin birleştirilmesi, bize, tam leninist militan tipini ve çalışmada leninist tarzı verir." (Leninizmin İlkeleri)

Benim çalışma tarzım, burada leninist tarzın karşıtı olarak belirlenen çalışma tarzının aynıdır. Militan bir öncü devrimci çalışmaya girmeyerek kendimi tamamen pratik uygulamanın dışında ve eylemsiz bir yapıda tuttum, bu tutumla yaptığım yöneticilik örgütü eylemden çekti, en az direniş çizgisi içinde tuttu. Elbette beni eylemsiz kılan yapı küçük-burjuva aydın yapısıydı, bu yapının tutuculuğu, eskiye kölece bağlılığı, yeniyi yaratma ruhunun bulunmamasıydı. Eskiyi yerle bir edecek, parçalayacak ve yeniyi büyük zorluklarla boğuşa boğuşa yaratacak olan bir devrimci pratiğe karşı küçük-burjuva oportünistçe yaklaşımdı. Böyle bir pratik olayı çetin pratik mücadeleler vererek yaratmak yerine, düşüncede çözmeyi, pratiği bununla halletmeyi, her şeyi doğru ve iyi planlar yaparak, kararname ve kurallar hazırlayarak çözümlemeyi esas aldım. Belli ki bu pratiğe oportünist yaklaşımın bir gereği, bir sonucuydu, onu maskelemenin ve buna kendini inandırmanın açık bir biçimiydi. 1983 ortalarında pratik karşısındaki tutumum böyle oldu, pratik mücadelenin gelişimine cevap veremeyen örgüt ve çalışma düzenini yıkıp yeni ve devrimci olanı kuracak yerde eski biçime kölece bağlandım, onu daha da derinleştirdim ve yerleştirdim, yürümeyen pratik mücadelenin sorunlarını hep planların yetersizliğinde gördüm ve yeni planlar hazırlayabilmek için çaba harcadım. Doğal olarak bu da mümkün olmayınca çalışmayı geliştirici yeni talimatlar ve örgütlenme düzeni ortaya çıkaramadım ve '83 sonunda çareyi (çaresizliği giderme) örgüt güçlerini geri çekmekte buldum. Bu durum, daha sonra da, 1984 ve 85'te de aynen devam etti ve o anlayış ve yapıyla zaten başkası da olamazdı.

Doğru, yeterli ve "devrimci" planlar yapma, kural, yönetmelik ve kararnameler hazırlama ve bunlar yeterli ve iyi olursa her şeyin hallolacağını, pratiğin başarıyla yürüyeceğini sanma benim çalışma tarzımın esasıdır. Bir hastalık düzeyinde kendimi buna verdim ve gerçekten de sorunun çözümsüzlüğünü burada görüp her şeyin bunun çözümüyle başarılacağına inandım. Bunu da en az pratiğin derslerine bakarak ve en çok kitabi inceleme yaparak yaptım. Olumlu bir özellik olarak kendimi sürekli mücadele sorunlarıyla uğraşır tuttuğumu ve bunu yaptığımı rahatlıkla söyleyebilirim, ama bunu yanlış bir yöntemle, yanlış çalışma tarzıyla yaptım, onda dokuz pratik mücadele içinde çözümlenecek sorunlara hep düşüncede ve planlar yapmaya çalışarak çözüm aradım; hep düşündüm, araştırdım ve fakat doğal olarak hiçbir doğru çözüme ulaşamadım. Ve böylece kendimi de işlevsiz, ciddi hiçbir işe yaramaz ve bir şey yapamaz konumda tuttum.

Düşüncede doğru veya yanlış bazı çözümlere ulaşınca, bunları plan ve kural haline getirince ve örgüte verince her şeyin yerine getirildiğine ve getirileceğine inandım, bunu gerçekten böyle yaptım ve hayal ettim, pratik uygulamanın durumuna bu noktada yer vermedim, kendimi bunların pratik uygulanmasına vermedim ve sadece sorunları düşüncede çözümlemekle sınırladım, ödevimi böyle belirledim ve bu yerine getirildiğinde her şeyin halloldu, başarıldığını sandım. Bu elbette böbürlenme, benlik duygusuna götürdü. Düşüncede belirlediklerim pratikte uygulanmayınca, uygulanamayınca bir yandan hatayı uygulama çalışmalarında gördüm ve pratik uygulamayı ve uygulayıcıları eleştirdim, öte yandan hatayı planlamada gördüm ve uygulamada sonuçlara gitmek doğrultusunda çalışmadan kendimi yeni planlar hazırlamaya verdim, bu noktada (yanlış noktaydı) kendimi eleştirdim, yeni planlar için çalıştım, bu durum karar vermeyi zayıflattı, kararsızlığı ve çözümsüzlüğü geliştirdi, uygulamaları çoğunlukla sonuca gitmeden yarıda bıraktı. Ve beni sorunlar içinde, onlara çözüm bulamayarak boğdu, örgütün çalışmalarını dağıttı, işlemez kıldı.

PKK'nin devrimci çizgisi, devrimci savaş çizgisidir. Bu nedenle pratik çalışmanın esası, temeli devrimci savaş yürütmek ve halk kitlelerini böyle bir savaşa çekerek örgütlemektir. Her devrimcinin görevi böyle bir çalışma yürütmek ve bunun öncülüğünü yapmaktır, temel devrimci ödev budur. Benim çalışma tarzım bunun tersidir, öncü bir devrimci çalışma değil, artçı, kuyrukçu çalışmadır. Devrimci militan bir çalışma, devrimci bir yönetim bu temel görevi başarıyla yerine getiren, böyle bir çalışmanın en önünde yürüyen bir yönetimdir, ancak bunu yaptığında gerçekten devrimci ve öncü bir yönetim olur, bunun başka bir yolu yoktur. Ben devrimciliği ve yönetim görevini böyle ele almadım, böyle yapmadım, kendimi pratikte temel görevlerin dışında tuttum, bununla sadece düşüncede uğraştım, pratikte tali ve çoğunlukla gereksiz işlerle uğraştım. Bunun nedenini önce belirttim, devrimci partiğe oportünistçe yaklaşım ve bunu doğuran sınıf etkeniydi. Örgüte ve mücadeleye böyle bir yönetimin dayatılması pratik çalışmanın gelişmemesinin, örgütsel ve eylemsel faaliyetin ilerlemesinin ve çok tehlikeli durumların ortaya çıkmasının esas nedeni oldu. Bir ilke olarak kendime azimli bir çalışmayı esas aldım, bunu çoğunlukla da uyguladım, bu iyi bir durumdu ve her devrimcinin mutlaka en fazlasını taşıması gerekir, ama çizgi dışı yaşamım ve devrimci mücadelenin temel görevleri üzerinde bulunmamam çalışmalarımı boş ve sonuçsuz bir çaba, gereksiz bir şey haline getirdi. Pratikte hep tali işlerle uğraştım, bu durum örgütü bu yöne çekti, temel görevlerin yerine getirilmemesini doğurdu, ne kadar yöntemli ve çözücü olmaya çalıştıysam da tali işleri de yeterince çözemedim, çünkü öncü ve temel görevler yerine getirilmediği ve her şey bunun içinde ve alanında çözüm aranmadığı durumlarda tali ve basit işleri çözümlemek mümkün değildi. Güney Kürdistan'daki çalışmaların durumu böyle oldu, en küçük sorunlar çözümsüz kaldı, uyduruk bir yığın sorun ve iş çıktı, yığıldı ve adeta bizi boğdu. Benim uyguladığım çalışma tarzıyla başka bir durumun ortaya çıkması da zaten mümkün değildi. Bu durumda yaptığımı sandığım çalışmalar devrim açısından boşboğazlık, benim durumum ise işgüzarlık oldu, ben de en elverişli koşullarda en kötü, sonuçta insanı hasta edecek düzeyde bir işgüzarlık oldu. Devrimin temel görevleri üzerinde olmayınca çalışmalarım genel devrimci doğruları tekrarlayan en geri bir propaganda düzeyinden öteye geçmedi, bunu bol bol yaptım ve gerçekten de devrimci çalışma yaptığıma inanarak ve özenle yaptım, ama bu durum beni bir geveze olmaktan öteye götürmedi ve devrimci kuruluş çalışmalarından uzaklaştırdı. Böyle bir ortamda, giderek çoğu zaman iş yapamaz, çalışma isteğime rağmen iş bulamaz, kendimi sınırlayan ve isteğini işletemeyip bunda zayıflayan, bunun yerine huzursuzluğu artan bir duruma geldim.

Devrimci çalışmaya yönelirken, bir ilke olarak devrimci çalışmada engel tanımamayı, başladığım her işi mutlaka bitirmeyi kendime esas aldım, Çünkü PKK'nin devrimci anlayışı bana bunu veriyordu. Ve ben bunun devrimci anlayış olduğunu öğrenmiştim. Başlangıçta bunları uygulamaya çalıştım, ama giderek uygulayamaz hale geldim ve uygulayamadım. Çünkü çalışma tarzım, temel devrimci görevler

Devamı 20. sayfada

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

"Halkları Büyük Bir Kimlik Arayışı İçinde Olan Ortadoğu Yeni Altüst Oluşlar Sürecine Girmiştir"

Geçen sayımızda, "günümüzde insanlığın durumu" değerlendirmesiyle başladığımız Parti III. Kongre belgelerini yayınlamaya, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor ışığında Ortadoğu'nun mevcut durumunun değerlendirmesiyle devam etmek uygun olacaktır.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin karşılaşacağı sorunlara doğru ve yeterli çözümler getirebilmek için, Ortadoğu gerçekliğini tarihsel ve güncel konumuyla kapsamlı ve derinliğine kavramak gereğinden hareketle III. Kongre, Ortadoğu'yu sadece bir coğrafik terim olarak değil, insanlığın ve uygarlığın doğduğu bir beşik olarak değerlendirmek gerektiğini vurgulamıştır.

İnsanlar kendi tarihlerini yaşamıyorlarsa, güncel ve çıkarcı anlayışların geçerli olacağı yaşam biçimlerinin ağır etkisi altına girilir ve doğal olarak bu durumda çoğu kez rota şaşırılır, birçok sapma boy verir; bu da boş yürüyüşlerin, boş çabaların ortaya çıkması anlamına gelmektedir. Geçmişle bağlarını iyi kuramayanlar, güncel gelişmeler içinde sağdan ve soldan esen her türlü rüzgarın önünde kolayca boyun eğer, sürüklenirler. Başta bizim durumumuz olmak üzere Ortadoğu halkları, tarihi geçmişin kendileri için ne dediğini kavrayamadıkları ve güncel gelişmelerin de hangisinin kendileri için sağlıklı, hangisinin sağlıksız olduğunu kestiremediklerinden ötürü çarpık bir durum yaşamaktadırlar. Bir örnek vermek gerekirse; ikiyüz yıldır kendisini Batılılaşma etkisi altında tutan Türkiye, halen bu sorunu çözebilmiş değildir. Doğuya açılım ile Batı arasında İslam kültürünün bir sentezini oluşturmak isteyen Türkiye'de, kimlik arayışı konusunda tartışmalar halen de sürüp gitmektedir. Bu örnek, bütün Ortadoğu halklarının ortak kaderini yansıtmaktadır. Ancak belirtmek gerekir ki, bizim toplumumuz çok daha olumsuz bir konum arzetmektedir; kimlik arayışından da öte, adeta kimliksiz bir durum yaşamaktadır.

Partimizin III. Kongresi, Ortadoğu'nun uygarlık tarihindeki yeri ve önemini ortaya koyarken ulusallığın oluşumunda ilk öncülüğün Ortadoğu halklarına ait olduğuna işaret etmiştir. Gerek ilk toprağa yerleşik tarımın bir üretim biçimi olarak ortaya çıkmasında, gerekse hayvanların evcilleşmesinde ve böylelikle üretimin çok ileri boyutlara sıçramasıyla bunun üzerinde sınıflı toplumun şekillenmesi ağırlıklı olarak Ortadoğu'da kaynağını bulmaktadır. Tarihin en eski imparatorlukları olan köleci uygarlığın boy verdiği alanların başında Mezopotamya, Mısır ve Anadolu gelmektedir. Kültürü, sanatı, mimarisi, askerliği, siyaseti ile insanlık o dönemde kendisini yeni yeni buluyor, şekillendiriyor ve bugünkü uygarlığın esaslarını daha o zaman dokuyordu. Kongre, sadece tarihsel gerçeklikleri belirtmekle kalmadı, canalıcı noktalarda somut belirlemeler yaparak güncel durumlara da önemli oranda açıklık getirdi. Günümüzde Ortadoğu'da halkların sözcülüğü var mıdır? Bu sözcüleri nerede arayacağız? Nasıl ortaya çıkarlar? Yeni bir uygarlık olarak doğan sosyalist uygarlığın Ortadoğu gerçekliği açısından durumu nedir? Yine, Batı uygarlığının vurucu gücü olarak ortaya çıkan İsrail gerçekliği ile bir diğer durum arzeden İran gerçekliğinden ne anlamak gerekir? Ortadoğu'nun güncelliğini ve gelişimini belirtmek açısından yaşamsal öneme sahip olan bu ve benzeri sorulara gerçekçi açıklamalar getiren PKK III. Kongresi, böylece bölgedeki gelişmelerin halk devrimleri yönünde derinleşmesinde önemli katkılar sağladı.

Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unda Parti Önderliği, sorunu güçlü, geniş kapsamlı ve derin bir tarihi perspektifle ele alarak ilk insanlık uygarlıklarının gelişiminde birincil bir rol oynadıkları halde Ortadoğu halklarının M.Ö. 2000 yıllarından, hatta daha eskilerden M.S. 1500'lere kadar ulusal oluşumda, gelişimde, olgunlaşmada oynadıkları büyük uygarlık rolünü yavaş yavaş dışındaki coğrafyada yaşayan halklara nasıl terkettiğini net bir biçimde ortaya koydu. Bu amaçla ilk çağdan başlayarak günümüze, yani proletarya devrimleri çağına dek Ortadoğu alanında ortaya çıkan tüm uygarlıkların, imparatorlukların, dinlerin rollerini ve işlevlerini geniş örneklerle açıkladı. Mezopotamya —yani bugünkü Kürdistan— alanında Asur, Babil, Hitit, daha sonra Yunan ve Pers köleci imparatorluk kavgalarının, üretimin, siyasetin, askerliğin gelişimi açısından o dönemde dünyada benzeri olmayan güçlü insanlık demek olduğunu; ve köleci imparatorluğun son dönemlerine rastlayan ilk çağın kapanışının aynı zamanda köleci baskıya karşı insanlığın derin kurtuluş isteğinin de başlangıcı olduğunu vurguladı.

Açık ki, bu topraklarda önce Museviliğin, daha sonra ise Hıristiyanlığın ortaya çıkışını bir kurtuluş ifadesi olarak görmek gerekir. Bu, kendilerini tanrılarla eş gören imparatorlara karşı ezilenin, kölenin arayışıdır ve etkileri evrenseldir. Aynı dönemlerde Çin'de veya Avrupa'da ilkel de olsa beliren biraz daha güçlü bazı köleci gelişmeler olsa da genelde insanlığı etkilemeleri sınırlıdır. O bakımdan köleci uygarlığın doğuşu, gelişimi, olgunlaşması, çöküşü ve buna denk gelen dinlerin ortaya çıkışı ile felsefe, askerlik, sanat, siyaset gibi olgular evrensel çapta ilk olarak Ortadoğu uygarlığında kendilerini bulurlar.

Köleci imparatorluğun insanlığın gelişimi önünde tamamen köstekleyici bir konuma gelmesi sonucu ortaya çıkan feodal uygarlığın gelişiminin de beşiği Ortadoğu toprakları olmuştur. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş Kongre'ye sunduğu raporunda, Arap yarımadasında köleci rejime karşı feodal uygarlığın temsilcisi olarak ortaya çıkan İslamiyetin durumunu şöyle değerlendirdi: *"İslamiyet, herhangi bir rejim olarak veya köleciliğin şu veya bu biçiminde doğamazdı. İslamiyetin büyük bir kurtuluş hareketi olarak rolünü yerine getirebilmesi veya gerçekten büyük bir yayılma, büyük bir uygarlaştırma görevi görebilmesi daha ileri bir üretim biçiminin gelişmesine olanak tanımasına bağlıydı. Başlangıçta kurucularının da bundan pek haberi olmasa bile İslamiyetin büyük bir açılım göstermesi bundandır... İslamiyetin Ortadoğu halklarının bağrında büyük bir gelişme olanağı bulması yeni bir üretim biçimine olanak açmasındandır. Dolayısıyla onun üzerinde yükselen büyük uygarlık sosyal, siyasal, askeri, kültürel birçok alanda güçlü gelişme tohumlarını bünyesinde taşıdığı içindir ki, günümüzde bile halen etkisini büyük bir biçimde sürdürmektedir.*

"İslamlığın doğuş dönemi çok ilkeldi, peygamberin ve yakın çevresinin ilk çıkışlarında feodal toplumun biçimlenişi üzerine öyle kılı kırk yararcasına bir programları, örgütlenme modelleri yoktu. Fakat ruh olarak, özellikle yeni bir dinin temsilcileri olarak, yeni bir doğuşun mücadelecileri olarak çok büyük bir idealizme sahiptiler. Başlangıçta ilkel ve yoksul da olsa, birkaç yıl içerisinde tipik bir silahlı propaganda ve öncü savaş eylemleri olarak değerlendirilebileceğimiz bir mücadele ile maddi ve moral güç kazandılar, taraftarları çoğaldı, 10-15 yıl içinde bir ordu gücüne ulaştılar. Ali, Hamza ve daha birçok kişi bu dönemde ortaya çıktı. Ve çok iyi bilindiği gibi İslamiyet, Kuran ayetleriyle hadis denilen peygamberin sözlü propagandalarıyla biraz şekillenir şekillenmez siyasi bir kuvvet olarak kendini kabul ettirir; bundan sonra büyük bir atağa geçer ve hızla yayılır. Böylelikle İslamiyet İran ve Roma gibi iki büyük imparatorluğun gücünü kırdıktan sonra Anadolu içlerine, Mısır'a, İran'ın içlerine doğru yayılır ve ideolojik propagandadan, küçük bir örgütlenmeden, askeri, siyasi bir hareket düzeyine yükselir ve devletleşir."

Görülmektedir ki, devletleşmesi 650 yıllarında vücut bulan İslamiyet, 16. yy.'a kadar dünyanın en büyük askeri, siyasi ve uygarlık gücü olarak karşımıza çıkmaktadır. Günümüzde Hüseyin'de kaynağını bulan, kendilerini intikamın artçısı olarak gören İranlılardaki dinamizmi ve coşkuyu anlamak açısından da İslamiyetin bu güçlü çıkışını kavramak önemlidir.

Daha sonra Orta Asya'dan başlayan Türk boylarının akınlarına da değinen A. ÖCALAN yoldaş, barbarlığın üst aşamasındaki bu boyların İslamiyetle karşılaşmasını şöyle ifade etti: *"Bir askeri güç halinde örgütlü olan Türk boyları İslamiyetle karşılaştıklarında, bilindiği gibi, Gaznelilerle ve daha değişik alanlarda savaşlar başlar. Bu arada Müslümanlığı karşılarına alarak gelişemeyeceklerini çok iyi bilen Türk boy beylerinin yapabilecekleri en kolay şey Müslümanlaşmalarıdır. Gelişmenin, ancak bu dini kabul etmekle mümkün olduğunu görürler. Çünkü zaten İslamiyet Ortadoğu'da büyük bir uygarlığın kapısını açmıştır. Onlar da kendi çıkarlarını bu uygarlığın benimsenmesinde görürler. Bu uygarlığın üstün yanları kendilerinin askeri yanlarıyla birleşince büyük bir saldırı gücü ortaya çıkar. Selçuklular, Büyük Selçuklular, Anadolu Selçukluları ve Osmanlılar biçiminde büyük bir askeri gücün doğmasının kaynağı da budur."*

Burada, Türk egemenliğinin şekillenmesinde önemli bir noktaya dikkat çeken Parti Önderliği, nasıl ki, Türk beyleri İslamiyetle karşılaştıklarında ilkin çatışmış, fakat buna güç yetiremeyeceklerini anladıklarında hemen bu dini benimsemişlerse, aynı şekilde 1800'lerde Batı uygarlığının gelişimi karşısında, Osmanlı beylerinin de boyun eğdiremeyeceklerini anladıklarında hemen bu uygarlığın etkisi altına girerek yaşamlarını kurtarmaya çalıştıklarını vurguladı. Parti Önderliğinin böylesine geniş bir tarihi perspektifle olayların kökenine inmesi boşuna değildi elbet. Bu izahatlardan da çok iyi anlaşılıyor ki, günümüzde yaşanan birçok olgunun temelleri daha o dönemlerde şekillenmiştir. Örneğin, bir Türk-Yunan kavgasının boyutlarını anlamak açısından, Anadolu Yunan uygarlığıyla (Bizans) Türk İslam uygarlığının 1000 yıllık tarihi çekişmesini kavramak önemlidir. Bunun gibi, günümüzde İran-Irak savaşı ve bunun Kürdistan üzerindeki etkilerini anlamak açısından, bugün Evren-Özal kliğinin Doğuya yönelmesiyle benzerlikler arzeden Yavuz'un Doğuya yönelmesini kavramak gerekir. O zamanlar Doğuda şekillenen Safevi İmparatorluğundan Osmanlıların korkması anlamlıdır. Bin yıllık güçlü bir uygarlığın, Sasani-Pers imparatorluğunun temsilcisi olan İran, bir İslam devleti olan Emevilere yenik düştüğü için eziktir. Güçlü bir mirasın canlılığını sürdürürken ve ilk yenilgilerinden sonra, İslamlığı olduğu gibi sünni biçimiyle kabul etmezler, bunu bir değişikliğe uğratırlar. Şialığın etkin bir güç olmasını buraya bağlamak gerekir. Bunlar İslamiyeti büyük bir değişikliğe uğrattıktan sonra, hatta kendi durumlarına uyguladıktan sonra, İslamın resmi ideolojisine ve temsilcilerine karşı bir savaşım aracına dönüştürürler. İşte, resmi İslam ideolojisinin temsilcisi durumunda olan Osmanlılar için Doğudan gelen tehlike bu nedenle önem arzeder. Yavuz'un Doğuya yönelmesi, bu arada Kürt beylikleri üzerinde büyük bir kapışmanın başlaması ve Kürdistan'a bir tampon bölge rolü gördürülmesi böylece ortaya çıktı. Bugünkü İran rejiminin yükselişi veya İran'da İslam cumhuriyeti devleti, Türkiye de dahil birçok ülkeyi korkutuyorsa boşuna değildir, tarihsel temelleri vardır.

Görüldüğü gibi tarihsel gerçekleri kavramak, günümüzü anlamak ve değerlendirmek bakımından oldukça önemlidir. Tarihi gelişimin önemli bir halkası olan kapitalizmin doğuşu ve buna bağlı olarak uygarlık sözcülüğünün Doğudan Avrupa'ya geçişini de Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu raporunda şöyle dile getirdi: *"O dönemde Avrupa feodal uygarlığı büyük bir bunalım ve karanlık içerisindedir. Bu tıpkı İslam uygarlığının doğuşundaki karanlığa benzemektedir. Bu konuda çok şeyler yazılmıştır, bizim bunlara fazla değinmemize gerek yoktur. Ancak belirtilmesi gerekir ki, Haçlılar biçiminde Doğuya doğru yayılma girişimleri, Avrupa feodal imparatorluklarını krizden kurtaramamıştır. Yaşadıkları büyük krizden çıkış ancak daha üstün bir üretim biçimiyle mümkündür. Feodalizmden daha üstün üretim biçimi ise kaçınılmaz olarak kapitalizmdir. Ve buradan itibaren kapitalist uygarlığın gelişimi sözkonusudur. Buradaki en önemli husus bugün halen Batı uygarlığı denen olgunun gücünü ve anlamını buradan almasıdır.*

"Bu dönemle birlikte köleci, feodal ve hatta ilkel toplumların gelişiminde başat rolü oynayan ve yükselişi yaşayan Ortadoğu halklarının bu durumlarının sona ermesi ve Batı uygarlığının ortaya çıkışıyla birlikte dinleri, siyasetleri ve tüm kültürleriyle tam bir çöküş dönemine girmeleri sözkonusudur.

"Batıdaki yükseliş rönesansla birlikte aydınlanma, bilinçlenme çağına girmiştir. Ekonomik devrimi ve gerçekleştirdiği Fransız ihtilali ile siyasal devrimini doruğa vardırmıştır. 18. yy.'ın sonuna geldiğimizde, dünyanın en güçlü ve en yeni uygarlığı olarak kapitalizm, bütün görkemliliğiyle karşımızda bulunmaktadır. Kapitalist uygarlık, gerçekten bu dönemde görülmemiş bir yığın yeni gelişmenin habercisidir. Pozitif bilimlerin temelini atmıştır. Dini inkar eden felsefeler gelişmektedir. Felsefelerin gelişimini hızlandıran bilimsel gelişmeler, cumhuriyetler çağını ortaya çıkarmıştır. Sanatta rönesans yaşanmış, muazzam bir kültürel gelişme sağlanmıştır. Resim, edebiyat, mimarlık vb. alanlarda yepyeni gelişmeler yaşanmıştır. Kısaca Avrupa yeni insanlığın sözcüsü, temsilcisi olmuştur.

"Doğu-Batı ayrılığı bundan sonraki çelişkisinin kaynağını burada buluyor. Doğuda binlerce yıldan beri oluşan insan tipi, feodal üretim biçiminin çöküşüyle birlikte artık çöküşe, dağılmaya uğruyor; dolayısıyla cüceleşme olayı da başlıyor. Batı kapita-

lizmi karşısındaki bu cüceleşme olayıyla, Doğu insanı zayıflamaya başlar. Batı insanının yükselişi ile edebiyattan askerliğe kadar bütün alanlarda bunun yansıması görülür. 18-19. yy.'larda bunun doruk noktasına varılır."

Tüm Ortadoğu halklarının ve en çok da bizim kaderimizi yakından etkileyen, Doğunun temsilcisi durumundaki Osmanlı İmpartorluğunun şahsında, o dönemde ortaya çıkan ve "tanzimat", "ıslahat" diye tabir edilen olgular, aslında kendilerini Batıya uyarlama hareketlerinden başka bir şey değildir. Bu uygarlama ise, tamamen Batı uşaklığı anlamına gelir. Diğer bir deyişle, işbirlikçilik temelinde gelişen kapitalizmin, en çıkarcı ve uşak bağlarla Batıya bağlanmasıdır. Bu dönemle birlikte yarı-sömürgeleşme sürecine girilir; ve Batılılaşma, Doğudan uzaklaşma 19. yy.'ın ortalarından itibaren giderek hız kazanır, 20. yy.'ın başlarına kadar devam eder.

Osmanlı İmparatorluğunun bu "Batılılaşma hareketi" veya Batının etkisinin altına girmesi ile yıkılış sürecini yaşaması birlikte olmuştur. O büyük uygarlığın yaratıcısı Araplar, 400 yıldan beri büyük bir genişleme içerisinde yaşamaktadır. Eski Bedevi yaşantısı yeniden damgasını basmıştır. İran ise benzer bir yarı-sömürgeleşme süreci yaşamaktadır. Bütün bunlar ne anlama gelmektedir? Bunlar, Doğu uygarlığının çöküşü-yıkılışı ile Doğu insanının, tipinin çözülüşü, uşaklaşması ve her konuda bağımlılaşması anlamına gelir. Dine bir doğma olarak sarılması ile İslamlığın o ilk doğuşundaki büyüklüğünü yaşaması değil, artık, onu bir zırh gibi hem de gerici bir zırh gibi kuşanması sözkonusudur. Ve bu nedenle İslamiyet adına yapılan şeyler artık tutucudur.

Bu yeni işbirlikçilik ve Batıya uyarlanma döneminde Ortadoğu'da boy veren yönetimle, tipik örneği Kemalizmde görülebileceği gibi halkları temsil etmekten uzaktırlar. Gerçekten de Jön Türklerin ve kemalistlerin önderlik ettiği uyanış aslında kısmen Batıyı taklit ederek onu durdurma hareketidir. Yani bir devrimden, bir aydınlaşmadan söz etmek mümkün değildir; yapılan, tıpkı Abdülhamit, Adülaziz gibi Batının değer yargılarını benimseyerek ona karşı durmaktır. Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş Politik-Örgütsel Rapor'unda, bu konuda şöyle diyordu: *"Batı uygarlığı, Doğu uygarlığını yendiğinde ve Doğu uygarlığı tam bir çöküşe giderek artık Türk hakim sınıflarını ve bir bütün olarak Doğu hakim sınıflarını besleyemez hale geldiğinde, gelişen Türk hareketi bir kendini yeniden toparlama hareketidir. Böylesi bir hareketin, bir İran'da, Arabistan'da, Afganistan'da, Pakistan'da, Afrika'da değil de, İslam toplumları içerisinde ilk kez kendiliğinden şekillenmesi tesadüfi değil, anlamlıdır. Nitekim Osmanlı İmparatorluğunun yönetici ve Batıya en yakın gücü olarak Jön Türk hareketinin ortaya çıkış alanının Balkanlar olması; bu alanda Batıyla yüzyıllar boyu süren çatışmalarında onlardan etkilenmiş olması, yine bu alanda Balkan milliyetçileri, siyonist ve mason faaliyetlerin varlığı vb. olgular Jön Türk şekillenmesinde rol oynamıştır.*

"... Cumhuriyet ve M. Kemal'de ifadesini bulan Jön Türk yenileşmesi tamamen çarpık ve işbirlikçi bir yenileşmedir. Bugün Atatürkçülük diye, birkaç yüz dolar için Amerika karşısında girilen dilencilik tutumlarının tarihi kökenleri bu Batı hayranlığı, Batı kopyacılığı ve işbirlikçi ilişkiye dayanmaktadır. İkinci özelliği ise, toplum üzerindeki despotizmidir. Halk üzerinde Osmanlıcılığı uygulayan, Batı karşısında ise Batı yanılgılarıyla ortaya çıkan bu güç; Doğuya dönük yönüyle despotik, anti-demokratik ve Osmanlıcıdır. Batıya yönelik ise uşak ve işbirlikçidir. Bu özellik M. Kemal'in kişiliğinde de somutlaşmıştır. Kemalist modeli belli aralıklarla kendi koşullarına uyarlayarak uygulayan Mısır, Irak, Kuveyt, Tunus vb. Doğu ülkelerinde de karakteri aynı olmuştur. Yani kendi toplumlarına yönelik önemli oranda feodal kalıntılarla ittifak ederler, Batıya ise komprador bağlarıyla bağlanırlar. Böylesi bir milliyetçiliği 20. yy.'ın başlarında geliştiren Araplar, önemli oranda kompradorluğa yöneldiler ve bilinen krallıkları, emirlikleri oluşturdular. Komprador kapitalizmin koşulları çerçevesinde temsil edilen modernleşmeye devrimci bir hareket demek mümkün mü? Tam tersine Batının çıkarlarına uyarlanmış ekonomik, sosyal, siyasal gelişme ve değişmelere öncülük yapılmıştır. Ve bu konuda, bir uşak burjuvazisinin çıkışında olsun, İran Şahlığının çıkış dayanağında veya Nasırcılığın boy vermesinde olsun kemalist model bir örnektir. Bu durum günümüz için ne anlam ifade ediyor? Ortadoğu'nun bu tarihsel gerçeklerinin özetlenmesinin anlamı nedir?

"Anlaşılmaktadır ki, Doğu ve Ortadoğu halklarının tarihsel temelinin üzeri kara bir şal ile örtülmüştür. Bu, iki-üç bin, hatta dört bin yıllık büyük bir gelişim veya adeta insanlığı yaratan uygarlık, bugün sönmüş, hem de kat kat kül bağlamış bir volkan durumundadır. Bu küller Batının serptiği küllerdir. Bir yığın kukla rejimi ve kendi saldırı üsleriyle, İsrail gibi çok güçlü işbirlikçi dayanaklarıyla Batı; yarattığı ince işbirlikçi br tabaka ile oluşturduğu siyasal kurumlar ve uşak ordularıyla her tarafta vardır. Bu toplumların, bu halkların üzerinde edebiyattan hümanizme kadar tüm alanlarda çok sığ, bağımlı bir kültür yapısı şekillenmiştir. Halkları ekonomik anlamda doyurmayan, gerçekten onları sürekli bir işsizlikte bırakan, üretim güçlerini sürekli heder eden, tahrip eden bir ekonomik yapı şekillenmiştir. Diğer bir deyimle, yarı-feodal komprador kesimle uluslararası tekkellerin etkisini duyuran yeraltı kaynakları üzerinde gittikçe güçlü bir sömürü olanağı yaratan ve bunun etrafında son derece yapay, fazla gelişme özelliği olmayan bir ekonomik biçimlenis geliştirilmiştir.

"Bunlar tarihsel açıdan ifade edilecek olursa; Ortadoğu halklarının çıkarlarını yansıtması şurda kalsın, Doğu uygarlığının yıkılışından da öte onlar üzerinde baskı ve sömürüyü katbekat derinleştirici, onları sürekli kendi benliklerine yabancılaştırıcı, kendi benliklerinden uzaklaştırıcı; bunun yerine her alanda yabanlaşmayı, kendi benliğinden uzaklaşmayı yaşatarak yoğun bir sömürüyle birlikte girdiği siyasal egemenlik altındaki konumlarıyla bugünkü durumlara ulaşmışlardır.

"Aslında Ortadoğu'da halkların sözcülüğü var mıdır? Halk sözcülüğü kimler tarafından yapılmaktadır? Bu sorular kolay cevaplandırılacak sorular değildir. Halkçı hareket Ortadoğu'nun neresini ve nasıl temsil ediyor? Tarihsel perspektifin ışığında baktığımızda, halkın sözcülüğünden ziyade Batının sözcülerinin egemen durumda olduklarını görürüz. Onların 40-50 yıldan, hatta 100 yıldan beri yoğun bir egemenlikleri vardır. Bunların geliştirdiği sistem, bütün toplumu zift gibi kaplayan ve ince bir tabaka gibi saran, tüm yaşam gözeneklerini tıkayan bir rejimler sistemidir."

Evet, Ortadoğu halklarının sözcülerini nerede bulacağız, onları nerede arayacağız soruları gündeme geldiğinde doğal olarak gözler sosyalizme, sosyalist sisteme çevriliyor. Günümüzde tarihin biricik devindirici gücü sosyalizmin ve en yeni uygarlık olarak doğan sosyalist uygarlık gerçekliğinin Ortadoğu halkları açısından anlamı ve öneminin ne olduğu soruları da Partimiz III. Kongresi'nde tartışılan ve açıklık getirilen konular arasındaydı. Sosyalist uygarlığın ve sosyalist sistemin anlamını, bir önceki sayımızda insanlığın durumunu değerlendirirken bazı yönleriyle açmıştık. Denilebilir ki, tarihsel plandaki tanımını ve kaynağını Batıdan alan sosyalist uygarlık da, zaten kapitalizmin bağrında gelişen ve ona alternatif olan bir rejim, yeni bir uygarlıktır. Bu uygarlık bugün, kapitalizmle bir denge durumuna ulaşmış, hatta onu birçok alanda aşmakla birlikte henüz egemenliğini her düzeyde ve tamamen duyurmuş değildir. Bu durum Batı uygarlığının önemli kurumları yenileştirilerek sürdürülmektedir. Kongre'ye sunduğu raporunda Parti Önderliği, sosyalist uygarlığın Ortadoğu'daki gerçekliği konusunda şunları belirtti: *"Elbetteki bazı gelişmeleri kapitalizm yarattığı için gericiliktir demeyeceğiz. Günümüz Batı uygarlığı bilimde, felsefede, edebiyatta, üretimde, siyasette ve askeri alanlarda birçok gelişmenin sahibidir. Bunlar sosyalizmde daha da geliştirilip yüceltilmektedir. Şu söylenebilir ki, sosyalist uygarlık bugün Ortadoğu'da temsil edilmemektedir, yani gerçek temsilcisini bu alanda henüz yaratmış değildir. Bir Güney Yemen'de bile, aşiret-kabile yapısının henüz aşılmadığı yakın geçmişteki çatışmalardan anlaşılmaktadır. Afganistan'da sosyalist gelişmenin varlığından bahsediyoruz ama, Sovyet desteği olmadan belki de birkaç ay bile dayanamayacaktır. Zaten gerçekleşen sosyalizmin bugün Afganistan'da ortaya çıkan sorunlarından birisi de, İslam halklarının bağrına nasıl gireceği veya bunlarla ilişkilerini nasıl ayarlayacağı sorununa çözüm getirmektir. Gerçekleşen sosyalizmin mevcut gelişmesi henüz bu çözümü bulmuş değildir. Yine, mevcut sosyalizm ile birçok ilişkiler geliştiren Mısır, Irak gibi çeşitli zeminlerdeki girişim, ne kadar istikrar arzettiği sorunu çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Yoksa Afganistan'daki durum; ya da egemen olan Batı, bir ince tabaka biçiminde kendi yandaşlarını ekonomiden askeri alana kadar Ortadoğu'nun başında bulundurmak için bunca çaba sarfederken ve Ortadoğu'da bunca yakıcı gelişmeler yaşanırken gerçekleşen sosyalizmin zayıf durumu nasıl izah edilebilir.*

"... Gerçekleşen sosyalizmin ve sosyalist uygarlığın Ortadoğu'da ifa ettiği rolün ne olduğu sorunu henüz tam cevaplanmış değildir. Resmi klasik komünist partilerin bu konuda çizdikleri tablo hiç de olumlu değildir. Örneğin, bugün Baas Partisi'nin bile gerisinde kalan bir Suriye Komünist Partisi; yine, İran devrimi, ilerici veya sosyalist doğrultuda gelişmeleri ilerletecek her şeyi bağrında taşımasına rağmen, gerçekten büyük bir yeteneksizlik sergileyen ve sonlarını hazin bir biçimde getiren İran'daki örnekleri ile kemalistlerin ve Batı uygarlığının idarecileri olarak nasıl kolay emirler altına girdiklerini kanıtlamaktan öteye bir şey yapamayan Türkiye'deki örneklerinin durumları bilinmektedir. O halde, mevcut sosyalist sistemin sözcüleri olması gereken komünist partileri, bir sınav vermeleri şurda kalsın, kendi toplumlarını anlama, onların sözcüsü olma konumuna bile hiçbir zaman gelemediler. Her ne kadar bugün halk sözcüleri oldukları doğrultusunda kendilerinde edebiyatçılık çok gelişmiş ise de; bunların gerçekte etkisinin boş konuşmalardan öteye gidemediği, mevcut rejim karşısındaki konumlarından açıkça görülebilmektedir. Bunlar kendi toplumlarını anlamaktan, onun tarihsel temeline inmekten uzak kaldılar ve tarihsel rollerini oynamadılar. TKP'nin Kemalizmi kavrayamaması, Irak Komünist Partisi'nin İslam Devrimini anlayamaması, Arap ülkelerindeki komünist partilerinin Arap toplumlarını anlayamamaları veya bu konudaki rollerini çok kötü ifade etmeleri bunu göstermektedir. Aslında bunlar gerek iç ve gerek dış koşulları kavrayışlarında topluma yaratıcı bir kişilik aşılamasında ne sosyalizmi ne de kapitalizmi anlamış durumdadırlar. Batının iyi taklitçileri olmayı becerirken, sosyalizmin onurlu etkilenmesini temsil edememişler ve bizce, ancak sosyalizmin çok başarısız, kötü memurları olmuşlardır. O halde, Doğu uygarlığı, sosyalist uygarlığın bu memurlar eliyle iyi temsil edilememiş, kendi etkisini güçlü duyuramamıştır."

Raporunda, sosyalist uygarlığın etkisini duyuramamasının bir nedeni olarak da "kapitalist olmayan yol" tezleriyle, parlamento, barışçı yöntemler vb. tartışmaların rol oynadığını ifade eden Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaş, kemalistlerle 1920'lerde girilen ilişkilerin özünü ve sorunlarını çok iyi kavramak gerektiğine işaret ederek şöyle devam etti: *"Lenin, M. Kemal'in akıllı bir burjuva örgütçüsü olduğunu söyler, ama onu bir ihtilalci olarak değerlendirmez. Bilinmektedir ki, o dönemde bütünüyle emperyalizm tarafından kuşatma altında olan Sovyetler, büyük bir savaş tehlikesi yaşamaktadır. Böylesi bir ortamda, emperyalizmin bağrında en ufak bir gedik de açılsa, Sovyetleri yaşatmak için kesinlikle desteklenmesi durumu sözkonusuydu. O halde, Lenin'in, kemalist rejime özel elçiler yollayıp desteklemesi, onları İngilizlere karşı çıkartmasının anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Bu stratejik değil, son derece yerinde bir taktik ilişkidir. Yalnız burada bir noktaya dikkat etmek gerekmektedir. Kemalist rejim 1920-23'lerde daha sonraki niteliklerini henüz göstermemiş, henüz gerçek yüzünü, bastırıcı yüzünü ortaya koymamıştı. Bu nedenle Lenin'in o dönemde kemalistler karşısında belirlediği doğru ve gerçekçi politikayı, daha sonra dünya çapında gelişecek olan 'kapitalist olmayan yol' adı altındaki politika ile karıştırmak ve bir tutmak doğru olmayacaktır."*

Belli ki, günümüzde Ortadoğu'da sosyalizmin ve sosyalist uygarlığın klasik komünist partileri türünden şekillenmelerle temsil edilebilmesi olanaklı değildir. Ortadoğu toplumlarının sosyalizm davasına çekilmesinde gerçekleşen sosyalizmin deneyiminin de fazla başarılı olduğu söylenemez. O halde sorun çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Batı uygarlığının temelinde doğan sosyalist uygarlığın henüz etkilerini nasıl paylaşacağı önemli bir sorun durumundadır ve bu sorun mücadelemiz açısından da canalıcı bir öneme haizdir.

Parti III. Kongresi'nin kısaca da olsa belirlemede bulunduğu konulardan bir tanesi de, yüzyılımızın son çeyreğinde ortaya çıkan ve etkisi değerlendirilmeden Ortadoğu halklarının kaderini yeniden belirlemenin zor olduğu bir güç durumundaki İsrail olgusu oldu. Bilindiği gibi Yahudi hareketinin güçlenip siyonizme dönüşmesi, Batı kapitalizminin emperyalist aşamaya ulaştığı 1890'lara, yani 19. yy.'ın sonlarına tekabül eder. Filistin'i Yahudilere bir yurt haline getirme olayı için neden emperyalizmin bu aşaması seçiliyor? Çünkü bu dönem bir yayılma, özellikle Ortadoğu'ya yayılma aşamasıdır ve İsrail bu yayılmanın öncü güçlerinden birisi olarak düşünülmüştür. Onun için, hareketi organize eden Masonluğun faaliyete geçirilmesi, Osmanlı İmparatorluğuna yönelik harekete güç kazandırılması ve Hitler'in kırımının gündeme gelmesi, aynı dönemden başlayarak peşpeşe yaşanmıştır. Mazlum bir kavim, bir ırk, bir tabaka rolüyle 1948'lerde ortaya çıkan İsrail; ABD, İngiltere gibi emperyalist ülkelerden aldığı her türlü destek yanında, arkasına önemli oranda sosyal-demokrasiyi de almayı başarmış ve bu konumuyla dünya çapında etkin bir güç olduğunu ortaya koymuştur. Böylelikle Doğusuyla ve Batısıyla dünyanın birçok kültürü üzerinde oynayan ve Filistin toprakları üzerinde adeta dünyanın küçük bir minyatürü olarak oluşturulan siyonizm, bugün emperyalizmden sosyal-demokratlara, Türk rejiminden Mısır, Fas vb. Arap ülkelerine kadar birçok çevrenin akıl hocaları durumundadır.

Parti Önderliğinin de raporunda belirlediği gibi, *"Akdeniz kıyılarında ve Arap toplumlarının bağrında yer alan bu vurucu güç, bir yayılma lobisi ve tepeden tırnağa kadar çok güçlü silahlarla*

Devamı 20. sayfada

GAP... Petrol Boru Hattı... Kerkük-Musul Üzerindeki Sömürgeci-Emperyalist Hesaplar ve Direnen Ortadoğu

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Bu örnekler GAP'ın kim için ve nasıl bir "bereket" getirdiğini, hem de kendi ağızlarından duymak ve görmek için yeterlidir. Evet! Sömürgeci kapitalizm ücret alamadığı işini bile kaybetme korkusu içindeki ücretsiz işgücü ordusuyla, kendisine yeni kan verecek bir gelişmeyi sağlama peşinde koşmaktadır. Mısır Firavunları da piramitleri yükseltmemişler miydi? Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, işbirlikçi-kapitalizmin geldiği aşamada, elinde Kürdistan gibi tükenmez bir zenginlik kaynağı olan sömürgesi varken ve hem de bu müthiş zenginliği kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya iken, yaşadığı çelişkiye rağmen, sorunlarının çözümünü kaçınılmaz olarak yine Kürdistan'da aramaktan başka bir alternatif görememektedir. Ama bu çelişki onun bu alana ilişkin girişimlerini de bir bütün olarak etkilemekte, beslediği büyük umutlar kendi içinde en büyük umutsuzluğu da taşıdığından, yukarıdaki bir örnekte olduğu gibi yarınının ne olacağı belirsiz bir zeminde yatırım yapmaktan çekinmekte ve hatta büyük propagandalarla temelleri atılan fabrikaların yapımını durdurup makine aksamlarını metropole taşımaktadır. TC'nin Kürdistan'a ilişkin en büyük projesi olan GAP'ın geleceği için duyulan kaygı ise elbette daha az değildir.

Başta GAP olmak üzere, son yıllarda hızlandırılan ya da yeni uygulamaya geçilen projelerin iki ana nedeni olduğunu belirttik. Birbirini doğrudan etkileyen bu iki nedenden birisi, Türkiye kapitalizminin vardığı noktada içinde bulunduğu derin çöküş ve sorunlardan çıkışı Kürdistan'da araması; ikincisi ise, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı Özel Savaşın temel bir yöntemi olarak bunu yapmak zorunda olmasıdır. Hiç şüphe yok ki, bu yatırımlar ulusal kurtuluş mücadelesinin kitlelere gösterdiği kurtuluş yolunun karşısına sömürgeciliğin alternatifi olarak konulmakta, bütün devlet olanakları buna seferber edilip yoğun propagandalarla kitleler sömürgeciliğin çarkı içinde tutulmaya çalışılmaktadır.

Hatırlanacaktır, 12 Eylül rejiminin başı Kenan Evren, darbe sonrası ilk gezilerinden birini yaptığı Urfa'da halka yönelik konuşmasında, *"Toprak reformunu da biz yaparız, bölücüler size ne verebilirler, toprak dağıtımından sözediyorlar ama, bunu da onlar değil ancak biz yaparız"* diyordu. Bu tarihten itibaren "Doğunun makus talihi", Başbakandan generallere kadar bütün devlet sözcülerinin ağzında sıkça tekrarlanır oluyordu. Özal, her fırsatta "Doğu'nun makus talihini biz yeneceğiz" sözünü tekrarlıyordu. Sıkıyönetim komutanlıkları, çoğunlukla altında belirsiz bir "komutan" imzasıyla sıkça bidiriler dağıtıyor ve bu bildirilerde *"Apocular size ne verebilirler, yeterki siz devletin yanında olun, okul, su, elektrik, yol, TV ve daha ne isterseniz biz yapmaya hazırız"* diye yazıyorlardı. Yarım asırı geçkin varlığı ve Kürdistan üzerindeki sömürgeci hakimiyetiyle TC, 1980 sonrasında Kürdistan'ın en ücra köşelerine kadar yol, su, elektrik, TV ve hatta seyyar askeri hastaneler getiriyordu.

Ve bütün bunlar, yaşanan ateşten bir savaşın içinde oluyordu.

Ortadoğu'daki Tüm Hesaplaşmalar Kürdistan Üzerinde Yoğunlaşıyor

GAP ve diğer tüm proje ve uygulamaları Kürdistan'daki savaş gerçeği dışında ele alan bir yaklaşım hiçbir doğruluk payını içinde taşımaz ve kaçınılmaz olarak yanlış sonuçlara götürür.

Türkiye kapitalizmi bir çöküş içerisindedir. Sorunlardan çıkış yolu bulamamaktadır. Bağlı bulunduğu emperyalist sistemde kendi tarihinin en derin ve sürekli bunalımı içindedir. Ve bu çıkmaz kendisini en çok da Ortadoğu'da göstermektedir. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin ve sömürgeci-faşist Türk devletinin bu noktada çıkarları genel anlamda bir bütünü oluşturmakta, yani ortak bir kaderi paylaşmaktadırlar. Emperyalist sistemin bölgedeki çıkarlarının gerektirdikleri, bugün Türkiye'deki bazı sivil-siyasal çevreleri bile ürkütür durumdadır. Arayışlar birbirini kovalamakta, askeri yığınaklar, tehdit ve şantajlar artmakta, bölge dünyayı da içine alan büyük bir çalkantıyı yaşamaktadır.

7 yıldır süren Irak-İran savaşı, İran'ın son ataklarıyla yeni bir boyut kazanmış; bu durum, bölgeye bir ABD müdahalesi olasılığını artırmıştır. Gelişmeler, bölgede diplomatik ve özellikle de askeri hazırlıkların giderek yoğunlaştığını göstermektedir. Şüphesiz ki, sorunu bölge ve dünya açısından böylesine ağırlaştıran en temel etken onun düğüm noktasından kaynaklanmaktadır. Savaş, güçlerin iradesi dışında öyle bir durum ortaya çıkarmıştır ki, bu Ortadoğu düğümünün emperyalizm aleyhine bir çorap söküğü gibi çözülmesinin yolları ve olanaklarını artırmıştır. Ortadoğu'da halkların iradesine rağmen, emperyalist güçler elinde çizilen statüko, bu ana düğüm noktasının çözülüşü ile birlikte tümden değişimini ve Ortadoğu'nun yeni bir çehreyle tarih sahnesine çıkışını beraberinde getirecek özellikleri taşımaktadır. Bu düğüm noktası Kürdistan'dır.

Türkiye yedi yıldır süren İran-Irak savaşında diplomatik planda taraflardan biri lehine tavır alma bakımından büyük bir titizlik göstermeyi çıkarlarına en uygun politika olarak yıllarca sürdürmüştür. Ancak bu hiçbir zaman onun tarafsız bir politika güttüğü anlamına gelmemektedir. Tersine daha İran Şahlığının bir halk hareketiyle yıkıldığı 1979 yılında, Türkiye bir uşak rejimin yıkılması ardından daha da ağırlaşan görevleriyle sistemin bölgeye açılan tek karakolu durumuna geliyordu. İran'dan kaçan Şahlık artıkları o yıllardan başlayarak Türkiye-İran sınır hattı boyunca askeri bölgelerde toplanıyor ve gelişmeleri tersine çevirecek müdahale hazırlıkları buralarda yoğunlaştırılıyordu. Emperyalist güçler ve Türkiye'nin en büyük korkularından biri İran'da Şahlığı deviren halk hareketinin yakın bölgelerdeki etkilerinin tehlikeli gelişmelere hız vermesiydi. İran'daki bu mevzi düşüşüyle birlikte Afganistan devrimi de emperyalizmin bölgeye ilişkin hesaplarını altüst etmişti. Kaldı ki bu dönem, Türkiye açısından da en hassas süreci oluşturuyordu. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan'daki kurtuluşçu hareket devlet varlığını tehdit eden ciddi boyutlara varmıştı. Kürdistan boydan boya giderek yoğunlaşan çatışmaları yaşıyor, bu zemindeki gelişmeler mutlaka önlenmesi gereken en ciddi tehlikeyi oluşturuyordu. Türk devletinin emperyalizm adına bölgede ileri karakol olma rolü, yeni bir olgu olmamakla birlikte bu süreçten sonra daha da belirginlik kazanmaya başlayacaktı. 1980 askeri müdahalesine bütün bu iç ve dış etkenlerin ortasında varıldı.

Özellikle '80 sonrasında Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler, sorunların çözümünün düğüm noktasını oluşturan bir halk hareketi olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin uluslararası düzeyde çok boyutlu bir savaş olduğu gerçeğini açık biçimde ortaya koymuştur. Bu gerçek çağımızdaki savaşların boyutlarını ve almış oldukları biçimi de kendisinde en iyi yansıtan olgudur. Savaş bilimi ve tekniğinin en ileri düzeyde seyrettiği çağımızda, esas olarak yine bu politikaların başarısında noktayı koyan askeri zaferler olsa da, bu sonuca varabilmek için askeri gücün ve ilerlemenin ekonomik, sosyal, kültürel ve diğer birçok alanda daha yoğun beslenmesi, onlarla paralellik içinde yürütülmesi gerekmektedir. Yani bir tarafta halklar ve yeni bir dünyayı temsil eden sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki karşılıklı mücadele yaşamın her alanında bir savaş düzeyinde sürmektedir. Ekonomik ilerlemeler, yeni teknik buluşlar, bilimsel gelişmeler, sportif başarılar, sanat ve kültür alanında atılan adımlar vs. her şey bu savaşın birer ögesi durumundadır. Ama bu sadece bir güç gösterisi, bir propaganda düzeyinde de olmayıp, özellikle güçlerden biri, yani emperyalist sistem sözkonusu olduğunda açık bir şantaj, tehdit ve saldırı unsuru olarak ortaya çıkmaktadır. Bölgemizde, emperyalist sistem adına savaşın bu karakterini kendisinde en çok yoğunlaştıran güç ise sömürgeci-faşist Türk devletidir.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, devraldığı tarihi karakteri ve bugünkü niteliğiyle, yine kaçınılmaz olarak dünya gericiliğinin kalkanı olma rolüyle yükümlüdür ve bu rol, kimse için bir sır değildir. Devletin resmi ağzı olan Coçkun Kırca, 2 Aralık 1986 tarihli *"Hürmüz Boğazına Giden Yol"* başlığı altındaki yazısında Türkiye'nin bu rolünü daha ağırlıklı bir pazarlığa sunarak şöyle diyor: *"Türk güzergahının Amerika için taşıdığı bu üstün nitelik, Türkiye için bazı ek rizikolar getirir. Çünkü Türkiye, bu takdirde, Körfeze gidecek Amerikan Seferi kuvveti yüzünden ek bir Sovyet tehditi ihtimalini hesaplamak zorundadır... Ek rizikoyu önlemenin de tek çaresi, Türkiye'nin bu ihtimale karşı ek askeri imkanlarla donatılmasıdır... Böyle bir harekat Türkiye için ek rizikolar getirmese ya da bu rizikolar karşılanabilse bile, Amerika, her hizmetin bir de bedeli olduğunu bilmek zorundadır..."* Rolünü ve bunun dışında yaşama olanağının olmadığını çok iyi bilen Türkiye, bölgenin daha sıcak gelişmelere yol aldığı bir ortamda uşaklığının karşılığını kendisi açısından da daha karlı kılmanın çırpınışlarını yaşamaktadır. Bu karşılık ne olacaktır? Sadece askeri imkanların ya da yardımın artırılması olmadığı besbelli, burada Türkiye'nin tarihi emelleri ve bunu gerçekleştirme çabaları hatırlanmalı ve bu emellerin yaşanan günlerde nasıl kamçılanmakta olduğu iyi görülmelidir.

Türk faşist sömürgeciliği tarihinin en kritik savaşını yaşamaktadır. Şimdi o dört taraftan kapana sıkıştırılmış vahşi bir hayvanın içgüdülerini andıran bir çırpınış içindedir. Bu aynı zamanda emperyalist sistemin de çırpınışıdır.

1980'de Türk faşist rejimi sadece bölge için de değil, tüm dünya çapında bir model olarak sunuldu. Ekonomik politikası, siyasal biçimlenişi ve üstlendiği askeri rolle bu rejim, emperyalizmin özleminin karşılanmasıydı ve emperyalist sistemin tüm ayak takımı rejimlerinden örnek alması gereken modeldi. Ama bunun bir süs motifi olmadığı da açıktı.

Nitekim 1980 sonrası Türkiye, NATO generallerinden CIA uzmanlarına kadar emperyalizmin azgın temsilcilerinin yol geçen hanına döndü ve her şey aşikar yapıldı. Kenan Evren, bir özel toplantı sırasında Türkiye'de iki ABD üssünün nasıl kuruluverdiğini şöyle anlatmış: *"Doğu'da havaalanı sayısının çok az olması, Erzurum ve Elazığ havaalanlarının halen hazır olmayışı, Erzincan'ın da bir türlü yapılamayışı nedeniyle çaresiz kalınmıştır. 'Nereye havaalanı yapalım' diye düşünüldüğü sırada ben Muş'ta çok güzel bir ova bulunduğunu hatırladım. Oraya yaptık."* (Çevik Kuvvet'in Gölgesinde Türkiye/Ufuk Güldemir) Sözkonusu üslerden bir diğeri ise Batman'daki Zincirleme Harekat Üssü'dür. Belli ki bütün bu gelişmeler sayfalarla kitap konusu durumundadır. Zaten Türkiye'deki birçok yazar da şimdilerden bu tür konuların kitap haline getirilmesi çalışmalarını artan bir ilgiyle sürdürmektedirler.

Burada önemli olan bazı noktalar var. Öncelikle hazırlıkların neye yönelik olduğunu, bunda yer alan güçleri ve özel olarak da Türkiye'nin durumunu belirtmek gerekiyor.

Birincisi; İran-Irak savaşının vardığı boyut, Irak'ın giderek çözülen bir cephe durumuna geldiğini göstermektedir.

İkincisi; savaşın Irak cehesinin çökmesiyle sonuçlanması, İran için bir zafer anlamına gelmekle birlikte, esas olarak halk kurtuluş hareketlerinin gelişme ve zafer şansını artıran bir ortam doğuracaktır.

Üçüncüsü; bu ortam içerisinde bölgedeki statükoyu tümden değiştirecek Kürdistan olgusu en ciddi öge olarak öne geçecek, başta TC olmak üzere bölge gericiliği nihai sonla yüzyüze kalacaktır.

Bütün bunlara bağlı olarak, Ortadoğu ve Asya'da zincirleme yeni çalkantılar ortaya çıkacak, emperyalizmin bölgedeki işbirlikçi iktidar odakları yıkılacaktır. Filistin sorunu da dahil bölgenin çözümlenmemiş tüm sorunları bu yeni zemin üzerinde kendi çözümünü bulacaktır.

İşte, ağırlıklı olarak 1980 sonrasında ABD ve Türk faşist rejiminin Kürdistan'da sürdürdükleri askeri hazırlıklar, açılan yeni üsler, yığınaklar ve bu kuvvetlerin ortak yönetiminde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bir bütün olarak Kürdistan halkına karşı geliştirilen özel savaş, merkezi Kürdistan olmak üzere bölgedeki gelişmeleri önlemek ve seyrini değiştirmek amacına yöneliktir. Şimdi, her şeyi ne pahasına olursa olsun statükonun korunmasına adanmıştır ve NATO karargahlarında buna yönelik yığınca plan geliştirilmeye devam edilmektedir.

Türk sömürgeci ordusu eliyle Kürdistan'da yürütülen özel savaş, bu bölge planlamasının en temel ögesini oluşturmaktadır. Burada GAP'la bütün bu gelişmelerin ne ilgisi var diye sorulabilir. Ama var, ve hem de bu doğrudan bir ilişki düzeyindedir.

Yukarıda bölgemizde savaşın çok boyutlu olarak ve çeşitli biçimler altında sürdürüldüğünü yazdık. Şimdi iki noktada bu ilişki kendisini daha açık ortaya koyacaktır. Yani aynı amaca yönelik iki cepheden bahsedeceğiz. Birinci cephe Suriye, ikincisi ise Irak cephesi. Farklı araçlarla sürdürülüyor olsa da sömürgeci-faşist Türk devleti ve arkasındaki emperyalist güçler bu iki cephede yoğun bir savaş içerisindedir.

Bölgede emperyalizm için çıban başı olarak görülen Suriye ilerici radikal hareketin bir ileri mevzisi olarak bölge halk hareketleri açısından son derece önemli bir konuma sahiptir. Onun bu karakteri, emperyalizmi en çok tehdit eden Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin dönem itibariyle doğal bir müttefiki olmasını da birlikte getirmektedir. Bu durum, faşist Türk devletini ne kadar tehdit ediyorsa, emperyalist sistemin bölge çıkarları açısından da en az o kadar ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Ancak güçler dengesinin mevcut durumunda, emperyalizm 1982 İsrail saldırısında olduğu gibi yeni bir askeri maceraya atılmaya pek cesaretli görülmemekte, yaratacağı gelişmeler açısından bunu en azından şimdilik pek yararlı bulmamaktadır. En hassas olduğu noktada Türkiye'nin de Suriye ile görülecek hesapları olduğundan, Su-

riye'ye bu kez Türkiye eliyle ve hem de doğrudan askeri cephelerde değil, ekonomik zor ve şantaj kuvvetiyle boyun eğdirilmeye çalışılmaktadır. İşte GAP bu noktada bölgesel düzeyde de bir savaş unsuru olarak karşımıza çıkmaktadır.

Türkiye'den kaynaklanarak Suriye sınırlarından geçen Fırat nehri üzerinde kurulan barajlar, Suriye ekonomisi üzerinde hayati bir tehdit oluşturmaktadır. Su silahını elinde tutan Türkiye, bu silahla önemli bir koza sahip olmanın avantajını sonuna kadar kullanmak istemektedir. Hikmet Bil'in 19 Kasım tarihli makalesinde yazdığı şu satırlar, esas olarak rejimin de mantığını ve bu silahı elinde nasıl kulandığını çok güzel ifade ediyor: *"... Ne var ki, Irak, İran ile acımasız bir savaşın içine düştüğü için, gerçeği kolay kavradı... Bağdat', 'Ankara' ile daha uyuşmacı bir ilişkinin içine girebildi. Örneğin, 'Musul-Kerkük, petrollerinin' artık ülkemiz üzerinden Akdeniz'e akıtılması, böylece gerçekleşti. Keza aynı 'Irak' sınırlarımızdaki ayrılıkçılarla mücadelemiz hususunda da daha anlayışlı davranmaya başladı. 'Ama ya Suriye?..'*

"Görülüyor ki, o zorbalığı seçmişe benzemektedir. Barajlarımızı sabotajlarla havaya uçurup aklı sıra, tekrar suya kavuşacağını sanmaktadır.

"Belli ki, Suriyeliler, yaşadığımız çağdan da habersizdirler. Çünkü henüz teknoloji atom santralleriyle enerji kaynakları yaratabiliyor, ama henüz tarlaları sulayacak su üretemiyor! O halde Suriyeliler şu gerçeği kabul etmek zorundadırlar ki, susuz bir Suriye, arkasına tankları ve roketleri değil, tüm dünyayı alsa bile gene de su olmadan ne bugünkü 'küçük Suriye' ne de onların hayal ettikleri 'büyük Suriye' olabilir!

"Keban'ın plan ve projelerine imzasını atan mühendislerimizden biri Galatasaray'dan sınıf arkadaşımdır. Bu konuyu onunla tartışıyorduk. Şöyle dedi: 'İstersek Fırat'ın sularını Akdeniz'e döker, gene de Suriye'ye vermeyebiliriz...'

"Aklı olan bir Suriye, demek ki, önünde sonunda, tıpkı komşusu 'Irak' gibi çıplak gerçeği kavrayıp 'su açısından velinimmeti' olan Türkiye ile mutlaka iyi geçinmenin yollarını bulmak zorundadır. Bu, Suriye'nin jeopolitiğinin bir zorunluluğudur..."

Türkiye gazeteleri Suriye'ye yönelik benzeri makalelerle doludur. Ama görülmektedir ki, iş sadece ekonomik bir şantajla da sınırlı kalmamaktadır. Suriye'nin emperyalist ve sömürgeci tehditler karşısında tavizsiz tutumu bu güçleri giderek daha çok başka arayışlar içine itmekte, Paul Henze'nin Ekim-Kasım 1986'da Suriye sınırına yaptığı gezide ve gezi günlerinde meydana gelen gelişmelerde görüldüğü gibi provokasyon yöntemlerinden doğrudan askeri içerikli yönelimlere kadar çeşitli biçim ve düzeylerde hazırlıklar yoğunlaştırılmaktadır. Paul Henze'nin son 'ziyaretinin' nedeni kendi deyimiyle, 'GAP'ın uygulanacağı alanda incelemelerde bulunmak ve Atatürk barajına gitmek' imiş! Ancak Paul Henze ve beraberindekilerin Harran'da, Suriye sınır bölgesinde, Antep ve buradan da İstanbul'a uzanan 12 günlük gezileri sırasında, Türkiye'de oldukça ilginç gelişmeler de yaşandı. Bu ilginç gelişmelerden en önemlisi ise, arkasında Suriye parmağı "keşfedilen" GAP'a yönelik sabotaj planının açığa çıkarılmasıydı. Türkiye gazetelerine de konu olan bu hususu 15 Kasım tarihli yazısında Altan Öymen şöyle dile getirmiş: *"Rapor sahibi Paul Henze, ne garip rastlantı ki, şimdi Suriye ilişkilerinin esrarengiz bir tırmanışa doğru yöneldiği günlerin arifesinde Suriye sınırımızda incelemelere çıkmış bulunuyor. Kasım ayının ikinci haftasında Atatürk'ün ölüm gününde Urfa'daki iki yabancı bayanla birlikte Harran otelinde kalan Henze'nin bu gezisinin amacı nedir?*

Araştırma, inceleme mi?

Neyi araştırıp inceleyecektir Paul Henze?

GAP Projesini, yöredeki baraj ve santralleri.

Gene ne garip rastlantıdır ki, 'GAP'taki kemanın yörede bulunduğu günlerde GAP projesine yönelik sabotaj haberleri ve gözaltı olayları da basına sızmakta..."

SHP İstabul milletvekili ve emekli bir albay olan yine kendilerinden bir ses Hüseyin Avni Güler, Meclis gündemine giren Henze'nin GAP gezişine ilişkin olarak şunları söylemiş. 18 Kasım 1986 tarihli Milliyet'ten okuyoruz: *"ABD Savunma Bakan Yardımcısı Richard Perle, 19 Mayıs 1986'da Brüksel'de düzenlenen Ulusal Güvenlik Panelinde hükümetin şu görüşünü açıklamıştı:*

'Amerikan askeri gücünü bulundukları yerden kriz bölgesine yollamak hakkına sahibiz ve bunu yapmak için üslenmiş oldukları ülkenin onayını almak zorunda değiliz.'

ABD, Libya bombardımanında İngiltere üslerini kullandı, şimdi Suriye'ye yönelecek harekatın da Türkiye'deki üslerini kullanmak ve Çevik Kuvvet güçlerini Türkiye'ye üslendirmek istiyor. Bu güçler Türkiye'ye gelmesin, eğer gelirse bağımsızlığımız sıfır olur. Bugün Güney Kore'de 50-60 bin kadar ABD askeri var ama devlet dairelerinde ABD başkanı Reagan'ın fotoğrafları asılıdır. Türkiye'ye gelecek Çevik Kuvvetin miktarı ise en az 300 bin kişidir.

Güler, karışık adam diye nitelendirdiği Amerikalı Paul Henze'nin GAP projesini inceleme adı altında Suriye hudutlarımızda inceleme gezisi yaptığını da belirterek, bu gizli gezintileri Perle'nin sözleri ile birleştirirsek yakın veya uzak gelecekte bölgede büyük sıcak gelişmeler olacağını görmemek mümkün değildir' dedi."

Sami Kohen de *"Sakin Diplomasi, Suskunluk Değil"* başlığı altındaki 24 Kasım tarihli makalesinde Kerkük-Musul sorunu ve Suriye'nin adı etrafındaki gelişmelere dikkat çekerek, şunları yazmış: *"Eğer buna rağmen, yakalananların ifadelerindeki iddiaların doğruluğu anlaşılır ve ayrıca bazı militanların Suriye'nin kuzeyinde Bekaa vadisine nakledilen kamplarda bulundukları saptanırsa, Ankara'nın artık yumuşak tonunu değiştirmesi gerekecektir. Türkiye'nin elinde Şam'ı bu uyarıları ciddiye almaya sevkedecek yeterli olanakları da vardır.*

......

Aynı şey, öteki Ortadoğu komşuları ve bu arada İran için de söylenebilir. Ankara'nın kesinlikle macera aramadığını herkes biliyordur. Ancak Ortadoğu'daki hassas dengelerin ve statükonun ulusal çıkarlarımıza zarar verecek şekilde bozulmasına ilgisiz kalamayacağımız da aynı şekilde bilinmelidir."

Bu yazarları kendilerine ilişkin itiraflarında yalanlayacak değiliz; evet! Bu da doğru. Yani Türkiye, nasıl ki Suriye'ye yönelik olarak tam bir savaş politikası içerisinde ise, aynı gerekçeyle İran'a yönelik olarak da savaş konumundadır. Üstelik bu zemindeki gerekçeler Türkiye kapitalizmi açısından hayati görülen petrol gibi temel bir çıkarla da doğrudan bağlantılıdır.

Türkiye, Kerkük meselesine nasıl bakıyor? Her şeyden önce, şunu belirtmek gerekiyor ki, Türkiye'nin ilgilendiği nokta orada yaşadığı iddia edilen "1 milyon Türk"ün savaşın gelişim ve sonuçlarından nasıl etkileneceği değildir. Türkiye'yi ilgilendiren esas sorun, İran-Irak savaşının Irak aleyhine gelişim seyrettiği bu günlerde meydana gelecek değişikliklerde yeni bir boyut kazanacak olan Kürdistan sorununu açık bir işgalle kendi lehine kapatma çabasıdır. Bunun için çok yönlü planların geliştirildiği bilinmektedir. Türkiye böyle bir girişimle aynı anda bir taşla iki kuş vurmuş olacaktır. İlk provasını 1983 Güney Kürdistan saldırısıyla yaptığı işgal girişimlerini eğer şimdiye kadar daha ileriye götürmemişse, bunun nedeni kendi sınırları dahilindeki temel problemi olan PKK öncülüğündeki Kürdistan kurtuluş hareketine karşı ezme ve imha savaşında bunun yaratacağı sakıncaları ve bölgesel durumun henüz bunun için olgunlaşmamış olmasını dikkate almasından ötürüdür. Böyle bir işgalin onurun savaş cephesini genişleteceğini ve böyle bir savaş içerisinde çok daha erkenden yıpranacağını bildiğinden, bazı çevrelerin ısrarla taleplerine rağmen bundan kaçınmıştır. Ancak gelişmeler artık o düzeye varmıştır ki, gerek sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin ve gerekse emperyalizmin çıkarları onu böyle bir maceranın hemen eşiğine kadar getirmiştir. Kaldı ki, Musul ve Kerkük Türk burjuvazisi için petrol gibi bir kaynak nedeniyle daima ağzı sulanarak baktığı hayalindeki "pasta"dır. Savaşın geldiği seyir içerisinde elbetteki onu başka bir ele kaptırmak istemeyecektir. *"Türkiye'nin çeyrek asırdır çektiği ekonomik sıkıntının en büyük faktörü 'petrol'dür"* diyen Ergun Göze, 11 Kasım tarihli makalesinde *"... ve benim hatırladığım kadarıyla Kerkük'te hiç olmazsa bir petrol hissemiz vardı"* diye devam ediyor. Ergun Göze, bu konuyu özellikle işleyen bir yazar olarak başka şeyler de yazıyor: *"Hak'kı sorarsanız, Kerkük Misak-ı Milli hudutları içerisindedir. Hatay gibi... Hali sorarsanız İran Kerkük'ü değil sadece, oradaki Türk petrol boru hattını tehdit etmektedir, icab ederse bombalarız demektedir... Kerkük niçin Türklerin oluyormuş, orası Kürtlerindir demektedir... Sanki kendisi Irak'ın toprak bütünlüğüne sahip çıkıyormuş gibi, sanki kendisi Azerbeycan Türklerine istiklal veriyormuş gibi..."* (7.11.1986, Tercüman) Ergun Göze,28.11.1986 tarihli makalesinde ısrarla belirtiyor: *"Kerkük'le, Kerkük'le alakalananlarla, Kerkük'le alakalanmamızı istemeyenlerle mutlaka gayet mudebbir, mudekkik bir tarz içinde alakalanmalıyız. Hele hele Kerkük'ün Misak-ı Milli hudutları dışında olduğunu söyleyenlere hiç kulak asmayınız. Zira yanlış söylüyorlar. Kerkük Misak-ı Milli hudutları içindedir de... Dışında olsa bile alakalanmalıyız. Kaldı ki içinde iken..."*

Ergun Göze bu kadar feryat etmesine gerek olmaksızın Türkiye bu sorunlarla alakalı olmanın da ötesinde, gerçekte ta içinde bulunuyor. Muş, Van, Batman, İncirlik üslerinde konumlanmış ve konumlanacak olan ABD kuvvetleri de dahil büyük bir askeri güç yığınağı hazır bir kuvvet olarak müdahaleye hazır bekletiliyor. Kenan Evren'in "başörtüsü ve irtica sorunu" adı altında yaptığı son Adana konuşması bu açıdan önemli bir gelişmeyi işaret ediyordu. Türkiye, bu konuşma ile en üst düzeye bir tehditle kararlılığını ifade etmek istiyordu. Nitekim bu konuşma ardından müsteşarlar düzeyinde İran'la bazı görüşmeler yapıldı. Petrol boru hattı üzerindeki görüşmeler ise zaten öteden beri sürmekteydi. Kısacası, Türkiye'nin böyle bir müdahale için çıkarlarıyla doğrudan bağlantıları olan petrol boru hattı, Ortadoğu'ya yönelik ticaretinde önemli bir yeri olan Irak karayolu, Kerkük-Musul petrolleri gibi ciddi nedenlere dayanan gerekçeleri hazır olduğu gibi, esas olarak da mevcut durumunu koruması için bile gelişmelere müdahale etmeyi kaçınılmaz bulduğu bir noktaya geldiği herkes tarafından görülmektedir. Kaldı ki, bunda en çok istek duyan ve adeta Türkiye'nin bu rolünü uşaklığının bir gereği olarak ona dayatan bir de ABD ve bu ABD'nin bölgede vazgeçilmez bulduğu hayati çıkarlarının korunması meselesi vardır. Bu çıkarların güvenceye alınması ancak ve ancak Türkiye eliyle gerçekleşebilir. Türkiye'yi bu kaçınılmaz maceradan uzak tutmaya çalışan bazı çevreler belki de daha akılcı bir biçimde bunun tehlikelerini sıralamakla nasıl boş vakit geçirdiklerini gördüklerinde fazla şaşırmamalıdırlar.

Kerkük-Musul sorununu yeni bir "Kıbrıs Meselesi" gibi de değerlendiren bazı çevreler, bu alanın Misak-ı Milli'ye dahil edilmesi noktasında birleşmekle birlikte çıkara daha uygun yöntem arayışlarını da sürdürmektedirler. Bunlardan birisi de Ahmet Zeki Okçuoğlu. Okçuoğlu, "bir de borusal sorunun eklendiği Kerkük-Musul sorunu"nun çözümü için Ergun Göze'nin sözcülüğüne soyunduğu çevrelerin görüşlerine pek katılmıyor ve daha mantıki bulduğu farklı bir çözüm öneriyor. Türkiye'nin yapacağı bir askeri müdahalenin Türkiye'yi Kürt direniş hareketini tek başına göğüslemek zorunda bırakacağı görüşünü ileri sürerek şöyle diyor: *"Bütün bu olup bitenler karşısında Türkiye bölgedeki gelişmeler karşısında kayıtsız kalabilir mi? Bunu tespit etmek mümkün değil. Ancak bu durumda ilk anda çok aykırı gelse de, Türkiye'nin Musul konusunda izlemesi gereken en doğru politika, 1920'lerde kısa süreli olarak da olsa uyguladığı ve olumlu sonuçlar aldığı, bölgedeki Kürt unsuru ile yeniden bir dayanışma içerisine girmektir. Devletlerin politikalarını belirlerken değişik ihtimalleri de hesaba katması gerektiği gerçeğini gözönünde bulundurmak gerekir."* (Yeni Gündem) Okçuoğlu'nun bu sözleri karşısında hiçbir okuyucu kendisini TC-KDP ilişkilerini ve son yıllarda bu ilişkinin ulaştığı düzeyi hatırlamaktan alıkoyamayacaktır.

Görüldüğü gibi kimine "hayat" verip kiminin "hayat" damarını kurutan GAP'tan, Kerkük'ten Yumurtalık'a uzanan petrol boru hattına kadar ve diğer her konu aynı sorunun zincirleme halkalarıdır. Aynı savaşın unsurları olarak gelişmekte ve tek bir amaçta birleşmektedir. Bölgedeki statükonun bozulmasını getirecek ve TC denilen bir olguyu ortadan kaldırmakla tehdit eden gelişmeleri önlemek. Besbelli ki, bu tehlikenin temelinde yatan güç, ne Doğu ve Güney Kürdistan'daki Kürt hareketleri ve ne de başka herhangi bir nedendir. Bunlar da ciddi birer etken olarak yangına körük olsalar da, TC için asıl sorun, gelişmesi durumunda bütün bu parçalardaki hareketi de insiyatifine alacak ve esas olarak bunu TC sömürgeciliğine yönelik mücadelesiyle gerçekleştirecek olan PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketidir. O bunu önle-

Devamı 22. sayfada

FAŞİST-SÖMÜRGECİ REJİMİN YIKILMASINI HİÇBİR ŞEY ENGELLEYEMEZ

Ulusal kurtuluş mücadelemizin baş çelişkisi olan faşist-sömürgeci Türk devletinin yönetiminde yer alan Evren-Özal kliği, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin yardımlarıyla oluşturulan karşı-devrimci programını uygulamanın son aşamalarını yaşamaktadır. Karşısında güçlü bir devrimci savaşım cephesi bulunmasa da, bir devrim cephesinin varlığından bahsetmek somut durumu doğru bir biçimde teslim etmek demektir.

Türk faşist rejimi, TC'nin 1980'ler sonrasındaki durumunda, geçmişten beri düzenin aleyhine süregelen olumsuzlukları ortadan kaldırma, Türkiye kapitalizminin yeniden üretimini sağlama, bunun için gerekli tüm karşı-devrimci önlemleri alma, kapitalist sömürüden pay koparma ve baskı ve sömürüyü yeni esaslar üzerinde geliştirme doğrultusunda elinden geleni yapmış, işbaşına geldiği günden beri bütün bu uygulamaları gündeme koyarak sürdürmüştür. Çokça söylendiği gibi, bu faşist yönetim, uluslararası emperyalizmin genel bunalımının en kritik bir aşamasını teşkil eden 1980'ler dünyasında, karşı-devrimin, gericiliğin ve faşist tırmanışın Türkiye ve Kürdistan halklarına düşen payıdır. Bu dönemde emperyalizmin politika merkezlerinde özenle hazırlanan belirgin muhafazakar iktidar değişiklikleri Türkiye için de biçilmiş bir kaftandır. Bu anlamda Reagan-Thatcher-Kohl üçlüsünden sonra Evren'in de eklenmesiyle oluşturulan dörtlü, bu halkaların en seçkin simalarını ifade etmektedir.

Evren diktatörlüğü sadece Türkiye'deki gelişmelerin bir ürünü değil, bununla birlikte emperyalizmin genel çıkarlarının da bir ifadesidir. Bu diktatörlük, birkaç on yıllık süreç içinde dünya çapında yediği büyük darbelerin olumsuz etkilerinin karşı-devrimci yöntemlerle durdurulması, bunun yerine tekrar dünya çapında yeni bir atağa geçilmesi, kaybedilen bazı mevzilerin kazanılması, kendi kapitalist ekonomilerinin muhafaza edilmesi ve yeni saldırı ve krizlerden korunması, devrimlerle altüst olmasının önlenmesi için girişilmiş en son çabaların bir ürünüdür. Bu çabaların, 1980'lerden itibaren başta ABD'de olmak üzere, irili ufaklı birçok emperyalist ve yeni sömürge ülkede kapitalist düzenin yeni bir program etrafında şekillenmesi, her kapitalist ülkenin somut durumuna göre ekonomik, sosyal ve kültürel yapının yeniden biçimlendirilmesi, yine siyasal rejimlerin bu ekonomik, sosyal ve kültürel ihtiyaçlara göre yeniden düzenlenmesi anlamına geldiği açıktır.

TC, yakın bir süreden beri bu durumu yoğun bir biçimde yaşamaktadır. Türkiye kapitalizmi, gerek dünya çapındaki bu bunalımdan kendi nasibini alma biçiminde ve gerekse kendi gelişiminin doğal biçimiyle olsun, 1980'lerde gerçekten bir tıkanmayla yüzyüze gelmiştir. Tıkanma hem alt yapıda, hem üst yapıda ve hem de bunlarla birlikte bütün değer yargılarında düzeni bir iflasla karşı karşıya getirmiştir. Bu anlamda Türkiye'deki gelişmeler emperyalist-kapitalist sistemdeki genel gelişmelerin önünde seyretmiştir. Türkiye kapitalizminin genel bunalımı daha güçlü bir biçimde, örneğin bir Japonya örneğinde görüldüğü biçimde karşılanmamış; genel bunalım çok zayıf bir biçimde karşılanmıştır. Aynı dönemde Türkiye kapitalizminin kendisi çözülüşün eşiğindeydi. Eğer devrimci-demokratik güçlerin örgütlenmesi yeterli olabilse ve güçlerin mevzilenmesi doğru bir biçimde yapılabilseydi, devrimci-demokratik güçler açısından sonuç hiç olmazsa bu kadar aleyhte olmayacaktı. Bu nedenle, Türkiye kapitalizminin 1980'li yıllara varmasıyla dünya çapındaki gelişmelerin içiçe geçmesi, ulusal ve uluslararası düzeyde karşı-devrimci programların da içiçe geçmesini beraberinde getirdi. Bu durum, Türk burjuvazisinin dünya çapında karşı-devrimci blokun yeni yönetimlerinin hemen desteğini bulmasına ya da bu yönetimlerle işbirliği içinde Türkiye'de karşı-devrimin hemen gerçekleşmesine imkan hazırlamıştır. Türkiye kapitalizmi açısından bunu hem bir şans ve hem de onu daha fazla emperyalizme bağlaması bakımından bir şanssızlık olarak değerlendirmek gerekir.

Türkiye kapitalizminin kendi özgücüyle artık ayakta duramayacağı çok açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte TC ve onun siyasal çerçevesi de artık kendi öz dinamikleriyle ayakta duramayacak bir durumu yaşamaktadır. Bu, hem emperyalizme kesin bağımlılığın bir gereği olarak, ancak onunla birlikte yaşamak anlamına gelirken, hem de önümüzdeki dönemi düzenleme konusunda birçok yeni gücün ortaya çıkmasının başlangıcını ifade eder.

Bilindiği gibi Türkiye'de işbaşına gelen faşist rejim, Batılı rejimler tarafından hemen benimsenmedi. Batılı rejimler, Türk rejimini benimseyip benimsememe konusunda uzun bir dönem tereddüt geçirdiler. Özellikle sosyal-demokratların çekingenliği nedeniyle, rejim hemen olduğu gibi kabul edilmedi. Fakat Reagan yönetiminin sunduğu esas desteğin yanısıra, özellikle Thatcher yönetiminin Avrupa içinde öncü düzeyde Türk rejimini yanına çekmeye çalışması ilginçtir. Hem ABD ve hem de İngiliz emperyalistleri tam bir ittifak halinde, Türkiye'deki işbirlikçi rejimi ayakta tutmada önemli bir rolün sahibidirler. Örneğin Thatcher yönetimi, bu rejimi yaşatmak için Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi vb. kuruluşlar da öncü ve yönetici düzeyde faaliyet sürdürmekte, rejimi ayakta tutma çabalarında başı çekmektedir. Doğal olarak bu Türkiye'nin yeni sömürge bağımlılığı koşullarında, yeni bazı etkenlerin ortaya çıkmasında ve özellikle Ortadoğu'daki konumunun yeniden biçimlendirilmesinde ifadesini bulmaktadır. Bunun belirtileri bugün epeyce ortaya çıkmış bulunmaktadır. Aynı şekilde daha sonraları Batı Almanya'da Kohl yönetiminin işbaşına geçmesi, kopuk zincirin bir halkasının daha tamamlanmasına yol açtı. Bu ise, Türk rejimi için Avrupa kapılarının hızlı bir biçimde açılmasına olanak sağladı. Faşist gelişme sürecinin biraz daha derinleştirilmesi ve "demokrasiye dönüş" hikayesinin Avrupa kamuoyuna rağmen biraz daha dayatılması, Alman ve İngiliz emperyalistlerinin istediği Türkiye'nin Avrupa'ya yeniden kabul edilmesinin koşullarını hazırladı.

Kısacası, 12 Eylül faşist cuntasının gelişimi eski cuntalardan daha farklı bir biçimde gerçekleşmiştir. 27 Mayıs 1960 ve 12 Mart 1971 cuntaları ile 12 Eylül cuntasının konumu birbirinden farklıdır. İlk iki cuntanın emperyalist metropollerdeki gelişmelerle temel bir bağlantısı yoktu, bu cuntaların emperyalizmle sıkı bir işbirliği ve ilişki içinde işbaşına getirilmeleri durumu sözkonusu değildi. Bunlar daha çok Türkiye'deki iç gelişmelerin ve biraz da ABD emperyalizminin yeşil ışık yakmasıyla ortaya çıktılar, fakat 12 Eylül cuntası daha derin bir buhranın ürünü olarak ortaya çıktı, özellikle bölgesel gelişmeler zemininde vücut buldu. İran'da Şahlık rejiminin yıkılması, Ortadoğu'daki gelişmelerin bu zeminde hızlanması, emperyalizmin bir öncü destekçisi olarak Türk faşist rejiminin gelişmesine ve emperyalizmin Türkiye'deki faşist gelişmeye daha fazla ilgi göstermesine yol açmıştır. Türk kapitalizmi bu zeminde olgunlaşarak yoğun bir gelişme katetti. Bu, öyle bir rejimin hem içte kapitalist ekonominin çeşitli dallarındaki paylarının ve dayanaklarının genişletilmesi ve hem de bunun son derece sıkı bir biçimde uluslararası kapitalist tekellerle birleştirmesi anlamına gelir. İçerde şekillendirilen siyasal çerçeveye uygun olarak dışarıyla geliştirilen bu ilişkiler, holdinglerin çıkarlarına uygun bir durum yaratmaktadır. Yani Türkiye kapitalizminin bunalımdan çıkması, aynı zamanda ekonomideki tekelleşmenin ve holdingleşmenin yeni bir sınıra varması ve özellikle ihracata yönelik üretimin alabildiğine gelişmesi ve bu durumla yakından bağlantılıdır. Bu, aynı zamanda Türkiye'deki orta tabakaların ve köylülüğün üretim içindeki paylarının büyük oranda düşmesi ve gelir dağılımı ayarlamalarının bu kesimlerin ve işçi sınıfının aleyhine bozulması anlamına gelmektedir. Bu konuda birçok istatistiğin varlığından bahsetmeye gerek yoktur. Her sektördeki emekçi kesimlerin, hatta orta sınıfların ekonomideki paylarının 1977'lerdeki miktarın yarısına kadar düştüğü kesindir. Bu, muazzam bir yoksullaşmayı ifade etmektedir. Bu, aynı zamanda bir avuç tekelcinin veya holding kodamanının önemli oranda sermaye biriktirmiş olması ya da sermayeye egemen olması demektir. Tabii ki Türkiye'nin kapitalist yapısının dışarıyla bu biçimde irtibatının kurulması ve içerde holdinglerin kilit mevkilerini ele geçirmesi, diğer sınıfların aleyhine bir durumun yaratılması anlamına gelmektedir. Bu, orta ve daha alt düzeydeki emekçi sınıfların yoksullaşması sürecine girmeleri ve bu sürecin giderek derinleşmesi demektir. Bilindiği gibi bu süreç hızlı bir biçimde işlemektedir. İşçilerin ve köylülerin durumunda korkunç yaşam sıkıntısı ve dağılma gelişmekte, esnafın ve küçük sermayenin durumunda yığınla iflas olayı yaşanmaktadır. Bu durum sözkonusu kesimleri son derece daratılmış bir konuma getirmiştir. İşte 12 Eylül askeri faşist darbesinin izahı da budur.

Bundan sonraki süreçte, Özal'ın ANAP'ı tarafından geliştirilen "demokrasi" deneyimi, bu gelişmenin başka bir adımı biçiminde karşımıza çıktı. ANAP iktidarı denilen olguyu şöyle izah etmek mümkündür: Aslında, darbe sonrasında 12 Eylül öncesinin holdingleri ve tekellerinden biraz daha farklılaşan ve yeni olmanın avantajıyla palazlanan kesimlerin OYAK vb. tekellerce desteklenmesiyle gelişen tekeller vardır. Bu güçler, esas olarak ekonominin önemli bazı kesimlerinin dışa açılım politikası sonucunda ve ticarette geniş desteklerle sermaye biriktirmişlerdir. İşte ANAP iktidarı, ekonomideki bu gelişmenin siyasal ifadesi olarak şekillenmiştir. Bu anlamda, ANAP iktidarı, 12 Eylül rejiminin siyasal dayanağı olarak, orta kesimlerin çıkarlarını da temsil eden öteki partilerin kapatılmasıyla birlikte, bu yeni ekonomi-politika sayesinde zenginleşen ve güçlenen holdinglerin eseri olarak ortaya çıkmıştır. Bu nedenle, ANAP, Türkiye kapitalizminin en çürümüş, en faşist kesimlerinin iktidar partisi ve iktidarı anlamına gelmektedir. Genelde ordunun toplum içinde işgal ettiği yer ile ekonomi içinde bu kesimlerin işgal ettiği yerin bütünleşmesinden bugünkü rejim ortaya çıkmıştır. Evren-Özal rejiminin oluşumu, böyle bir oluşumdur.

Bilindiği gibi bu rejim 1980'lerde daha çok eski yapıları yıkış sürecini yaşadı, 1983'lerden itibaren özellikle siyasal alanda kendisini yeniden kurumlaştırmaya çalıştı. Anayasa, siyasal partiler yasası ve daha sonra seçimler yasası bu gelişmelerin ürünü olarak ortaya çıktı. Bugün, 1983'ten günümüze kadar oluşan mevcut kurumlaşmanın sonuçları derlenmeye çalışılmaktadır. Yani Evren-Özal kliği "demokrasi"ye dönüldüğünü başkalarına kabul ettirip Avrupa kurumlarına yerleşmeye, yine bunun bir ürünü olarak dışa açılmaya, yeni ilişkiler edinmeye, özellikle Ortadoğu'da yayılmaya ve İran-Irak savaşının sonuçlarını kendi lehine çevirmeye çalışmaktadır. Özellikle iç pazarın daralması ve iç tüketimin kısıtlanması nedeniyle kilitlenen iç birikimin dışa açılmasını sağlamak ve bunu sadece ekonomide değil, siyasette ve hatta askeri alanda da gerçekleştirmek için bir yayılma politikası öngörülmektedir. Rejim böyle bir gelişmeyi son zamanlarda daha da hızlandırmaya benzemektedir.

Doğal olarak rejimin bu uygulamaları kendiliğinden çok rahat bir biçimde gerçekleşmemektedir. Rejimin acımasız bir biçimde halkın var olan ekonomik, demokratik ve siyasal kurumlaşmalarını dağıttığı, çoğunun yöneticilerini ve üyelerini sert bir cezalandırmaya tabi tuttuğu ve haklarında mahkemelerde yığınla dava açtığı bilinmektedir. Barış Derneği, "sol" görünümlü partiler vb. gibi küçük-burjuvaziye ve orta sınıflara özgü örgütlenmelerin hepsini tasfiye etmiştir. Yine azçok orta kesimleri de ilgilendiren AP, CHP ve MSP gibi partiler tasfiye edilmiştir. Faşist rejim ordudan kaynaklanan bir güç olarak geliştirildiği ve bu partinin toplum içinde önemli bir tepkiye yol açtığı bilindiği için faşist MHP de kapatılmıştır. Türkeş'in "düşüncelerimiz iktidarda, ama biz sanık sandalyesindeyiz" sözleriyle ifade etmek istediği gerçeklik budur.

Rejim önemli altüst oluşlarla birlikte günümüze kadar gelip dayanmıştır. Bu rejimin günümüzdeki kurumlaşmasına da yakından bakmak gerekmektedir. Ciddi bir devrimci hareket, çarpıştığı rejimin maddi temelini ve üst yapıdaki biçimini ne kadar somut olarak inceler, gereklerini ve gelişimini ne kadar kısa zamanda tespit ederse, pratik adımlarını da o kadar doğru, yerinde ve zamanında atar. Rejimin bugünkü durumu mu ne 1980'deki ve ne de 1983'deki duruma benzemektedir. Bugünkü durumun en önemli özelliği, rejimin ara bir aşamada bulunmasıdır. Rejim, geniş kesimleri muhalefetin temeli haline getirmiştir. Özellikle bugünkü DYP'nin ve örgütlenmek isteyen diğer partilerin durumundan da açıkça belli olduğu gibi, burjuvazinin önemli kesimi bu rejimden rahatsızdır. Rahatsızlığını devletin birliği ve bütünlüğünün önüne geçirmese de, gerçekte bu rahatsızlığın bir maddi temeli de mevcuttur. Burjuvazinin çeşitli klikleri arasındaki çekişme, yani Evren-Özal kliği ile Demirel kliği arasındaki çelişki gelişeceğe benzemektedir. İktidarın basit bir el değiştirmesi biçiminin gerçekleşmesi için rejimin başı şimdiden yoğun çaba harcamakta, bu konuda olabildiğince uzlaşmacı davranmaktadır. Fakat bu çelişkinin kızışması, Türkiye için aynı zamanda sınıflar savaşımının tırmanması anlamına da gelebilir. Bu rejimdeki ufak bir aralanma ya da küçük bir didişme, diğer sınıfların politika alanına girmelerine elverişli bir vesile teşkil edebilir ve edecektir.

Şunu da hemen vurgulamak gerekir ki, bu tür askeri rejimler kısa ömürlü olmaktadır. Bu rejimler, özellikle karşı-devrimci yönelimlerini ifade ettikten sonra yozlaşma başgöstermekte ve iktidarda yer almanın fazla bir anlamı kalmamaktadır. Toplum artık bu tür rejimleri sırtında bir yük olarak görmekte, bunun yerine sivil yönetimlerin gelişmesini tercih etmektedir. Türkiye de çoktan bu nokta gelip dayanmıştır. Bu anlamda 1988 yılı, siyasal savaşımın bir dönüm noktası olabilir. Mevcut durumda rejim böylesi ilginç ve ustaca bir taktik geliştirmektedir. Rejimin bu durumu, Parti hareketimize olan çatışmalarda rahatlıkla görülmekte, "milli birlik ve bütünlük" edebiyatı arkasında terör ve anarşizmi bastırma aldatmacalarıyla herkesi kendi etrafında toplamaya çalışmaktadır. Rejim belli bir döneme kadar bunu biraz zorla ve biraz da demagojiyle sağlaya-

bildi. Bunun için ileri sürdüğü gerekçe terörün önlenmesi, ekonominin yeniden düzenlenmesi, bunalımın atlatılması ve dolayısıyla herkesin kendi payına düşeni vermesiydi. Nitekim uzun süre bu, böyle devam etti.

Ancak bu belli bir dönem içindi ve bunun belli bir anlamı da vardı. Özellikle orta kesimler verebileceklerini verdiler. Şimdi bunalımdan çıkılmıştır denilmekte, bu kesimler terörün önlendiğini ve rejimin her bakımdan kurtulduğunu belirterek, ekonomik ve siyasal açılım içinde kendilerine yer verilmesini istemektedir, devlet içinde ve ekonomide yer alma talebinde bulunmaktadır. Zaten Demirel hareketinin anlamı da budur. Bu da, Türkiye kapitalizminin bir varyantı, onun bir türevidir. Fakat rejim hala orta kesim ve köylü muhalefetinin önemli bir bölümünü kendi etrafında canlandırmak istemekte, bu, daha çok da emperyalizmin akıl hocalığı ile olmaktadır. Rejimin teşhir ve tecriti hızlı bir biçimde gelişmektedir. Emperyalizm ve Türk burjuvazisi Demirel ve DYP alternatifini SHP alternatifinden daha hayırlı görmektedir. Bu nedenle son zamanlarda gittiği her yerde Demirel'in bir kurtarıcı ve kahraman gibi karşılanması anlaşılır bir şeydir. Gerçekten de SHP'nin sınıf mücadelesinin daha fazla şiddetlenmesine yol açması ve bazı "sol" çıkışlar yapması mümkündür, bu konuda daha fazla gelişmelere neden olabilir. Alternatifler içinde bir Demirel-Evren rejimi en çok tercih edilen alternatif olarak görülmekte ve geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bu zemin üzerinde en geç 1988 yılında, DYP biçiminde Demirel'in önderliğinde örgütlenmeye çalışan hareketin yeniden etkinlik kazanması veya iktidara getirilmesi sözkonusu olabilir.

Evren-Özal kliği eliyle tam bir cendereye sokulan toplumun, özellikle Kürdistan'daki devrimci direnişçi çıkışın da etkisiyle, hızlı ve sert bir muhalefete yönelmesi karşısında egemen rejimin birtakım yeni düzenlemelere ihtiyaç duyacağı gözönüne getirilirse, Filipinler ve daha başka birçok örnekte görüleceği gibi mülteci politikacılığının devreye sokulması, ılımlı bir muhalefetin sert bir muhalefete tercih edilmesi ve ikincisinin yerine geçirilmesi için çaba harcandığı rahatlıkla söylenebilir. Bu konuda ABD emperyalizminin icazetinin alındığı somut bir gerçektir. Özellikle Reagan yönetiminin aşırı ölçüde baskıcı diktatörlük uygulamaları karşısında Latin Amerika ülkelerinde radikal muhalefetler belirir belirmez, Türkiye'de burjuva demokrasisi sloganlarının ortaya atıldığı (Türkiye'de buna "demokratik cumhuriyet" adı verilmektedir) ve bu sloganların teşvik edildiği görülmektedir. Bugün Filipinler, Haiti ve El Salvador'da tanık olunan hükümet değişiklikleri, ABD emperyalizmi tarafından Türkiye için de öngörülmekte, teşvik edilmekte ve desteklenmektedir. Emperyalist metropollerin Türkiye için şimdiden geleceğe ilişkin olarak biçtikleri kaftan budur ve Türkiye'deki "sosyal-demokrat" güçlere yüz verilmemesi bu nedenle amaçlıdır.

Emperyalizmin merkezlerinde bugün muhafazakarlar iktidardadır. Bunlar Türkiye'de SHP'yi değil, kendi denetimleri altında sağ ya da liberal diye tanımlanan Özal ve Demirel türü iktidarları tercih etmektedir. Avrupa açıkça Demirel ile Özal arasında ciddi farklılık görmediğini belirtmektedir. Demirel'e "sizinle de aynı şeyleri gerçekleştirebiliriz" dediklerine göre, bu Evren-Özal kliğinin öyle sıkı bir biçimde işbaşında tutulmasının ve desteklenmesinin geçerliliğini yitirdiği anlamına gelmektedir. Bu aynı zamanda faşist rejimin dış desteklerinin belli oranda aşınması ve yitirilmesi, eskinin sıkı desteklerinin yerini biraz daha gevşemeye terketmesi ve biraz daha fazla desteklenebilecek güçlerin ortaya çıkması demektir. Bu önemlidir, Özal'ın çırpınışları ve Evren'in çok alçakgönüllü davranıyor görünmesi esas olarak bununla ilgilidir. Evren-Özal kliği emperyalizm için artık tek alternatif olmaktan çıkmıştır. Özal, "Bizim alternatifimiz yok, biz tek alternatifiz" dese bile, yeni alternatiflerin ortaya çıktığı açıktır. Dolayısıyla bu yeni alternatifin yine muhafazakarların desteğiyle DYP şahsında geliştirilmesi akla yatkın olanıdır. Ve 1988'e kadar gelişecek olan alternatifin, Demirel alternatifi olacağı söylenebilir. Demirel büyük bir olasılıkla iktidar veya devlet içinde önemli bir mevkiye oturtulacaktır. Evren'in cumhurbaşkanlığı sona erecek ve dolayısıyla Cumhurbaşkanlığı Konseyi görevinden çekilecektir. Evren-Özal kliği ile diğerlerinin bunu uzlaşmalı bir biçimde geliştirmeleri de sözkonusu olabilir. Demirel'in şimdiden cumhurbaşkanlığı için aday gösterilmesi nedensiz değildir. Kesin olmamakla birlikte gelişmelerin bu temelde ilerlediği açıktır. Ve büyük bir olasılıkla gelişmeler bu yönlü olacaktır.

Bu hangi anlama gelir? Bir kez bu, ekonomik ve siyasal mücadelede Türkiye'nin kesinlikle daha ileri bir adım atması anlamına gelir. Evren-Özal kliğinin çekilişi fazla tepki bulmadan ve toplumun ileriye doğru açılışı olmadan gerçekleştirilemez. Aslında, mevcut durumda sözkonusu klik üzerinde halk muhalefetinin büyük bir basıncı vardır. Şimdilik Demirel etkeninin devreye sokulmasıyla bu basınç saptırılmak ve böylelikle radikalleşmenin önüne geçilmek istenmektedir. Demirel onu başarabilir mi sorusuna evet demek fazla yanılgılı olmayacaktır. Sahte bir kahraman edasıyla gittiği her kentin bir ayaklanma alanına dönüştürülmesi de bunu doğrulamaktadır. Bütün bunlar sadece bir danışıklı döğüşten ibarettir. Gerçekte rejim için en büyük görevin bu biçimde yerine getirilebileceği konusunda mutabakata varılmış ve Demirel bu temelde piyasaya sürülmüştür.

Ancak Demirel'in katıldığı her hareket egemen sınıfların arzuladıkları bir biçimde gelişmeyecek, yaratılacak çatlaklardan halkın öz gelişim gücü de mutlaka ortaya çıkacaktır. Her şeyden önce sosyal-demokratlarla olan çelişkiler kızışacak, sosyal-demokratlar daha radikal ve daha "sol" görünümlü programlar, eylemler ve istemler geliştireceklerdir. Sosyal-demokratların (ister reformist, ister radikal düzeyde olsun) kuyrukçusu olan küçük-burjuva siyasetçiliği, fırsat bulduğu ilk anda yeniden kuyrukçu çıkışları, kendine has solculukları ve mezhepçilikleri ile devreye girmek isteyecektir. Bu durum şu veya bu düzeyde gerçek devrimciliğin ortaya çıkmasına da daha fazla olanak tanıyacaktır. 1988 yılına doğru uluslararası tekellerle işbirliği içinde gelişen holdinglere karşı orta kesimlerin muhalefeti hızlanacak, işçi sınıfının ve köylülüğün mücadelesi biraz daha hareketlenecek ve yükselecektir. Bu durum düzen sözcülerinin ısrarla benimsetmeye çalıştıkları "istikrarı bozmama, birlik ve beraberliği koruma" edebiyatının sarsıntı geçirmesi demek olacaktır. İç savaş ya da kavga düzeyine ulaşmasa bile, iç dalaşmalar kesinlikle kızışacaktır. Zaten Türkiye'de burjuvazinin kendi içindeki didişmeleri de bir cadı kazanını andırmaktadır. Özellikle küçük ve orta burjuva kesimlerin didişmesi ortaya çıktığı zaman, böylesi bir destekten yoksun olan politikacılık zemini üzerinde şekillenen sınıf mücadelesi tam bir kördüğüsü biçimine dönüşebilir. 1970-80 döneminde yaygın bir biçimde yaşanan bu durumu bugün de rahatlıkla gören rejim, bunu önleyebilmek için tedbirler geliştirmektedir.

Özal ısrarla "iktidarı biz temsil ediyoruz, başka alternatifimiz yok" diyerek, eskinin dışa açılma politikasını devam ettirmek istemekte, bu amaçla giriştiği her türlü uygulamada bunu göstermekte, parlamentoda bunu savunmakta, ekonomide bütün hızıyla bunu sürdürmektedir. Yani yeni yetme bir burjuva temsilcisi gibi toplum içinde yoğun bir tarzda etkinliğini geliştirmeye çalışmakta, kaybetmeyi kabul etmemektedir. Türkiye'de üçüncü burjuva tabakası olarak adlandırılabilecek olan bu sonradan görme burjuva kesimi, konumunu bu biçimde sürdürebilmek için çaba harcamaktadır. Daha önce diğerlerinin de daha fazla yaptıkları gibi, bunlar da emperyalist çevrelere tavizler vererek özellikle IMF ve OECD gibi uluslararası sermaye çevrelerinin ihtiyaçlarını en iyi bir biçimde karşılayan bir hükümet olmaya özen göstermektedir. Tek alternatif olduklarını söyleyen bu güçler, "eğer biz işbaşında kalırsak eski politikamızı uygulamada ısrarlı olacağız" demektedir. Dolayısıyla diğer güçlerin bu çevrelerin beklentilerine cevap veremeyeceğini iddia ederek, kendisini ön planda tutmaya çalışmaktadır. Gerçekten de Evren-Özal kliği, ülkeyi haraçmezat dışarıya satma işini en çok başaran güç olmuştur.

Burada bu durumun dış politikadaki önemli bir yansımasına da değinmek gerekmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemizi de yakından ilgilendirmesi açısından, rejimin ortadoğu politikasındaki gelişmeleri sıradan bir gelişme olarak görmek yerine, bu zemin üzerinde uygun bir biçimde durmak gerekir. Rejim açısından, dışa açılan Türkiye kapitalizminin, ekonomik ve siyasal alanlardaki gelişmelerin sonucu olarak dışarıya bağlantısının kesilmesi veya zayıflaması, Türkiye ekonomisinin çok tehlikeli dar boğazlarla karşı karşıya kalması anlamına gelecektir. Durum bu noktadan ele alındığı zaman görülecektir ki, rejimin her iki ülke arasındaki savaş temelinde İran ve Irak ile geliştirdiği bağlantılar, sadece ekonomik açıdan değil, siyasal ve askeri açılardan da önemli bir noktaya gelip dayanmıştır. Rejim başlangıçta İran-Irak savaşında büyük vurgunlar yaptı. Her iki ülkeyle de ticaretini geliştirdi, hemen hemen her türlü mal satışını gerçekleştirdi. Daha sonra bu ticarette döviz sorunları ortaya çıktı, savaş, taraf olanların omuzlarına büyük bir külfet yükledi ve Türkiye'nin bu ülkelere olan ihracatı büyük bir tıkanma içine girdi. Bunun etkilerine ve ihracat oranındaki düşmeye yakından tanık olundu. Türkiye'nin bu ülkelerle ihracatında 1985 yılına oranla düşme vardır ve bu düşüşün devam edeceği açıktır. Ekonomik gelişme eskisi gibi olumlu yönde olmayacak, tersine dönecektir. Türkiye bu pazarlardan elde ettiği avantajı yitirecek, bu onun için bir bunalım kaynağına dönüşecektir. Türkiye'nin Libya ve Avrupa ülkelerine yönelik ihracatı açısından da durum böyledir. Kısacası Türkiye Ortadoğu'daki avantajlarını önemli oranda yitirmekle karşı karşıyadır.

İran-Irak savaşı ve Ortadoğu'daki gelişmeler, TC'yi sadece ekonomik alanda değil, siyasal alanda da kıstırmaktadır. Bu kıstırma ne demektir? Ortadoğu'da başta İran-Irak savaşı olmak üzere Lübnan'daki durum, bir bütün olarak Arap-İsrail anlaşmazlığı, Libya-ABD çatışması bütün bu gelişmeler Türk dış politikasını ciddi bir krizin içine itmiş, ya da başka bir deyişle iflasın eşiğine getirmiştir. Türk faşist rejiminin son dönemde İran'la diplomatik ilişkilerini geliştirmeye çalışması, onun Irak-Suriye-Libya ve Yunanistan'la ilişkilerinde kesin bir problemler yığını ile karşı karşıya olduğu anlamına gelmektedir. Özal yönetimi bu konuda "Doğuya açılma politikası"nın ciddi riskleriyle yüz yüzedir. Önümüzdeki günlerde biraz daha hızlanması kaçınılmaz olan bu gelişmelere bağlı olarak Türkiye ya son altı yıllık kazanımlarından tümüyle vazgeçecek (politikası ve ekonomisinin buna ne kadar dayanacağı belli olmadığı gibi, bu Evren-Özal kliğinin yadsınması anlamına da gelecektir) ya da bir çılgınlığa başvuracak ve "Musul ve Kerkük'te çıkarlarımız vardır" diyerek bir batağa çakılacaktır. Nitekim rejimin Dışişleri Bakanı, Kerkük boru hattında hayati çıkarlarının olduğunu belirterek, çıkarlarını korumakta tereddüt etmeyeceklerini açıklamıştır ve bu sözler ciddi bir önem arzetmektedir. Bu durumda rejimin altı yıllık kazanımlarından vazgeçmeyeceği düşünülürse, TC'nin Saddam rejimini ayakta tutmak için her türlü destekte bulunmaktan kaçınmayacağı rahatlıkla anlaşılacaktır. Bunu en azından petrol alma koşuluna bağlı olarak yapacaktır.

Bütün bunlar özünde Irak üzerinde hak iddia etmekten başka bir şey değildir. Bu da İran'ın ve Suriye'nin yıllardan beri Irak üzerinde döktükleri kanın ve akıttıkları paranın boşa gitmesi, kısacası Türkiye'nin doğrudan savaşın bir tarafı durumuna gelmesi demektir. Gelişmeler Türkiye'yi hızla bu noktaya doğru götürmektedir. Son görüşmeler tamamen bu yönlüdür. Türkiye'nin İran'a ve Suriye'ye yönelik son tehditleri, Güney Kürdistan'a yapılan hava saldırısı vb. gelişmeler faşist rejimin hem İran'ı ve hem de Irak'ı eşit ölçüde idare etmesini olanaksız kılmaktadır. İran yönetimi zorunlu olarak Saddam rejimini yıkmaya çalışmak ve kendisi açısından tıkanan petrol gelirlerini Irak açısından da tıkamak isteyecektir. Buna karşılık Irak'ın petrol gelirlerini Kerkük'ten sağladığı bilinmektedir. İran, Türkiye'nin dolaylı koruması altında bulunan bu alana yönelmek istediğinde, Türkiye ile çatışmayı göze almak zorundadır. Bu da tam bir kördüğüme neden olmaktadır. Öyle bir gelişme karşısında Suriye ile Libya İran'ın yanında yer alarak Türkiye'nin karşısına dikileceklerdir. Aynı şekilde Irak muhalefeti de olumsuz konumunu terkederek Türkiye'ye karşı dikilmek zorunda bırakılacaktır. Türkiye yakın dönemde bu gelişmeleri yaşayacağa benzemektedir. Çünkü ekonomisinden politikasına kadar her şey bunu zorunlu kılmaktadır, o bunun için emperyalizm ve bölge gerici güçlerinden yüzmilyonlarca dolar para almaktadır. Bunun nedeni de Irak rejiminin devrilmesini önlemektir. Türkiye böyle bir gelir kaynağından kolay kolay vazgeçmeyecek, geçmesi durumunda önemli oranda iflasla karşı karşıya gelecektir.

Kısacası, önümüzdeki dönemde Ortadoğu'ya ilişkin dış politika cephesi Türk devletinin aleyhinde son derece sarsıntılı ve beklenmedik gelişmelerle dolu geçecektir.

Önümüzdeki dönemde Avrupa cephesindeki durum nasıl olacaktır? Her şeyden önce Yunanistan Türkiye'nin Avrupa'ya yönelik faaliyetlerini epeyce darbelemekte, onu bu alanda önemli oranda sıkıştırmaktadır. Yani Yunanistan, Thatcher ve Kohl yönetimlerinin yardımlarıyla biraz olsun lehte sağlanmaya çalışılan gelişmeyi Türkiye'ye öyle pek de kolay hazmettirmeyecektir. En azından çelişkileri nedeniyle Türkiye'yi rahatsız etmeye devam edecektir. Bu konuda Fransa da Türkiye için tamamen çözümlenmiş bir sorun olmaktan uzaktır. Özellikle Batı Avrupa'da birtakım sosyal-demokrat çevreler Türkiye rejimine karşı daha aktif tavır alacaklardır. İşte o zaman Evren-Özal rejiminin sonu daha hızlı bir biçimde gelebilecektir. Bu da içerde sınıf mücadelesinin gelişme göstermesinin kaçınılmaz hale gelmesi demektir. Ortadoğu ve Avrupa politikasında hızlanan bu gelişmeler Türk faşist rejiminin tasfiye edilmesini ya da en azından teşhir ve tecritini sağlayacak, onun önemli darboğazlarla karşılaşmasını da beraberinde getirecektir. Buna bir de ABD'de ve İngiltere'de meydana gelebilecek olası iktidar değişiklikleri de eklenirse –ki bunu kesinleştirmiyor ve bir olasılık biçiminde ele alıyoruz–Türkiye'nin 1980'den beri en sert bir faşist rejim altında ekonomik, sosyal ve siyasal alanlarda bir ölçüde sağladığı istikrar 1988 yılında her bakımdan bozulacak, rejim çalkantılı ve bunalımlı bir dönemin içine girecektir. Demirel'in işbaşına getirilmesi durumunda bu çelişki ve çatışma daha çok alevlenecek, sorunların sosyal-demokratlarla aşılmak istenmesi ise olumsuz yöndeki gelişmeleri daha da tırmandıracaktır.

O zaman, böyle bir çalkantılı ve bunalımlı dönemde, bunların dışında yeni bir askeri diktatörlük ne anlama gelir? Gerçekte böyle bir diktatörlüğün anlamı sadece bir hiç olacaktır. Çünkü eskisi bitmeden yeni bir diktatörlüğün tezgahlanmasıyla sorunlara çözüm bulmak mümkün değildir. Baskı ve

Devamı 22. sayfada

Örgüt içindeki son gelişmeler nedeniyle TKP-ML (Partizan)'den ayrılan bir devrimcinin gazetemize gönderdiği çağrısını kısaltarak yayınlıyoruz.

Yurtseverler, demokratlar, devrimciler: Bu tarihi günde, tarihsel görevlerle yükümlüyüz. Aksi halde devrimci mücadeleye karşı sorumsuzlukla tarih önünde yargılanmaktan kurtulamayacaksınız. Bu yargılamayı Kürdistan halkı yapacaktır

Bugün gelinen noktaya değinmeden önce ezenle-ezilen, sömürenle-sömürülen arasındaki mücadeleye hangi yıllarda katıldığımı, anımsadığım kadarıyla belleğimde yer eden olayları, olguları, mücadelemizin gelişip yükselmesine, bir bütün olarak Kürdistan halkının, işçi sınıfının, yoksul köylülüğünün, müttefikimiz ve temel dostumuz olarak Türkiye işçi sınıfının ve Kürdistan devriminde çıkarlarını ve kurtuluşlarını bulan diğer sınıf ve katmanların Kürdistan gerçekliğini daha yakından algılamalarını, devrimimizi ve başlattığımız silahlı mücadelemizi; bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm savaşımızı yakından görüp onu etkin ve sınıf dayanışmasıyla desteklemelerine çağrışım amacıyla bilince çıkarmaya çalışacağım.

1938 Dersim katliamında, Kürdistan tarihinde çağının direniş sembolü olarak anımsanan, kemalist katliamcılara karşı teslimiyet yerine direnmeyi seçen, sonuç olarak olgun ve geçkin yaşına rağmen idam sehpalarına giden Dersim aşiretlerinden (Babo) olarak tanınan aksakallı Seyit Rıza'nın torunlarındanım. 1938 katliamının sonucu olarak ailemizin tamamı Ege bölgesinde İzmir'e sürgüne gönderilmişiz. Ailemizin sürgünde kalışı on yıl sürmüş. Ben 1947'de İzmir'de doğmuşum. 1948 yılları Dersim'e dönüş yıllarımızdır. Dersim olaylarını, gelişimini ve katliamı Seyit Rıza'nın kızı olan nenem Dilip bana anlatırdı. O yıllar çocukluk günlerimdi. Köyümüzde harebeye dönmüş, yakılmış, yıkılmış evler vardı. Yüksek dağlarımızda, ovalarımızda faşist kemalist ordunun kazdığı mevziler ve yollar dikkatimi oldukça çekiyordu. Ben katliamları, toplu imhaları nenemden duydukça tepkimi ilk defa ilkokulda halkımızın "MİSTO KOR" lakabıyla andığı faşist Mustafa Kemal'in portresine gösterdim. Bu olaydan dolayı okuldan sürgün edildim. Hozat'ın Ergen köyünde okula devam ettim.

İlkokulu bu köyde Puhami'de bitirdim. 1960 yılında ortaokula başladım. 27 Mayıs darbesinde ortaokulda idim. 1963 yılında ortaokulu bitirdim. Bu yıllar gelişmeme açık olan yıllar oldu. Ortaokul yıllarımda ilk romanları okumaya başladım. Demir Ökçe'yi o zaman okudum. Bir gün nenem bana, alçak Rayber'in alçaklıklarını anlattı. Kahraman Alişer'in ve karısının kopuk başlarını Elazığ'a nasıl götürdüğünü anlattı. Apdullah Alpdoğan'ın lanetlik adını o zaman duydum. Bu olaylar kinimi her gün misli misli arttırıyordu. Dersim'de yatılı öğretmen okulu sınavlarına katıldım. Dersim'de Alpdoğan mahallesi diye bir mahalle olduğunu gördüm. Bu kafama bir soru işareti daha koydu. Halk arasında duyduğum Kopo Rayber'e olan tepkileri yakından dinledim.

Ben ailemden Seyit Rıza gibi, Alişer Efendiler gibi, Zeyneller gibi teslimiyeti elinin tersiyle tepeleyen, kemalistlerin verdiği her türlü caydırıcı maddi ve manevi çıkarları reddedenleri andıkça coşkulanıyorum, gururlanıyorum. Direnişçi geleneğe modern bir taktikle günden güne sarılıyorum. Ama alçaklığın, ihanetin, kemalist dalkavukluğun direnişe leke süren ve ailemizde bir çamur olarak silik kalacak olan Rayberlerin, Ali Rıza Polatların ve onların devamı olacakların adını duydukça onları lanetliyor ve adlarının anılmamasını büyük bir devrimci öfkeyle istiyorum.

Bilindiği gibi Dersim başkaldırısı feodal önderliğine ve önderliğin zayıf ve politik bilinç ve taktiklerden yoksun olmasına karşın, yine de Kürdistan tarihinde haklı bir konuma sahiptir.

Yenilginin nedenlerinden biri önderlerin çağdaş, güçlü kişiliklere sahip olmayışıdır. Toplumsal yapıların ileriliği veya geriliği kişiliklerin gelişmesinde ölçü olarak alınabilir. Ekonomik olarak geri olan ülkelerde pek gelişkin kişiliklerden söz edilemez, ancak bazı istisnalar olabilir. Geri toplumların kişilerini, insanlarını sosyalist ya da kapitalist toplumların insanlarıyla kıyasladığında, gelişmişlik hemen kendisini dışa vuracaktır. Bu ülkelerin insanları daha uyanık, daha gelişkin kafa yapısına sahip oldukları, tilki kadar kurnaz, kurt kadar uyanık olduklarını görürüz. Kısaca özetlersek, Kürdistan'da isyanların başını çeken feodal beylerin güçlü, gelişkin, siyasi-politik, atılganlık ve niteliklerden yoksun olduklarını belirtebiliriz. Savaşma sanatının siyasetin devamı olduğunu yeterince kavramadıklarını da görürüz. Proleter bir önderlikten yoksunluk, dış dünyadan ilişkilerinin kesikliği isyanların belli boyutlara varmasına rağmen düşmanın böl, parçala, yönet taktiğini kavramadıklarını görürüz. Diğer bir neden de kemalistlerin kışkırtmaları ile mezhep, aile ve aşiretçiliğin yarattığı büyük bölünmüşlük, aşiretlerin esas hedeflerini bırakıp silahlarını birbirlerine çevirmeleri de yenilginin başlıca nedenleri arasında sayılabilir. Ama Kürdistan'da o dönemin zayıf-güçsüz kişilikleri kemalistlerin oyununa kolayca gelebilmişlerdir. Sanmıyorum ki, bundan sonra sömürgecilerin oyununa kolayca gelelim. Artık dedelerin, şeyhlerin, feodallerin zayıf kişiliklerinin yerini militan devrimci kişilikler almaktadırlar. Şimdi Halk Kurtuluş Ordusuyla, Cephesiyle ve militan önderliği ile PKK vardır. Düşmanı iyi tanıyan, iyi tahlil eden, düşmanın oyunlarını bozan bir önder güç vardır.

Bu kısa açıklamadan sonra kısa siyasi yaşamımı aktaracağım.

İlk defa sola olan sempatim 1963 yılında okul sıralarında başladı. Mezun olmadan önce bir arkadaşımın vasıtasıyla o zaman yeni kurulan TİP'e üye oldum. Hozat ilçe yönetim kuruluna seçildim. 1965 seçimlerinde TİP, 15 milletvekili ile TC'nin parlamentosuna girdi. 1965-66 yıllarında genel olarak öğrenci hareketleri Türk solu'nda mücadelenin başlangıcı oldu. Ta o zamandan işçi sınıfından soyutlanan nicel başlangıçlar 1968-69'da belli aşamaya varmıştı.

Kürdistan'la ilgili ilk eseri askerlikte okudum: "Doğu Anadolunun Düzeni", İsmail Beşikçi. 1968.

1968 yılları her yönüyle olayların yoğun geliştiği bir yıldı. Fransa'da Degol'e karşı öğrenci hareketleri kanlı boyutlara ulaşmıştı. İstanbul'da kanlı pazar olayları da o sürece tekabül eder. 1968'de TİP içinde gelişen mücadele farklı boyutlara ulaştı. İşçi-Köylü gazetesi, devrimci bir rota izlediği iddiasında idi. O yıllarda bu gazetenin Dersim bölgesinde dağıtımını bir grup arkadaşla üstlenmiştik.

Gençlik hareketi köken olarak küçük-burjuva karakterliydi. Bu nedenle beraberinde birçok zaafları taşıyordu. En büyük zaafı da devrimin temel güçlerini ve müttefiklerini, yani sınıfların mevzilenmesini kendi subjektif niyetlerine göre, ya da bir başka ülkenin devrimini basma kalıp, —doğmatik— bir çizgiyle Türkiye'ye uygulamaya çalışmasıydı. Komünist önderliğin yokluğu revizyonist baylara çok iyi yaramıştı. Hemen dört elle gençlik hareketlerine sarıldılar. Bunda etkili de oldular.

1970'de TİİKP olarak adlandırılan, Mao'yu ve onun ÇKP'sini şiddetle savunan revizyonist —şimdi sosyal-şoven— ve işbirlikçisi akım, sözünü ettiğim temeller üzerinde inşa edildi. Tüm bu idealizmin yuvası görüşleri bir program halinde 1970'lerde piyasaya sürdü. Daha önce de belirtmiştim bu görüş ve düşüncelere tepki olarak TİİKP içinde yeni bir ideoloji okumaya başladı. Bu bir bütün olarak "Şafak" revizyonizmine karşı cephede bayrağı açan esas olarak aynı çizginin az bir düşünce ve ideolojik farklılıkla şekillenmeye başlayan bir üst aşamasıdır. İşte bu yeni şekillenme, yeni ideolojik yapılanma "TKP/ML-TİKKO"dur.

Ben 1969-70 arası yıllarda İstanbul'da görüşlerim —yeni sempati beslediğim— etrafında tarafar bulmaya çalışıyordum. Hatta tüm feodal ilişkilerden de yararlanıyordum. Bu süre ve onu izleyen yıllarda TKP/ML'nin bir programa tekabül eden görüşlerini kavramaya ve bu doğrultuda yetkinleşmeye ilk adımlarımı atmıştım.

1971 yılı TKP/ML kadrolarının atak yılı olmuştu. Örgütsel ayrılığın netleştiği, yani TKP/ML'nin kuruluduğu 1972 yılından günümüze kadar olan bazı olayları aktaralım:

Şubat 1972, (7-8) günlerinde (DABK) Doğu Anadolu Bölge Kararları yayınlandı. (Burda dikkatimizi çeken bir şey de Kürdistan'ın Doğu olarak adlandırılması olmalıdır.)

1972'de TKP/ML programı, kadrolarını ve sempatizanlarını bu doğrultuda seferber eder. Önder Kaypakkaya'nın kendisi Çorum-Malatya-Kürecik'te, Diyarbakır yörelerinde bu görüşler doğrultusunda mücadeleyi başlatır. Bu yörelerde dar ve sınırlı araştırmalara girişir. Özellikle sınıfların bu yörelerde tahlilini doğru bir anlayışla yapar. İlk silahlı eylemi, Kürecik'te ajanmuhbir muhtarı ölümle cezalandırmasıdır. Başlangıcından, yani netleşen programın oluşumundan itibaren TKP/ML saflarında kişi olarak üstüme düşen görevi yaptım.

Mayıs 1973'den önce 28 Şubat 1973'te Vartinik operasyonunda, Ali Haydar Yıldız faşist timler tarafından katledilir. Kaypakkaya da yaralı olarak bir müddet sonra yakalanır. Bu partinin aldığı ilk büyük yenilgiydi. Zaten görüldüğü gibi bu tür yenilgilerden de bugüne kadar kurtulmuş değildir. Sömürgeciler karlı çıkmışlardı. TKP/ML'yi öndersiz bıraktılar. Artık doğrulamayacak beline darbe üstüne darbeyi de indirmektedir. Diğer öncü kadrolar kısa zamanda düşman tarafından yakalandılar. Ömür boyu hapislere mahkum oldular. Kalan kadroların yakalanmasıyla, parti bir dönem boyu öndersizlikle başbaşa kaldı. O zaman zarfında yedek kadrolar yokluğundan dolayı boşluk doldurulamıyordu. 1973 Mayıs'ında partinin önderi Kaypakkaya, Diyarbakır'da katledildi. Tecrübesiz küçük-burjuva kökenli kadrolar örgütsel bütünlüğü sağlayamıyorlardı. Bu kargaşa içinde 1974'e gelindi. Dernekler düzeyinde süren tartışmalar yeni bir ayrışmanın belirtisiydi. 1974 affı ile bazıları tahliye oldu, geri kalanlar arasında mücadele içerde devam etti. Birbirimizi ikna etmek için cezaevlerine kadar varan tartışmalar aralıksız sürüyordu. En fazla tartışılan konu da faşizmdi. O zaman bölgeler arası koordinasyon komitesi, yine deneyimsizlikten yerinde donup kalmıştı. İlk örgütsel ayrılık 1975'te görüldü. O zaman Bingöllüler grubu diye isim yapan grup 1972'nin esas sözcüleri olduğunu, örgütü temsil hakkının kendilerine ait olduğunu öne sürüyorlardı. Yine derneklerde boşa geçen tartışmalar devam ediyordu. Kızıl Yol diye illegal bir yayın organı bu Kızıl Yol'cuların görüşlerini yansıtıyordu. Bunların başını çeken kişi 1978 sıkıyönetiminde TC'ye teslim oldu. Sonra da anasının yuvası Aydınlık'a kapağı attı.

Bugün kendilerine Alevistan Kurtuluş Ordusu lakabını takan bu feodal-mezhepçi akımın maddi dayanaklarını o yıllarda aramak lazım. Bu ayrılığın diğer ucunda HB oportünistleri vardır. Cezaevlerinde ilk ayrılmalar HG-HB şeklinde olmuştur. Şimdi HG ile Kızıl Yol'cuları karıştırmak bence yanlış bir isabet olur. Çünkü Yol'cuların davulu çabuk patladı. Esas birbirine karşıt iki farklı akım olarak HG ve HB görülmelidir.

HG, gerçekten ihtilalci bir öze başından 1978'e kadar sahipti. Geçmişe hiç dokunmadan hatalarıyla, sevaplarıyla savunur. Gözle görülecek eylemleri gerçekleştiriyordu. Bugün "Partizan" adını alan tasfiyeci-inkarcı akımını onunla karıştırmamak gerekiyor. Çünkü 1978'de TKP/ML'de tasfiyecilik akımları örgütü ele geçirdiler.

Bir taraftan kitlelere silahlı devrimi kavratan propaganda aracı olarak taktik sloganlar iletilirken, diğer yandan barışçıl mücadele tesbitleri yapılıyor, yine aynı durumda parlamentonun-seçimlerin kurtuluş olmadığını gösterirken, bir başka alanlarda seçimlere katılma kararı alınıyor. Adaylar gösteriliyor. Yine stratejik olarak tespit edilen "uzun süreli halk savaşı"nın önüne adeta barışçıl mücadele dikilebiliyordu. Doğal olarak bu tüm kadrolarda kafa karışıklığı yaratıyordu. Hangisi?.. Barışçıl mücadele mi, silahlı mücadele mi? Hangisi?.. Doğru devrimci durum tespiti yapılırken, aynı barışçıl mücadele koşulları gündeme getirilmiştir. Bu da sezdirilmeden tüm her şeyi yavaş yavaş taraftarları ürkütmeden yapılıyordu. Bu aynı zamanda İbrahim'i yavaş yavaş bitirmenin metodu idi. Bundan önce, 1980'de keskin bir kanat daha kollarını silahlı mücadeleye sıvamıştı, ama bu kez durumlar farklıydı. Görüşler tabanda maya tutmuyor. Çünkü ağır suçlanmışlardı "silahları ardıçlara asanlar." Böyle olunca dağılma aşamasına iyice geldiler. Bu keskinlerin tek yanlışı şuydu: Sıcağın buzları eriteceğini hiç mi ama hiç akıllarına getirmemeleriydi. Diğer keskinler gibi onlar da buz tutmuş kafalarını eritmek zorundaydılar. Nitekim esas alan olan kırlar birer birer terkediliyor. Yabancı oldukları şehirlere akın başlıyordu. Tabii metropolde yaşam başkadır. İşin ucunda, bir de Avrupa yerleşim merkezi olunca, buzların çözülmesine hiçbir neden yok. GKK olarak doğanlar Almanya'da parça parça oldular, biraz akıllı olanlar Partizan'a yeniden dönüş yaptılar. Bunlardan sonra İbo'yu bitirenler daha bitmediler. Entellektüelin başını çektiği Bolşevik Partizan, Almanya'da ATİF ve çevresini bitirmişti. Ama kurtarıcı aslan imdada yetişti. Dağılan parçaları yeniden topladı. Ama beyin yitirilmişti. Kadro düzeyi nitelik olarak sıfıra iniyordu. Bolşevik Partizan kaleyi hem içten, hem dıştan kuşatmıştı. AKP/ML'nin, ADKP'nin TKP/ML'ye eleştirisini ustaca kullandı. 1980'lerden sonra bir türlü toparlanamayan örgüt, Mao'yu, Stalin'i tartışmaya başlamıştı. Şimdi gelinen nokta budur. Oysa İbrahim KAYPAKKAYA, Mao'yu sadece PDA'nın revizyonist özünden kaynaklanan tüm saldırılara karşı korumuş ve savunmuştu. Ondan da derhal onun kızıl siyasal iktidarlarını örnek alarak faaliyetlere koyulmuştu. Ama günümüzün tasfiyecileri oturmuşlar Mao'yu yeniden şekillendiriyorlar. Amaçları tartışmalardan sonuçlara varmak değil, amaçları eylemsizliği ve pasifizmi örgütlemek, yaşamlarına kan kusturacak olan silahlı direnmeyi tabana unutturmaktır. Yoksa yayın organı "Mücadele" çıkan hedef çarpıtıcı teorileri nasıl izah edebilirler? Yoksa peşpeşe sömürgeci celLatlara karşı direnerek şehit düşen Kürdistanlı devrimcilerin hesabını kime, ne yüzle vereceklerdir? İbrahim, legal mücadele tali, illegal mücadele esas diyor. Kırsal kesimlerde örgütlenme esas, şehirlerde örgütlenme talidir diyor. Silahlı mücadele esas, barışçıl mücadele talidir diyor. Şimdi bu keskin tasfiyecilere tabanla beraber soralım: Kırsal kesimleri müca-

Devamı 22. sayfada

DEVRİMCİ SAVAŞIMIZDA GÖRÜLEN HATA VE YETERSİZLİKLER ÜZERİNE

Baştarafı son sayfada

muş, düşmanın uzlaşma istemine bir karşılık olan pasif savunma anlayışına bir neden de budur.

2) Gerilla Savaşı, Siyasal Mücadeleyi Geliştiren ve Ona Hizmet Eden Bir Savaştır:

Bunun anlamı savaşı kitlelerin gücüyle birleştirmek, kitleleri savaşa çekmek, onlarla savaşı kazanmaktır. Kitlelerle bütünleşmeyen, onları harekete geçirmeyen, savaşa katmayan, bu zeminde ordulaşmayan bir güç devrim yapamaz. Bu nasıl olur? Savaşı geliştirerek, yayarak, kitlelere savaşı iliklerine kadar yaşatarak olabilir ki, bu da bir örgütsel faaliyet alanıdır. Eylemini örgüte dönüştürmek, örgütle eylemini geliştirmek, devrimci otoriteyi ve prestiji güçlendirmek ve düşman egemenliğini her gün biraz daha kırmak ve en önemlisi de halka sahiplik edebilmek demek ordulaşmak, kitleselleşmek demektir. Bunun içine milisi girer, örgütü girer, propagandası girer. Savaş gerilla taktikleri ya da gerilla gücüyle kazanılmaz. Bu bir dönemin mücadele biçimidir. Bunun üzerinde gelişmek, yükselmek, büyümek gerekir. Savaş bir egemenlik mücadelesi olduğuna göre ve bu mücadele de kitleler adına ise, o zaman savaşı kitleye mal etmek, kavratmak ve onları savaşın ihtiyacı doğrultusunda eğitip yönetmek gerekiyordu. Sadece kavratmak da yetmez, dayatıcı olmak, otoritemizi ve inandırıcılığımızı sonuna kadar kullanmamız gerekiyordu. Ama mutlaka savaş gücümüzü kitlenin gücüne dayandırmamız şarttır.

Biz bunu ne kadar başardık? Hemen belirtelim ki olması gerekene göre çok az. Bunun iki nedeni vardır: **Birincisi**, hakkıyla savaşan güç olamadık, savaşı yeterince kitlelere mal edemedik. Devrimci otorite ve saygınlığı her alanda ve yeterince yaşatamadık. Kısacası halka savaşan ve zafer kazanan bir öncülüğü geçen dönemde yeterince yapamadık. Böyle hareket edince de ortaya büyük savaş birlikleri çıkmazdı, milis ya da savaşçı örgütlenmesi yeterince başarılamazdı. Kendisini güçlü bir biçimde örgütleyip savaş gücüne dönüştürmeyen bir yapı, geniş kitle örgütleri nasıl kurabilir? Kuyrukçu ya da kitleden uzak duran yapıyla da kitle örgütleri oluşturulamaz ve şavaşçı güç bütünüyle hareket geçirilemezdi.

Ancak pratiğiyle halka güven verenler kitleden desteği görürler. Açık ki bazıları gibi uzaktan kurşun sıkmakla ne devrimcilik olur, ne savaş ileri gider, ne halka güven verilir, ne de düşman korkutulur. Tam tersine alay konusu olunur. Adına "taciz eylemi" dediğin bir-iki kurşun sıkmaya savaş diyeceksin, ardından halka niye savaşa gelmiyorsunuz, neden komiteye yanaşmıyorsunuz diyeceksin. Belli ki kimse seni dinlemez. Eğer hala sana ekmek veriyorsa şükretmen gerekiyor.

İkincisi; genel anlamıyla eylemi örgüte dönüştürmede görülen bir acemilik-ilkellik mevcuttur. Başarılı bir eylem mi yaptık? Belli ki saflara savaşçı katılsın diye. Fakat bunda zayıf kalınmıştır. Savaş, kitlelerin örgütlü bir faaliyet içine alınmasını gerektiren bir eylem ise, eğer halkın kendiliğinden örgütlenmesi beklenmiyorsa, bunu yapacak olan da sen isen, o zaman başarmak için ne gerekiyorsa onu yapmamazlık edemezsin. Bunun yolu; propagandadır, toplantıdır, eğitimdir, iknadır, inatla dayatmadır ve daha akla gelmeyen birçok yol ve yöntemdir. Savaşta olduğu kadar kitleyi kazanmada da epeyce acemi davranışımızın olduğu açıktır.

Parti çizgisine ve taktik hat'a uygunluğu bir yana, sayısız eylem gerçekleştirilmiş, çok sayıda çarpışma yaşanmıştır. Eğer bunlar bir başka ülkede olmuş olsaydı muazzam gelişmelere yol açacağı kesindir. Eğer, şu anda ne kadar kitle örgütümüz, ne kadar milisimiz vardır diye kendimize soracak olursak, buna cevabımız herhalde tatmin edici olmayacaktır.

Burada bir başka anlayışa da değinmek gerekir. Kitle kuyrukçuluğu da diyebileceğimiz bu anlayış, daha çok kitle ilişkilerimizin yaygın olduğu alanlarda belirgindir. Bu eylemden propagandaya, ilişki tarzına kadar yansıyan bir anlayıştır. "Bu köy bizimdir", "bu ev ilişkimizdir", "bu civarda eylem yapmamız durumunda zarar görürler" biçiminde kendisini gösterir. Bu ilk biçimidir. Köylülerin bu yönlü istemiyle karşılaşınca, bu anlayış aradığını bulurcasına buna sarılır. Salt köylüler, ilişkiler zarar görmesin diye o civarda eylemde bulunmamak devrimci bir anlayış değil, kitle kuyrukçuluğu, kitlelerin bu isteğine boyun eğmedir. "Devrimciler kitlelerin istemi doğrultusunda savaşmıyorlar mı?" Evet, ama kitlelerin haklı istemleri, doğru istemleri ve onların uzun vadeli çıkarları uğruna savaşılıyor. Peki o zaman eylem nerede konulur? Üs alanında olmaz, ilişkide bulunduğumuz köylerin civarında olmaz diyorsak eğer, ilişkide bulunmadığımız köyleri de kazanmak istediğimize göre oralarda da eylem konulamaz, çünkü bizden kaçarlar. Her tarafta köy vardır, o zaman en iyisi savaşmamaktır. İstesek de istemesek de bu anlayışın sonu budur.

Bu kitle ilişkilerine nasıl yansıyor? Dostluk biçiminde, akrabalık biçiminde yansıyan bir durumdur. Ona bir devrim müttefiği gibi yanaşmak yerine ahbap çavuşça, senli benli bir tarzda kendini benimsetme anlayışıyla burada devrim ve örgüt konuşulmaz. Ahmet'ten, Mehmet'ten ve keçiden bahsedilir, bazen de iş yerini bulsun diye politika ve Kürdistan'dan konuşulabilir. Bunun tersi bir anlayış da ilişkilerde kırıcı, ikna etmede yetersiz, kazanmaktan çok uzak olan bir anlayıştır. Daha uzatılabilir. Tüm bunlar bazen yaşanan ve savaşçı yapımızda belli tahribata neden olan anlayışlardır.

Eylemde olduğu gibi kitle çalışmasında da kazanmanın bir yolu azim ve kararlılıktır. "Ben bu köyü mutlaka kazanacağım" der ve kendini buna verirsen eğer, birkaç deneme boşa da çıksa, azim ve kararlılıkla devam edersen o köyü kazanacağın muhakkaktır. Ama "yok yahu bunlardan bir şey çıkmaz" dersen o zaman kaybedersin. Eğer kitleselleşmek, büyümek ve gelişmek isteniyorsa devrimci eylemliliği tutturmak, bunu giderek yaymak, kitleye götürmek, kitle örgütleriyle takviye etmek, ama tüm bunlarda da inandırıcı ve güven verici olmak gerekir. Savaşın olmadığı yerde savaşçı yapı oluşmaz. Kitle örgütlemesi yaratılamaz, savaşçı kazanılamaz.

3) Savaşta Düşmanı İmha Etmek Esastır:

Savaş, düşman güçlerin birbirlerini karşılıklı imha etme eylemidir. İmhanın amaçlanmadığı bir savaş biçimi tarihte görülmemiştir. İnsanın amaçlarına varabilmesi, karşısındaki düşmanını yok etmesine bağlıdır. Bu da önemli bir yasadır. Eğer bir benzetme yaparsak, savaş bir güreş oyunu değil, bir düellodur. Yani iki taraftan birinin yok olması gerekir. Bu devrimci savaşlar için kesinlikle böyledir. Düşman yok edilmeden Küdistan'ı bağımsızlığa ulaştırmak hayaldir. Ancak imha sadece askeri güçleri kapsamaz —ki en önemlisi de budur— onun ekonomik, mali, ulaşım, enerji vs. kaynak ve imkanlarını da kapsar.

Bizde savaşın bu yanı hem az işlemiş, hem de çok az kavranmıştır. Halbuki 12 Eylül öncesinde, faşist mihraklara ve feodal-ajan yapıya karşı savaşımda hedef her zaman bu güçlerin imhası olmuş ve düşman imha edildikçe gelişme yaşanmıştır. Ne var ki, 15 Ağustos sonrasında bu kural yeterli bir dikkatlilikle uygulanmamıştır. "Önemli olan düşmana darbe vurmaktır, öldürülen düşman sayısı önemli değildir" anlayışı insanı taktikten uzaklaştırmaya yetebilir. "Taciz eylemlerinin" çokluğu biraz da bu anlayışın ürünüdür. Taciz etmek de bir eylemdir ve düşmana darbe vurmak amacıyla düzenlenir. Fakat daha nitelikli ve büyük eylemlere hizmet ettiği müddetçe evet, bununla yetinildiyse hayır.

Öte yandan, düşmanı bir anda imha etmek mümkün değil, ama parça parça yok etmek mümkündür ve buna gücümüz yetiyor. Belki öldürülen düşman askeri yerine bir başkası geçebilir, ama bu ona çok şey kaybettirir, bize de aynı oranda güç katar. Eylemimizi kitlelere mal edersek çok güç kazanmış olacağımız kesindir. Örneğin bir karakol basılır ve içindekiler imha edilirse bunun yaratacağı gelişmeler çok büyük olur. Ama bu karakolun bir mevzisine saldırıp 2 asker öldürürsek bunun etkisi de küçük olur, yerlerine 2 nöbetçi daha geçer. Yine bir konvoyun imhasıyla bir devriye kolundaki öncülerin imhası çok farklıdır. Biri asli, diğeri talidir.

Bu durum bizde yeterince benimsenmiş değildir. Belki her gün birçok askerin ölmesini isteyebiliriz, ama istemek başka yapmak başkadır. Savaşın çeşitlendirilmesi konusunda da yetersizlikler mevcuttur. "O da iş mi yani, her taraf asker dolu, onlar hal oldu da bilmem bir dozer mi kaldı" biçiminde izahını bulan anlayış, aslında büyüğü yapamayan, ama küçüğü önemsemeyen bir anlayıştır. Kaldı ki düşmanın ekonomik kaynaklarını tahrip etmek, ulaşımını engellemek ya da kısacası sabotaj vb. eylem biçimleri düşmanın ekonomik hedeflerine yöneliktir. Bu konuda düşman hassas ve endişelidir.

4) Kazanma Azmi ve Kararlılık Başarının Sırrıdır:

Birey düzeyinde olsun, yapı düzeyinde olsun, bir işe girerken mutlaka başarmak amaçlanmalıdır. İnsan, kazanacağına dair belli bir azim ve kararlılığa da sahip olmalıdır. Muharebe alanında ya da eylem anında başarılı olmada azim ve kararlılığın büyük önemi vardır. Bunun devrimci teoriyi fazla kavrayıp kavramamayla fazla bir alakası yoktur. Bu doğrudan insanın kişiliğinin, inancının, cesaretinin bir sorunudur.

Üç yıllık pratiğimizin içinde bu yönün zayıflığını görmemek mümkün değildir. Eylemde başarılı sonuçlara ulaşamama, eylemlerin yarım kalıp tamamlanmaması ya da hedefini bulmaması önemli oranda bundan kaynaklanır. Örneğin herkesin bildiği bir Gundike Mellê karakoluna baskında nerdeyse teslim olacakları bir sırada bir-iki mevzideki direnmeden ötürü geri çekilme oldu. Halbuki, zaten güçlü bir savunması yoktu. Üç nöbetçi öldürülmüş, pencerelere dayanılmıştı. Biraz daha yüklenmemiz halinde kısa bir süre sonra teslim olacakları kesindi. Aynı durum Hozê'de çetelere karşı yapılan baskında da yaşandı. Düşmanın direnci, azmimizi kırmada etkili oluyor. Düşman direniyorsa, "öyleyse artık vurulmaz, ele geçirilemez" anlayışına varılıyor ve işten vazgeçiliyor. Düşmandır, elbette direnecektir de, direnmeyecekse o zaman onu düşman görmenin ne alemi var. Bu da insanı eylemsiz kılmaya yetebilir. Bir insanın kazanacağına dair inancı ve azmi olmazsa, ya da kazanmada kararlı değilse onun iş başarması düşünülemez. Halbuki önemli olan düşmanın direnmesi halinde onu vurabilme, ele geçirebilmede gösterilecek azim, cesaret ve kararlılıktır. Buna aksi bir mantık insanı savaşmamaya götürür. Yaşanan eylemsizlik biraz da burada aranmalıdır. "Düşmanın savunması güçlü, çok sayıda nöbetçisi vardır, bu durumda çok kayıp veririz, en iyisi başka bir hedef seçelim" biçiminde somutluk kazanan kişi ya da yapı düşmandan korkar hale gelir, gözünü taktik değeri olmayan işlere diker. Buna göz korkması da denilebilir. Ve birinin yeter ki senden gözü korksun, ona her şey yaptırmak mümkün. Savaşmamanın, avareliğin, taktikte tıkanmanın, tekdüzeliğin, pasif savunmanın birçok nedeni olsa da, bu da bir tanesidir.

Oysa devrimci, hele hele bir gerilla kararlı insandır. Kazanma azmi ve kararlılığıyla doludur. Silahını, yüreğini ve iradesini akıllıca kullanmasını bilen bir kimse, cesaretli işlere girmekten çekinmez. Uğruna savaştığı davası ise onun bu cesaretini sadece arttırır. Bu durumda insanın görevlerini başarmak için hedeflerinin üzerine amansızca yürümesi ve ezmesi gerekir. Düşmanın zayıflığı da vardır. Maddi alanda olduğu kadar, manevi alanda da çöküntü içerisindedir. Onun direnci sadece bir can telaşından ötürüdür. Maddi ve manevi gücün devrimci bilinçte donanması insanı güçlü kılar. Bu bakımdan devrimci iradenin akıllıca kullanılması karşısında düşman ne yapabilir ki? Ancak bunun basitçe ele alınması ya da bu konuda oportünizme düşmek insanı iflah etmez. Eğer pratik yaşam irdelenirse bu kişilik ve yapıların mücadelenin şahsında hele hele bu mücadelenin silahlı alanı üzerinde tahripkar rolünü görmemek olanaksızdır.

Çoğumuzun bu konuda önemli yetmezliği vardır. Azim ve iradedeki yetersizlik, kararsızlık, aslında devrime ve içinde bulunduğu yapıya inanmamadır. Bu durum insanın her şeyinde görülür. Teoride bileceksin, pratikte yapmayacaksın, lafta asker, yaşamda bundan uzak olacaksın ve üstelik iyi bir asker, iyi bir komutan olduğunu yenilemekten geri durmayacaksın. Öyleyse, öncelikle kafalarımızı değiştirmekle işe başlayalım.

5) Gerilla Savaşı, Düşmanı Şaşırtma ve Taktik Ustalığa Dayanır:

Bu gerillanın eylem ve harekat tarzını içeren bir konudur. Gerilla, eyleminde olası tüm yöntemlerden ve fırsatlardan yararlanır. Düşmana üstün gelmek için ne gerekiyorsa onu yapmaktan çekinmemek gerekir. Gerilla da bu bakımdan yanlış yöntem, doğru yöntem yoktur. Bir eylemde yanlış olan bir başka eylemde doğru olabilir. Hatta bir muharebe alanında bir an, bir başka an yanlış olabilir, dolayısıyla savaşın biliminden ziyade onun pratiğine egemen olunmalıdır. Bu, belli bir yetenek gerektirse de, asıl olan çatışma pratiğinin iyi bir gözlemcisi, deneyimlerden yararlanma, tarafların hareketlerini kavrayabilme ve çıkan fırsatları değerlendirme gücüne erişmektir. Nereye nasıl saldıracağını, düşmanı nasıl yanıltabileceğini, düşmanın güçlü yanlarını nasıl sınırlandıracağını bilmek ve uygulamak taktik ustalıktır. Fırsatlar, işte bu ustalığın uygulanması sonucunda ortaya çıkar. Kim ki çarpışma anının nabzını elde tutar, atik ve cesur davranırsa çarpışmayı o kazanır.

Öte yandan gerilla, eyleminde tabiattan, mevsime, gece ve gündüze kadar her bir şeyden yararlanır. Tabiat onun doğal bir müttefiğidir, bundan sonuna kadar yararlanır. Gece ve gündüz faktörünü dikkate alır. Hava koşullarını (yağmur, sis, kar, fırtına vb.) hesaba katar. Sözkonusu tüm bu hususları hesaplayarak harekatını buna göre düzenler. Savaşta taktik ustalığın önemi büyüktür. Düşmanın hiç beklemediği yer ve zamanda düşmana saldırma, onu şaşırtıp enseleme, onu en zayıf noktasında yakalama gerillanın başta gelen bir özelliğidir. Demek ki bir gerilla-(komutan)nın savaş yasalarına, çarpışma anına, savaş oyunlarına ve değişen koşullara egemen

Devamı 22. sayfada

Halkları Büyük Bir Kimlik Arayışı...

Baştarafı 13. sayfada

donatılmış, Ortadoğu halklarının başına yöneltilen ve sık sık da aktifleşen potansiyel bir tehlike, bir köprübaşıdır... Ortadoğu halklarının bağrında doğan bu rejimi birkaç milyonluk İsrail olarak ele almamak gerekir. Batı uygarlığının Arap sahasına yöneliminin sıçrama tahtası, kapitalizmin en gelişmiş bir odağı; en iyi politika yapan, en iyi savaşan, ordu kuran ve dünyada çok güçlü dayanakları olan vurucu bir güçtür... Yüzyılımızın son çeyreğinde ortaya çıkan ve güçlü kuvvet haline gelen İsrail gerçeği kısaca böyledir."

Ortadoğu halklarının kaderinde yeni bir öge olarak ortaya çıkan diğer bir güç; günümüzde İslam Devrimi ile bir çıkış yapan, Türkiye'deki solcu gözlüklerle bakıldığında mollalar rejimidir, ömürleri kısadır denilen ve fakat daha sonra diri bir güç olduğunu, direnebileceğini kanıtlayan İran gerçeğidir. En büyük gücünü tarihten alan İran, bugün milyonları ayağa kaldırabilmekte ve dalga dalga ateşin üzerine sürebilmektedir. Yüzlerce yıllık tarihi süreçte şekillenmiş bütün Şia geleneklerini bir devlet, bir devrim gücüne dönüştürerek iyi bir ayaklanmaya kanalize edebilmektedir. Deniliyor ki, İran büyük bir İslam imparatorluğu kurma sevdasındadır. İran'ın doğuşunun tarihsel temellerinin bunu olanaklı kılacağı söylenebilir. Çünkü, Batı işbirlikçilerinin yapılanmalarıyla, sosyalist sistemin çözülemeyen Doğu toplumlarına nüfuz etme sonucundan doğan bir boşluktan yararlanmaktadır.

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu raporunda İran gerçeğini iki yönüyle de değerlendirirken şunları belirtiyor: "Batı kapitalist emperyalizminin işbirlikçileri İsrail gibi güçler suç üstüne suç işlerken ve başta Araplar olmak üzere, tüm Ortadoğu halklarının başına bela edilirken; gerçekleşen sosyalizmin bu konudaki tavrı biliniyorken ve klasik komünist partilerinin durumları ortada iken İran'a düşen, biraz tarihi konuşturmak ve bu boşluğu doldurmaktır. İşte bugün yapılanlarla bu boşluk doldurulmaya çalışılmaktadır. Bunu başarıp başaramayacağı sorununa gelince; genel planda söylersek, gerek sosyalist sistemin biçimlenişini dikkate almayan ve kapitalist-emperyalist sistemin işbirlikçilerini aşan, ama aynı zamanda sosyalizm gibi gerçekten varlığı kanıtlanmış ve dünya çapında büyük bir tarihi güç olan bir sistemi yadsıyan İran'ın çıkış yapması ve bu çıkışı sürdürmesi olanaklı değildir. O halde İran devriminin geleceği ne olabilir? Elbetteki, fazla programlarla yüzyüze gelecektir. Saddam karşısında yürüttüğü savaşının çok kritik bir noktasında İslam yayılması adı altında geliştirdiği örgütlemenin yürüme şansı sınırlıdır. Mevcut haliyle büyük sorunlarla karşı karşıyadır. Siyasal ilişkilerine yön vermekten uzak; yine, kapitalist sisteme karşı ne yapacağını programlaştırmadan yalnız tarihe, intikamcılığa ve kitlelerin bu konuda duygusal kabarışına dayanarak devletler veya bir sistem yaratmak olanaklı değildir. Bu durumda bir devlet kapitalizmi ya da çok yozlaşmış bir rejim ortaya çıkabilir ve ekonomik-sosyal plandaki sürekli çabayla ve bazı savaş yöntemleriyle bu rejimi ayakta tutabilir. Ancak kalıcı, sürekli mutluluğa ve barışa götüren bir ülkeyi yaratamaz. Fakat Ortadoğu'yu altüst eden bir rol oynamaktadır ve bizim de üzerinde durmamız gereken esas yönü burasıdır. Bunlar, Batı ile Doğunun, sosyalizm ile kapitalizmin üzerinde denge sağladığı bir statükoyu parçaladılar; büyük devrimci yönü de burada ortaya çıkmaktadır. Açık ki, halkların yararına olmayan böylesi bir statükonun kurulması ile büyük bir devrimci gücün Ortadoğu'da tıkanması sözkonusudur.

"O halde, karşı-devrim bu statükoyu İsrail eliyle nasıl olumsuz yönden zorluyorsa, İran devrimi de olumlu yönden zorlamaktadır. Ve İran'ın bu konumundan ilerici güçlerin ve sosyalist ülkelerin rahatsızlık duymamaları gerekmektedir.

"İran, bir statükoyu parçalamakla uğraşmaktadır. Bu statüko ne kadar devrimci ise İran da o kadar karşı-devrimcidir. Veya parçaladığı bu statüko ne kadar karşı-devrimci ise, İran da o kadar devrimcidir.

"İsrail'in karşı-devrimci niteliği çok net bir biçimde ortada iken; bir yığın tarihsel önyargı, müthiş tutucu etkilere ve buna bağlı olarak kendi yenilgisine yol açsa bile, Ortadoğu'da hem Arap gericiliğini hem de Türkiye'yi zorlamakta olan İran'ın bu açıdan oynadığı rol objektif olarak olumlu ve önemlidir. İran'dan esen rüzgar ne yaratabilir? Öyle anlaşılıyor ki; İran'da, ya önderliğin aşılması, tasfiyesi sonucunda Batıya gittikçe yamanarak, milli kapitalist gelişme biçiminde kapitalist olmayan gelişme yoluna girilecek ve belli bir süre sonunda Türkiye ve Mısır örneğinin bir benzerini yaşayacaktır. Ya da radikal kanat Irak'ı devirmek için direnecek, çırpınacaktır ve bu, altüst oluşları daha da güçlendirecek Doğuyu devrimlerin eşiğine getirecektir.

"Bugün, mevcut yerleşik rejimleri, sağda ve soldaki partileri, işbirlikçileri zorlamakta olan bir İran'ın durumunu, yine, bir siyonizmi hafızalarımıza sığdırmakta güçlük çekiyorsak bunun nedeni, yaratılan kişiliklerin sığ oluşudur. Dolayısıyla onların politik örgütlenmeleri, stratejileri, perspektifleri ve hele resmi solculukları gerçekten eşine ender rastlanan bir solculuk olarak, sorumsuzluğun deryasında yüzmektedir. Ortadoğu'da sağcılık ve solculuk klasik anlamıyla devrini tamamlayabildi. Daha şimdiden İran'da TUDEH tipi sosyalizm gelişmeyeceği açıklığa kavuştu. Türkiye'de TKP türü bir hareketin fazla gelişme kaydetmeyeceği daha 60 yıl önceden ortaya çıkmıştır. Arap sahasındaki sınırlı milliyetçi hareketler ise, dar küçük-burjuva milliyetçi hareketlerdir. Kemalist örnekten tutalım Filistin örneğine kadar, bunların son tahlilde emperyalizme boyun eğmekten öteye gitmeyeceği anlaşılmaktadır.

"Bir yandan siyonizm, öte yandan ise İran yayılmak istemektedir. İkisinin de, kalıcı ekonomik ve politik sistemler yaratmaları zordur; yaratacakları sonuç altüst oluşlardır."

Partimizin III. Kongre değerlendirmelerini Genel Sekreter A. ÖCALAN yoldaşın Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Rapor'unun ışında yayınlamayı sürdüreceğimiz gelecek sayılarımızda Kürdistan konusunun ele alınacağı bölümde İran-Irak savaşının yaratacağı sonuçlara, nasıl bir kıvılcım etkeni olduğuna daha geniş ayrıntılarıyla ve ülkemizi, mücadelemizi de ilgilendiren yanlarıyla yer verilecektir. Raporunda kısa da olsa Libya ve Suriye'nin konumlarına da değinen A. ÖCALAN yoldaş, Libya'nın bir devrim içinde olması durumunun sözkonusu olduğunu, ancak önümüzdeki dönem açısından Suriye'nin daha ilginç bir örnek teşkil etmeye aday olduğunu vurguladı ve özetle şöyle devam etti: "Suriye bugün, Arap milliyetçiliğinin sağ kanadını teşkil eden Saddam milliyetçiliği, Mısır, Fas vb. ile bir savaşım içindedir. Öte yandan Sovyetler'le ve İran'la ilişkileri, ittifakları bilinmektedir. Bu açıdan Ortadoğu'da Suriye'nin konumunu tanımlarken bir belirlemede bulunduk ve dedik ki; daha ilerici ve daha radikal halk hareketlerine gidişte Suriye bir köprü işlevi görebilecektir. İşte onun bütün rolü ve büyüklüğü buradan ileri gelmektedir. Yani, önemli çıkışlar için, İran'ın yönünü daha iyi bir gidişe çevirmek, Libya'yı daha iyi bir rotaya çekmek açısından Suriye'nin bu rolü önem arzetmektedir. Öte yandan İsrail'e karşı direnmenin önemli bir odağı olması, klasik komünist partilerinin olumsuzluklarını kapatmada ve Sovyetler'le ilişkilerini güçlü tutmada da yine bu rolün önemi yatmaktadır. Son dönemlerde İngiliz emperyalizminin —ki Ortadoğu'da yılların deneyimine sahip İngiliz emperyalizmi çok kurnazdır— ABD ve İsrail'le birlikte Suriye'ye tehdit kararı almaları anlamlıdır. Ancak durum öyle gösteriyor ki, Suriye öyle kolay kolay teslim alınacak durumda değildir."

Devamla, yapılan tespitlerden çıkarılması gereken sonuç için şu belirlemeyi yaptı: "Kısaca Ortadoğu halkları bugün tecritlerini ve büyük bir çıkmazı yaşamaktadırlar. Tarihlerindeki birkaç yüzyıldan beri yaşadıkları inkarı, bugün dış güçlerden gelen yayılmaya karşı koymayla durdurmak istemektedirler. Fakat bütün bunları yaparken gerçekten tam anlamıyla sosyal dayanaklarına oturmuş olup kimliklerini bulmaktan ve resmi sözcülerini yaratmış olmaktan uzaktırlar. Bu, ideolojik, siyasal, sosyal, askeri vb. her bakımdan ve bu anlamda da stratejik ve taktik düzeyde sorunların çok oluşu, buna karşılık çözüm biçimlerinin az oluşu durumu ciddileştirmektedir.

"Halkları yeni bir çıkış yapma ihtiyacında ve büyük bir kimlik arayışı içinde olan Ortadoğu, yeni altüst oluşların eşiğinde bulunmaktadır. Ortadoğu halkları, tarihsel temelleriyle ciddi ve gerçekçi bir biçimde bağlarını kurmak zorundadır. Bu halklar, kapitalist- emperyalist sistemin işbirlikçi karakterinden ötürü kabul edeceği, yutacağı ve özümseyeceği kadar özümsenmiştir. Daha vurucu emperyalist birlikler, örneğin bir İngiliz sömürgeciliği biçiminde Ortadoğu halkları üzerinde klasik sömürgecilik yaratacak durumda değildir. Ve Ortadoğu öylesi bir dönemin içine girmiştir ki; bu, devrimin objektif şartları veya halkların kendi ortak ve öz çıkarlarını konuşturacakları, kendi sözcülerini yaratacakları bir dönemdir. Diğer bir deyişle, Doğu uygarlıkları 2000 yıldan beri süregelen uygulamalarının son sınırına gelmişlerdir. Dıştan gelen egemenlik yapabileceğini yapmış veya dayanabileceği sınırlara kadar gelip dayanmıştır. Tarihin bir karikatür biçiminde tekrarlanması uzun vadeli sonuçlar doğuracağa benzemektedir."

Gerçekten Bir Dava Adamı Olabilmek...

Baştarafı 11. sayfada

üzerinde olmamam beni bundan uzaklaştırdı, düşüncede bildiğim şeyleri pratikte yapamaz hale getirdi.

......

Buraya kadar durumu çalışma tarzı açısından ele aldım ve izah etmeye çalıştım. Çünkü devrimci çalışma, politik-pratik faaliyet esasta bir çalışma tarzı olayıdır, doğru ile yanlış, devrimci olanla olmayan, proletaryaya ait olanla olmayan burada belli olur, devrimci faaliyet açısından önemli olan burada, çalışma tarzına doğru devrimci tarzın özelliklerini bilmek ve onu uygulamaktır. Benim uyguladığım tarz, yarı-feodal, küçük-burjuva aydın sınıf tarzıdır, düşünce ve niyet ne olursa olsun ve hangi yan etkenler etkide bulunursa bulunsun pratik sonuç budur. Yazının ilk bölümünde belirttiğim ve devrimci eğitimle giderilmemiş olan sınıf özellikleri pratik çalışmaya damgasını vurmuştur. Köylülüğün ve buna eklenen kemalist aydınlaşmanın sınıf özelliklerinin devrimci hareket ve mücadele içinde ortaya çıkışıdır.

Geçen dönemde ve bugün, Parti örgütlenmesinin gelişimini ve Partinin başarılı pratik mücadeleye yürümesini engelleyen, onu zayıf bırakan böyle bir sınıf yapısının Parti içindeki etkisi ve varlığı sözkonusudur. Örgütlü bir eğilim haline gelmemiş de olsa, böyle bir yapının, bunun etki ve belirtilerinin Parti içinde değişik biçimlerde ortaya çıktığı açıktır. Köylü ve aydın sınıf temeli, tamamen eğitimle yok edilmedikçe ve bu eğitim her an sürekli kılınmadıkça Parti kadrolarını etkilemekte, mücadelede zayıf ve hatalı kılmaktadır. Her türlü dar pratikçilik, dar sorumluluk, pratiğin üzerine yürümeyen, liberal ve bürokrat davranan, gelişkin ve başarılı pratik çalışma yapamayan yapıların altında bu sınıf özelliklerinin etkisi ve bunların devrimci eğitimle giderilmemiş olması durumu vardır. Her türlü bozguncu, yıkıcı, tasfiyeci eğilim, bunun zindanlardan dağlara ve yurtdışına kadar her alanda faşist sömürgeciliğe, emperyalizme ve tasfiyeci güçlere sığınma, teslim olma, kaçma, ajan-milis olarak çalışma gibi biçimleri bu sınıf özelliklerinin sertleşen mücadele ortamında karşı-devrim saflarına geçme biçiminde ortaya çıkışıdır. Eğer sürekli devrimci eğitimle kişiler kendilerini yenilemezler ve proleter devrimci özellikleri geliştirmezlerse, gelişen ve sertleşen pratik mücadele koşullarında yalpalayacak, gerileyecek ve hatta devrim karşıtlığına bile gidebileceklerdir.

Bu durum, devrimle karşı-devrim arasındaki mücadelenin geliştiği ortamda küçük-burjuvazinin durumudur. Parti dışında olduğu gibi, Parti içinde de küçük-burjuva özellikler taşıyan ve bunları devrimci eğitimle gidermeyen güçlerin varacağı sonuç budur. Küçük-burjuvazinin bu durumunu ve mücadele karşısındaki çeşitli özelliklerini **"Kürdistan'da Kişilik Sorunu, Devrimci Militanın Özellikleri ve Parti Yaşamı"** adlı kitapta Parti Önderliği şöyle izah etmektedir:

"Küçük-burjuvazi devamlı dağılma ve bölünme halindeki bir sınıftır. Onun üzerinde, üstte büyük burjuvazinin, altta ise proletaryanın sürekli baskıları mevcuttur. Kapitalizm merkezileştikçe, sosyal, ekonomik vb. bunalımlar derinleştikçe o iflas eder. Dükkanını, tarlasını, memuriyetini yitirir. Küçük-burjuvazinin ekonomik alandaki bu istikrarsızlığı onun eylemine de yansır; çabuk kızar, sert ve kısa çıkışlarda bulunur; bu şekilde kendi iflasını önlemek ister. İşte, onun iflas karşısındaki bu tutumu ideolojik ifadesini anarşizmde bulur. Ciddi, uzun vadeli programa ve örgütlenmelerden değil, ani çıkışlardan, darbelerden yanadır. O, sinirlenir, eleştirir, yıkmak ister ama yerine yenisini koyamaz.

"Küçük-burjuvazi, her ne kadar kendisinin yıkımına yol açan büyük burjuvaziye zaman zaman tepki duyup, karşı çıkma eğilimi gösterse de ona karşı sonuç alıcı bir mücadele de geliştiremez. Çünkü, ona her zaman muhtaçtır ve küçük mülkünü yaşatabilmek için büyük kredinin varlığı gereklidir. Bu nedenle büyük burjuvaziyle ciddi bir kavgaya tutuşmak istemez, işi reformlarla halletmek ister. Daima barışçı mücadeleden yanadır. Silahlı mücadeleyi, keskin sınıf savaşımını yadsır. Orta yolcudur; burjuvazi ile proletarya arasında yalpalar durur, ne orada ne diğer yerde kendisine kalıcı bir yer edinemez. Burjuvaziye bakar ki, o, gelişmesi önünde engeldir, proletaryaya bakar ki, o da, sert bir sınıf mücadelesinden yanadır. Ve kuracağı düzende kendisinin fazla gelişme şansı yoktur; bu durum küçük-burjuvaziyi "iki cami arasında beynamaz" denilen şaşkın konuma sokar. Sınıf mücadelesi gelişip sokaklar cenk meydanına dönüştü mü, dükkanını kapatmak zorunda kalır, çünkü, rahat yaşamı, düzeni bozulmaktadır. Bundan dolayı, "sivriliğe" karşıdır, proletaryayı "anarşist" olmakla suçlar, sağa sola nasihat verir.

"Onun bu özellikleri ruh halini de şekillendirir. Sağlam bir morale sahip değildir, morali sürekli bozuktur. Çünkü sosyal, ekonomik ve siyasal dalgalanmalar onun küçük mülküne, küçük mülkü ve kariyerindeki dalgalanmalar ise moraline yansır. İnancını ve bağlılığını uzun süre koruyamaz.

DEVAM EDECEK

Kürdistan'da Yaşanan Bazı Gelişmeler...

Baştarafı 7. sayfada

kapalı soru işaretleridir.

Bir kere, KDP ile KYB'nin bugün ulaştıklarını açıkladıkları anlaşma kendileri açısından bir gelişme ve güçlenmenin ürünü değil, tersine kızışan mücadele ortamı ve proletarya önderliğinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin görkemli gelişimi karşısında her iki gücün de sıkışmalarının, artan iç sorunları çerçevesinde yaşadıkları parçalanma ve dağılmanın bir ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Bunun böyle olduğunu, kendilerini pratikte yakınen görme olanağına sahip olan herkes bilir ve yukarıda kısaca izah etmeye çalıştığımız anlaşma öncesi süreçteki pratik gelişmeler bu durumu açıkça göstermektedir. Eğer taraflar arasında bugünkü düzeyiyle bile bir anlaşma 1982-83'lerde ortaya çıksaydı buna bir gelişmenin ürünü demek mümkün olurdu ve böyle bir durum belki de mücadeleye bazı hizmetlerde bulunurdu. Ancak o dönemde her iki taraf da bundan ısrarla kaçınarak biribirlerini yok etme ve kendilerini böylelikle güçlendirme savaşını yeğledi, fakat geçen süreç kendileri açısından umduklarını vermedi, tersine bundan yararlanan ve güç kazanan başkaları, zayıf düşen kendileri oldu ve bu zayıflama kendilerini iyice kötürüm durumuna düşürdü.

Anlaşma denen şey, bir gelişme ve güçlenmenin değil de, sıkışma ve dağılmanın ürünü olunca, elbetteki ulusal harekete ve kitlelere yönelik ciddi hiçbir vaatte de bulunamazdı. Ve gerçekten de ittifak maddeleri diye ortaya konan şeyler bu durumun pek açık bir göstergesi oldu. "Nihayet beklenen birlik gerçekleşti", "daha büyük birliklere doğru" sözleriyle sahte bir tarzda lanşe edilmeye çalışılan anlaşma maddelerini okuyan herkes, Saddam rejiminin yıkılmasına ve Kürdistan ulusal hareketinin geliştirilmesine ilişkin ciddi hiçbir şey bulamamaktadır. Bundan da öte mevcut metinde belli bir siyasal yönelim ve açık bir siyasal tutum da yoktur. Metnin okuyanlara verdiği tek şey, tarafların nasıl bir çıkmaz ve dağılma içinde oldukları ve bundan kurtulmak için hangi çareleri düşündükleridir. O halde anlaşma diye yapılan şeyin, örgüt adı altında bazı çevrelerin dar ailesel ve aşiretsel çıkarlarını koruma, bundaki zayıflıkları engelleme, bu biçimde kitleleri ve tabanlarını aldatarak mevcut yaşamlarını sürdürme çabası olduğu sonucu çıkıyor.

Peki, Ortadoğu'nun topyekün bir savaş içine itilmekte olduğu, İran-Irak savaşının şiddetlendiği ve çözüm aradığı, bütün dünyanın Irak'ta iktidar sorununu tartıştığı, bu durumların genelde tüm Kürdistan'ı, özelde de Güney Kürdistan'ı hayati derecede ilgilendirdiği bir ortamda kendilerini sadece Güney ya da tüm Kürdistan'ın da değil, Irak'ın bile başkanı olmaya aday görenlerin "ittifak yaptık" diye ortaya sürdükleri bu durum nedir? Kürdistan'ın bir ölüm-kalım savaşı içinde olduğu, emperyalistlerin ve tüm sömürgecilerin sadece ulusal kurtuluş hareketini değil, tüm Kürt ulusunu yok etmek için binbir çeşit gerici yönteme başvurduğu, Kürdistan ulusal hareketinin önemli gelişme olanaklarına sahip bulunduğu ulusal kurtuluş hareketinin ciddi gelişmeler ve kazanımlar kaydettiği, her türlü zorluk göğüslenerek ulusal kurtuluş mücadelesinin ve silahlı direnişin geliştirilmesi, her parçada ve Kürdistan bütünlüğünde cephesel birliklerin ve Ulusal Kongrenin mutlaka gerçekleştirilmesi gerektiği, bunların Kürt halkı için hayati bir olay olduğu bir ortamda yapılan şeye yurtseverlik için yeterlidir ve iyidir denebilir mi? Yapılan şeyin günümüz koşullarına ve Kürdistan'da yaşananlara uygunluğu var mıdır? Hiç bu denli dayatıcı görevlerin bulunduğu bir ortamda, yurtseverlik olayı ve ittifak yapmak "birbirimizin aleyhine propaganda yapmayalım", "birbirimizin bölgelerine girelim", "mücadelemizi güçlendirelim" gibi basit, ucuz, çıkarcı ve gerçeklerden uzak şeylerle geçiştirilebilir mi? Ve bu durumda yapılan şeye gerçekten ciddi ve olumlu bir iş denebilir mi? Besbelli ki hayır. Açık ki günümüz koşullarının gerçekten yurtsever olan güçlerden istediği bu değildir. Bu nedenle "ittifak yaptık" diye pek şatafatlı bir biçimde ilan edilen şey gerçekte ölü doğmuştur. Eğer böyle kalırsa fazla ömrü olmayacak ve ciddi hiçbir işlev görmeyecektir. Bu açıdan, eğer olumlu olmak isteniyorsa, bu ölüye can verebilmek için köklü değişikliklerin yapılması ve hiç gecikmeden bunun üzerine ulusal kurtuluşçu çıkarlar doğrultusunda yeni birçok şeyin eklenmesi gerekmektedir.

Burada önemli bir sorun da, böyle bir anlaşmaya dayanılarak taraflarca bundan sonra nelerin yapılacağı sorunu olmaktadır. Eğer taraflar, buna dayanarak kendi dar çıkarlarını korumayı ve kendilerini sarsan sorunlarını çözmeyi esas alırlar ve anlaşmanın ortaya çıkmasında önemli etkenlerden biri olan İran unsuruna çok daha fazla dayanmaya çalışırlarsa, bu durumda yapılan şeyin fazla ömrü ve ciddi bir işlevi olmayacak ve hatta yakın zamanda çok daha tehlikeli ve didişmeli bir ortamın oluşmasına yol açabilecektir. Yine eğer, mevcut güçler, yaptıkları şeye dayanarak eskiden beri yaptıkları ucuz manevraları sürdürmek isterler, bununla kendilerini halka ve ulusal kurtuluş hareketine dayatmaya yönelirler, bunu devrimci proletarya hareketinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısında, onları engellemek, tecrit ve tasfiye etmek yönünde kullanmaya çalışırlarsa (ki, böyle bir tehlike vardır, halk kitleleri ve tüm yurtsever güçler bu konuda son derece uyanık olmalıdır), o zaman daha geniş halk kesimini karşılarında daha aktif bulacaklar ve bundan en büyük zararla kendileri çıkacaklardır. Böyle olumsuzluklara yönelmemek ve yer vermemek, olumlu rol oynamak için ise yapılması gereken şey, yapılanı geç kalmış çok küçük bir adım olarak görmek, basit ve dar çıkarcı yaklaşımlardan uzak durarak bu adımı Güney Kürdistan'da bir cepheleşme hareketi biçiminde hızla geliştirmek, Irak demokratik güçleriyle daha sağlıklı bir ittifakı ortaya çıkarmak ve bunları Kürdistan bütünlüğünde ve mevcut gelişmelerin gerçekçi değerlendirilmesi temelinde mücadeleci güçlerin ittifakı, dayanışması ve Ulusal Kongreye katılım yönünde ilerletmek olacaktır. Eğer böyle bir yönelim hızla geliştirilirse, bu halktan ve diğer güçlerden de gereken ilgi ve desteği görecek ve mevcut tarafların kendi iç sorunlarının gerçekçi çözümü de ancak böyle mümkün olacaktır. Elbette böyle olumlu işlerin yapılabilmesi için, mevcut güçlerin sınıfsal varlıklarını toptan reddetmelerinin gerekli olduğunu söylemiyoruz, ancak şimdiye kadar sürdürdükleri ucuz çıkarcılığı ulusun ve ülkenin çıkarlarına tabi kılmaları, ulusal kurtuluş çıkarlarını her şeyin önünde tutmaları, mevcut düzeydeki siyasal bağımlılık durumlarına son vermeleri, ülkenin ve ulusun kurtuluşu için en azından belli şeyler programlayabilmeleri gerekir ve biraz gerçekçi olma temelinde buna ulaşacak epeyce güç kendilerinde mevcuttur diyoruz. O halde, ciddi olmak, gelişmeleri iyi görmek, ucuz hesaplardan vazgeçmek, Kürt ulusunun ve Kürdistan ulusal hareketinin çıkarlarının gerekli kıldığı gerçek ittifaklara yönelmek gerekmekte ve bu, bugün zorunlu bir görev olarak tüm yurtsever güçlerin önünde durmaktadır.

Sonuç olarak, yaşanan bütün gelişmeler bir gerçeği çok yalın bir biçimde gözler önüne sermektedir: Kürdistan ve bölgedeki gelişmeler mücadeleyi geliştirmek için, Kürdistan halkının mücadeleci ulusal birliğini oluşturmak için muazzam koşullar sunmaktadır. Çeşitli güçlerin ulusal çıkarlar adına meşrulaştırmak ve adeta "o olmazsa devrim de olmaz" formülüyle her Kürt insanının kafasına yerleştirmek istedikleri işbirlikçilik çizgisi iflas etmiştir. Ve Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğinde geliştirilen ve tüm Kürdistan üzerinde etkisini gösteren proletaryanın bağımsızlıkçı çizgisinin Kürdistan halkını kurtuluşa götürecek tek devrimci çizgi olduğu, artık hiçbir güç açısından sır değildir.

O halde saflar net ve belirgindir. Ya ulusal çıkarlara sahip çıkma temelinde soruna ulusal birlik platformu içinde çözüm aranacak, ya da tümüyle düşman saflara kayılarak ulusal çıkarlara karşı savaşılacaktır. Bunun dışında herhangi bir yol olmadığı gibi, basit çıkarları amaçlayan günlük politikalarla bu iki yol arasında mekik dokumanın da koşulları ortadan iyice kalkmıştır. Eğer burada ölçüt olarak her ailesel ve aşiretsel çıkarlar değil de, ulusal çıkarlar alınacaksa, elbette tercih edilen birinci yol olacaktır. Bunun için işbirlikçi politikalar aşılmalı, ulusun ve ulusal kurtuluşun çıkarlarını esas alan bağımsız politik çizgiye ulaşılmalıdır. Soruna ulusal birlik platformu içinde yaklaşılmalı ve bu temelde yurtsever güçlerin mücadeleci birliği kurulmalıdır. Bu ülkeye ve ulusal kurtuluşa bağlılığın gereği ve her yurtsever gücün en önde gelen ertelenemez görevidir. Bu gerçeği görmeyen veya dar çıkarları gereği görmezlikten gelen güçlerin sonu, tek kelimeyle bir yok oluş ve tükeniş olacaktır.

Ulusal Direniş Mücadelemiz Bütün...

Baştarafı 5. sayfada

tatmin edici çözümler beklemektedir. Bizi ilgilendiren şey, böyle bir olaya dayanarak yıllardır PKK aleyhine içerde ve uluslararası alanda estirilmeye çalışılan "terörizm" suçlamasının nasıl alçakça bir komplo olduğu ve bunun nasıl terörist yöntemlerle hayata geçirilmeye çalışıldığıdır. Varılan nokta, tüm bu konularda gerçekleri tamamen su yüzüne çıkarmış, gerçek komplocu ve terörist güçlerin emperyalistler, Türk faşizmi ve bunların istihbarat örgütleri olduğunu tüm dünyaya açıkça göstermiştir.

Burada PKK'ye karşı yöneltilen komplo ve saldırıların niteliğine ve bu olayın gelişimine kısaca bakmakta yarar vardır. Yukarıda, üzerinde yorum yapmaya gerek olmayacak kadar açık olan akarmalardan da anlaşılacağı gibi, İsveç yönetimi ve polis örgütünü bu denli çılgınca saldırılara iten durum nedir? Her şeyden önce, saldırıların ortaya çıktığı dönemdeki politik ortama ve bunların bağlantılarına bakmak gerekir. Bu saldırılar, III. Kongre ile yeni bir atılıma hazırlanan PKK'nin, Kongre temelinde ve aldığı kararlar doğrultusunda geliştirdiği yeni dönem çalışmalarına karşı faşist Türk sömürgeciliğinin ve her türlü gericiliğin yürüttüğü saldırıların bir parçasıdır. Bu durum, PKK Kongresi'nin, ulusal sınırları en erkenden aşarak uluslararası alanı nasıl etkileme gücüne sahip olduğunu gösterir. Bu saldırı, özellikle ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Ortadoğu halklarına ve ilerici, devrimci güçlere yönelik saldırılarının arttığı bir dönemde, barbar Türk faşistlerinin en vahşi bir özel savaş yöntemi olarak Kürdistan halkının ulusal imhasını amaçlayan tüm halkımızı, Kürdistan'dan sürme politikasını gündeme getirdiği, onlarca devrimcinin idamını onayladığı ve Kuzey-Batı Kürdistan'da olduğu gibi Kürdistan'ın diğer parçalarına yönelik de askeri harekatlara ve katliam uygulamalarına giriştiği bir zamanda ortaya çıkmaktadır. Elbetteki bir tesadüf değil, bütün bunlarla yakın bağ içinde ve bunların dış kolu olarak geliştirilen bir saldırı özelliği taşımaktadır.

Bu durum, tıpkı 1986 başında bütün çabalarına rağmen ezemediği Kürdistan devrimci savaşının gelişimine karşı faşist Türk sömürgecilerinin başlattıkları her alandaki baskı, saldırı ve komplolarının bir parçası olarak Palme'nin öldürülmesi komplosunun ortaya çıkarılması ve daha henüz olayın duyulması üzerine adeta olayı bilen ve başka yön vermeye çalışanlar gibi Türk basınının (MİT demek daha doğru) "Katil Apocu mu?" diye basbas bağırması gibidir. Polis şefi Holmer'in de bir yıllık sözde soruşturması aynen böyle sürmüştür.

Yine bu durum, 15 Ağustos devrimci atılımı ardından tüm ordusunu harekete geçirmesine rağmen sonuç alamayan barbar Türk faşistlerinin, Kürdistan'da uygulamaya koydukları ajan-milis çetecilik ve ihanet yasası gibi özel savaş yöntemlerine paralel olarak İsveç yönetiminin de 1984 yılı sonlarına doğru "PKK teröristtir" kararına varıp bunu tüm dünyaya lanse etmeye çalışmasına ne kadar da benzemektedir.

Okurlar, bu noktada faşist şef Evren'in, *"İsveç'e, kendi toprakları üzerinde bölücü hareketlere yer verdiği müddetçe ihale verilmeyecektir"* sözlerini ve bu sözler ardından yukarda belirtilen gelişmelerin ortaya çıktığını, İsveç'in bir hainler ve tasfiyeciler yatağı haline gelmesi ve PKK'yi "terörist" ilan etmesi karşılığında metro yapımından diğer birçok ihaleye kadar ve yine İran-Irak alanlarına Türkiye üzerinden kaçak silah satımına kadar birçok bakımdan İsveç'e kolaylık ve öncelik gösterilmesinin meydana geldiğini hatırlamalıdırlar.

İşte Palme olayının ve PKK'nin "terörist" ilan edilmesinin nedenleri ve gelişimi kısaca böyledir. Burada nedensizlik değil, birçok çıkar uğruna İsveç yönetiminin komploculuk temelinde yürüttüğü bir mücadele vardır. Ancak bazı çıkarlar uğruna halkların yaşamıyla oynamaya çalışmanın, İsveç örneğinde de ortaya çıktığı gibi, hazin bir yenilgi ve çıkmaz olduğu ve birçok soruna yol açtığı ortadadır. Ucuz hesaplar bir zaman umut ya da hayal edildiği gibi gerçekleşmemektedir.

Sonuç olarak, kısaca şunlar belirtilebilir: Bazı çıkarlar uğruna İsveç yönetiminin PKK'ye ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı düzenlediği komploların bir kısmı boşa çıkmış, İsveç yönetiminin politikası bu düzeyde iflas etmiştir. CIA-MİT-SÄPO, düzenlediği komplo nedeniyle bugün önemli bir dünya gücü karşısında açıkça mahkum olmuştur. Bunlar karşısında kazanan Kürdistan halkının kutsal ve haklı davası, PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. Ancak çılgınlık çılgınlıktır; yıllardır süren çılgınlıklara, halkları ve kutsal davalarını yok etme komplolarına başvuranların, yenilerine her zaman girişebilecekleri unutulmamalı, bu noktada dikkatli ve duyarlı olunmalıdır. Fakat burada şunlar da çok iyi bilinmelidir: Halkların kutsal bağımsızlık ve özgürlük davalarına, PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine düşmanlık kimseye yarar getirmeyecektir. Fazla zarar görmemek isteyenlerin, İsveç yönetimi ve Avrupa sosyaldemokrasisi gibi çevrelerin bu düşmanlıktan vazgeçmeleri sadece kendi yararlarına olacaktır. Yine kendine demokrat ve ilerici diyen güçlerin, halklara ve Kürdistan halkına karşı işlenen suçlar ve yöneltilen komplo ve soykırımlar karşısında suskunluklarını aşmaları, şimdiye kadar İsveç komplosunda görüldüğü gibi mücadelesiz konumlarını terketmeleri, gericiliğe ve emperyalist saldırganlığa karşı daha aktif mücadele içinde olmaları atfedilen sıfatların gerçek sahibi olabilmelerinin zorunlu bir koşuludur.

PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, onbeş yıla yaklaşan pratiğiyle ve sağladığı gelişmelerle dost-düşman herkes karşısında kendini açıkça kanıtlamış olan bir güçtür. Her türlü komployu boşa çıkararak, her türlü engellemeyi aşarak, her türlü gericilikle savaşarak doğru yolunda ilerleyecek ve zaferi mutlaka kazanacaktır.

Yurtseverler, Demokratlar, Devrimciler: Bu Tarih...

Baştarafı 18. sayfada

delenin temel alanı ve örgütlenmenin de temel alanıdır diyorsunuz; peki o halde, bay mülteci tasfiyeciler, Avrupa'da günleriniz daha bitmedi mi? Ne zaman kırlara döneceksiniz? Halk sizden bunu beklemiyor mu? Ama açmayalım, baylarımızın rahatları bozulmasın.

Tüm demokratlara, yurtseverlere, devrimcilere sesleniyorum:

Ben bu düşünceler uğruna tam onbeş sene durmadan mücadele ettim hayatın her alanında. Fabrikada, sendikada, gecekonduda, burjûva partilerinde, maden ocaklarında, her türlü bireysel çıkarlarımdan uzak. Halkın ve devrimin çıkarlarını ilke edinerek çalıştım. Devrim yapacak olan bu soylu TKP/ML'ye (o zaman) küçücük bir fidan iken halkın suyunu vere vere büyüttük. Bir çiçek bahçede de büyür, saksıda da, ama saksıda yeterince kök salamaz ve gelişemez. Bu nedenle onu bahçede yetiştirmek en doğru olan ilkedir. Ben de böyle düşündüm. Ama yollarımız erken ayrıldı.

Biz ağacı büyütelim dedik, fakat bir şeyi unutmuştuk: Asırlardan beri sömürgecilerin yağmasına, talanına ve baskısına, toplumsal geri kalmışlığı nedeniyle boyun eğdirilmiş, sağır ve dilsiz kılınmış, yeraltı-yerüstü kaynakları sömürgecilerce kurutulmuş, tarihi isyanlarla, direnmelerle dopdolu bir ulus-bu ulusun vatan edindiği toprakları.... Bu toprakları işgalci, faşist-sömürgeci Türk devletinin elinden koparak almak, her Kürdistanlı yurtseverin, demokratın temel görevidir.

Dünyaya şöyle bir baktığımız zaman, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi dünyada ezilen, bağımlı, sömürge ulusların ve sosyalist ülkelerin sempatisini kazanmıştır. Ve tüm dünyada tartışma konusu olmuştur. Ben diyorum ki, her Kürdistanlı demokrat-yurtsever, halkını, insanlarını, toprağını seven herkes bugün tarihi bir karar vermekle sorumludur. Sırtımızı, ağzımızı, gözümüzü ortaçağa çeviremeyiz. Bu gerçeği görmek zorundayız.

Parlak devrim laflarına, kuru silah edebiyatına kanmayalım. Bugün Kürdistan halkının tek örgütlü gücü olan PKK, Ordusuyla, Cephesiyle, halkıyla, bağımsız, özgür, demokratik bir Kürdistan devletini kurmayı temel ilke edinmiştir. Bu uğurda sayısız direnme örnekleri sergileyen militan geçmişi vardır. Bunu görmezlikten gelemeyiz.

"Partizan"ın direnişçi, yurtsever, demokrat tabanına, taraftarlarına:

Şeflerinizin PKK hakkında yaptıkları yanlış tespitleri yerle bir edin! PKK'yi düşman ilan eden elleri o sarsılmaz gücünüzle kırın! PKK'ye Rusya'nın uşağıdır diyen yalancı dilleri kesin susturun! PKK saflarında tarihsel görevlerinizi üstlenin!

Gün karar verme günüdür. Gün gerçekten savaş günüdür. Yüreği devrim için çarpan herkes bu savaşa katılmalıdır. Avrupa'da size dayatılan yoz burjuva yaşamını, devrimci yaşamla değiştirmeye hiç mi hiç hakkınız olamaz. Tasfiyecilerin, mücadele kaçkınlarının oyunlarına, yalanlarına, parlak ve çürümüş kof sözcüklerine kanmayın. PKK'yi araştırın, inceleyin, doğru kararı verin. PKK'de demokrasi yoktur diyenler örgüt içi demokrasinin işlerliğini zerre kadar kavramamışlardır. Ülkemizde demokrasi varsa, örgütte de demokrasi var olur, yoksa yoktur. Ama onların anlamadığı tek şey örgütlenmenin ülkelerin ekonomilerine ve siyasi yapısına göre değişeceğidir.

Çokça demokrasiyi savunanlar, yüze bölündüler, daha da bölünüyorlar. Bu nedenle araştırmacı ve inceleyici olmanız gerekmez mi?

PKK düşmanlığı kimseye bir şey kazandırmaz, ama çok şeyleri kaybettirir.

— Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!
— Yaşasın Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu!
— Kahrolsun Sömürgeci-Faşist Türk Devleti!
— Kahrolsun Emperyalizm!

Ozam-Gagım

GAB... Petrol Boru Hattı... Kerkük-Musul...

Baştarafı 15. sayfada

mek için, sınırları dahili ve harici ekonomik, askeri ve diplomatik olarak her türlü silahı kullanmaktan ve bunun için en büyük çılgınlıklara girişmekten çekinmeyecek denli kendisini hayati bir tehlike içerisinde görmektedir. Nasıl ki, içeride her şeyi tehdit, şantaj, işkence unsuru haline getirmişse, sınırları ötesinde de dayandığı aynı ordu kuvvetiyle saldırı, işgal ve talanı temel alarak bölgenin hızlı değişikliklere gebe olduğu günümüz gelişmeleri içerisinde kendisiyle birlikte emperyalist sistemin geleceğini de kurtarmaya çalışmaktadır.

Elbetteki, Kürdistan sorunu etrafındaki gelişmeler ve çözüm önerileri salt bunlarla sınırlı değildir. Sorunla yakından ve uzaktan ilgili her güç bugün artık Ortadoğu'nun bu düğüm noktasına çıkarları doğrultusunda bir yaklaşım getirmekte, ya da getirmek zorunda olduğunu görmektedir. Ancak bu, bu yazının konusu olmadığından burada ayrıntılarıyla değinme durumunda değiliz.

Sonuç:

Bazen onlar da doğru söz söylerler. Prusyalı Prens Von Bülow ne kadar doğru bir söz söylemiş: "Herhangi bir yerde sınırsız umutlardan söz edilebilirse bu, Mezopotamya'dır."

Kürdistan herkes için cenneti bulduğu bir ülke. Türk sömürgecileri için zengin maden kaynaklarıyla, nehirleriyle, toprak ürünleriyle, insan malzemesiyle sonuna kadar sömürü, çöken varlığını yeniden ayakları üzerine oturtma umudunun tek kapısı.

Emperyalist sistem için, bölgedeki varlık ve çıkarlarını korumak ve tabii ki, genel olarak sistemin geleceğini güvenceye almak için mutlaka elde tutmak zorunda olduğu bir düğüm ve üzerinde yeni rüyaların görüldüğü bir ülke.

Bu daha da sayılabilir.

Ama Kürdistan'ın bu birinciler için artık bir umutsuzluk kaynağı olmaya başladığı da bir gerçek.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, bölgedeki gelişmelerin nitelik ve çehresini tümden değiştirmiştir. Sadece Kürdistan halkının değil, tüm bölge halklarının aleyhine olan emperyalist sömürgeci politikaların maskesini düşürmüş, halkların gerçek kurtuluşu, bağımsızlık ve özgürlük temelinde kardeşçe ilişkilerinin yolunu açmıştır. Bu yolda yürüyüş ve sonuca varış elbetteki henüz karşılıklı bir yığın fedakarlığı, özveriyi ve amansız bir direnişi gerektirmektedir. Ama, Ortadoğu halklarının her türlü şantaj, saldırı ve tecavüzden, bunların sahibi sömürgeci ve emperyalist tahakkümden kurtulması, özlenen aydınlık geleceğin yaratılması bununla mümkündür.

Yüzyıllar boyu öldürülmeye çalışılan, ama hayatı ve bereketi toprağında gizli tutan Mezopotamya, bugün de henüz sömürgeciler ve emperyalistler elinde başta üzerinde yaşayan öz halkı olmak üzere bölge halklarına karşı her şeyiyle bir şantaj, tehdit ve saldırının unsuru ve basamağı olarak kullanılmak istense de, esas olarak kendisinden başlayarak tüm Ortadoğu için yeni bir umudun kaynağı haline gelmiştir. Ortadoğu halkları, onu böyle bir kuvvet haline getiren PKK ve bağrında doğduğu Kürdistan halkını böyle değerlendirip, onun mücadelesini ortak bir mücadele olarak görüp gerekli gücü katmaktan geri durmayacaklardır.

PKK bu tarihi rolünün bilincinde olarak, içinde bulunduğu ve daha da gelişip yaygınlaşacak olan savaşa her düzeyde daha yoğun hazırlanmakta ve bunu her günkü pratiğiyle kanıtlamaktadır.

Devrimci Savaşımızda Görülen Hata ve...

Baştarafı 19. sayfada

olma yeteneğine sahip olması, ani durumlarda ani karar gücünü göstermesi, değişen koşullarda değişik taktik uygulama ustalığına ulaşması gerekir.

Elbetteki, tüm bunlar gelişkin bir gerillacılık ve komutanlık yeteneği ve özelliğidir. Ama doğru ölçü de budur. Kendimizi bu ölçülerle kıyaslarsak eğer, gerillacılığın henüz başlangıcında olduğumuz anlaşılır. Buna ulaşılmaz mı? Yeterli bir çaba ve dikkat, kendine ve dünyaya güven ve biraz da yetenek insanı bu meziyetlere ulaştırmak için yeterlidir. Pratik ölçülerimizin durumu nedir? İyi bir gerillacılığı yaşamadığımızı, buna beyin, yürek ve irade gücümüzle ulaşmak için kendimizi yeterince zorlamadığımızı bilmek zor değildir. Gerçi savaş sanatı savaşılarak öğrenilir. Ama yıllardır savaşın bizzat içinde yer alan birçoğumuz henüz savaşı öğrenmediği, öğrenmeye yeterince ilgi duymadığı, öğrendiği ölçüde ise uygulamada yozlaştırdığı açık.

Taktik uygulamalar alanında da, bırakalım düşmanı şaşırtmayı, düşmana kendimizi, taktiğimizi deşifre ederek bazen zor durumlara düştüğümüz bile olmuştur. Hep aynı taktikte diretme, yaratıcı olmama, kararsız, kuralsız bir pratik, gerillacılık değildir.

Halbuki kararlı olmak, saldırı ruhuyla dolu olmak, düşmana sürekli bu ruhla saldırmak, tüm bunları sürekli bir plan ve program dahilinde yapmak, düşmana bir an bile rahat vermemek, kesin zafer inancıyla hareket etmek gerillacılığın vazgeçilmez kuralları arasındadır.

Tabiattan yararlanmak, hava koşullarından yararlanmak bizde çok az başarılmıştır. Güçlerimizin bu anlayışla düşmana geri adım attırması ya da ona yem olmaması düşünülebilir mi? Eğer düşmanın yanılgıları ve zayıflıkları olmasaydı ve tabiatın elverişliliği bulunmasaydı, açık ki çok daha fazla zorlanılacaktı. Bizi yaşatan şey devrimci ustalığımızdan çok coğrafya ve halkın desteği olmuştur. Açık ki biraz çaba harcansa en azından yeterli bir savaşçılığa ulaşılabilir. Fakat sorumlu devrimciler için sorun, halka ve devrime karşı duydukları sorumluluğun bir gereği olarak savaşa mesleki açıdan yaklaşmak, onun hakkını vermek, onu bir sanat olarak benimsemek ve buna inanmak, onun sırlarına ermek, tek tek muharebelerden tümden bir savaşın kazanılması gücüne ve yeteneğine ulaşmak ve gelişmelerin yasalarına egemen olmaktır.

Son olarak insiyatif sorununa da değinelim. İnsiyatif olayı savaşan bir gücün eylem serbestisi veya manevra kabiliyetidir. Gerillacılıkta eylem hattının şaşırtma ve düşmanın beklemediği yer ve zamana dayandığını belirttik. Eğer bir gerilla birliği, kendi kurallarına egemen ise, harekat tarzında ve günlük yaşamında planlı ve dikkatli ise, disiplinli ve görevlerinin bilincinde ise, yani bir savaş örgütü ise, halka dayanıyorsa ve de girdiği çarpışmada üstün geliyorsa, o zaman gerilla birliğimiz insiyatifi elde tutuyor demektir. İstediği yer ve zamanda düşmana darbe vurabilir, düşmana zor anlar yaşatabilir. İnsiyatifin elde tutulması ve korunması böyledir.

Ama eğer, birliğimiz kural nedir bilmiyorsa, harekat tarzında, günlük yaşamında plansız ve dikkatsiz ise, disiplinli bir savaş örgütü değilse, görevlerinin bilinciyle yaşamıyorsa, o zaman birliğimizin pratiği de birincisinin tersi olacaktır. Bu durumda insiyatif düşmandadır, ve birliğimiz bunu ele geçirmeye hazır değilse, yapacak tek bir şey vardır ki o da akıntıya kapılmaktır. Bu devrimci bir yaşam ve gerilla pratiği değildir, ama kimi zaman buna düşüldüğü de görülmektedir. "Bir eylem yapıp ardından iki-üç ay avare dolaşmak veya işlevsiz kalmak" yöntemiyle ne insiyatif kazanılır, ne de düşman karşısında yeterli sonuç alınabilir. Bu tür yöntemlerle savaşta insiyatifin kazanıldığı görülmemiştir. Bu durumun yarattığı tehlikeler aslında biliniyor, fakat taktiğe uygun çalışmak için yeterli bir çaba ve fedakarlık mutlaka gerekiyor.

İnsiyatif sadece eylem serbestisi de değildir. Devrimci anlamda insiyatif, savaşın seyrini lehinde sürdürmek, kitlelerin nabzını elde tutmak ve gelişmelere kesinlikle egemen olmaktır. Eğer bu yoksa, orada devrimcilik ve devrimci gelişme de yoktur. Hangi birimiz "ben yeterli bir devrimcilik yaptım ve de gereken devrimci gelişmeyi yarattım" diyebilir. Birçok olumlu gelişmeye rağmen pratiğimizde epeyce zayıflığın varlığı açıktır. Halbuki devrimcilikte iddialı ve yeterli olmak gerektiği biliniyor. O halde çoğumuzun yaptığı gibi başka dünyalarda daha fazla dolaşmayalım, gerçek dünyaya dönmeyi amaç edinelim.

Ocak 1987

Faşist-Sömürgeci Rejimin Yıkılmasını...

Baştarafı 17. sayfada

şiddeti geliştirme açısından 12 Eylül rejimi yapılabilecek her şeyi yapmış, ekonomik alana yapılacak hiçbir müdahale kalmamıştır. Kaldı ki Kürdistan'da yaşanan devrimci gelişmeler Türkiye'de cuntasal tipteki darbelerin yolunu tıkamıştır. Artık Türk ordusunun tek başına toplumda egemenlik kurma dönemleri sona erdirilmiştir. Bu durumda iktidar değişiklikleri esas olarak ordunun sivil kesimlerle işbirliği ve uzlaşması temelinde gelişebilir. Bu, Partimiz önderliğindeki ulusal direniş mücadelesinin doğurduğu bir sonuçtur. Bu tür darbeler olsa olsa birtakım iktidar açgözlüleri koltuk kapma hırsı sonucu gelişebilir. Bunlar 1980'lerdeki kapitalizmin kördüğümünü çözme gibi bir rol oynayamayacaktır. Aslında Demirel'in de böyle bir rol oynaması mümkün değildir. Özal'ın "bizim alternatifimiz yok, bizden sonra gelenler de aynısını yapar" demesi biraz da bu nedenledir. O zaman açıkça denilebilir ki, Türkiye'de objektif gelişmelerin yönü dikkate alındığında, bunalımdan kurtulmak şurda kalsın, bunalım çok köklü bir biçimde derinleşmekte; dış politikadan iç politikaya, ekonomiden kültüre ve oradan sosyal zemine kadar her alanda bir kriz ve keşmekeşlik yaşanmaktadır. Bütün bu alanlarda gelişmelerin esas yönü kriz ve keşmekeşliğin içiçe geçmesi ve karışık bir durumun birlikte gelişmesi biçiminde olacaktır.

Bütün bunların karşı-devrim cephesini yeni birtakım oluşumlara hazırlaması mümkün müdür? Örneğin bunlar MHP tipinde bir iktidarın gelişmesine yol açabilir mi? Açık ki bu tip bir iktidarın gelişmesi soyut bir durumu ifade eder. Yapılabilecek her şey yapıldığı içindir ki Türkeşli MHP türü yönetimlerin yükselmesiyle yapılabilecek fazla bir şey kalmamıştır. Dolayısıyla böylesi yönetimler fazla bir anlam taşımamaktadır. Bu kez mevcut kriz çok daha köklü ve yapısaldır. Aslında bu kriz 1980'de de yapısaldı. Ancak 1980'lerde hem devrim cephesi çok zayıftı ve hem de 24 Ocak Kararları denilen dışa açılım politikasının sınırlı da olsa Türk kapitalizminin ömrünü uzatma şansı vardı. Dışa açılım politikası büyük bir faşist baskı politikasıyla yürüyebildi ve bugüne kadar gelebildi. Bu durumda ya burada çürümenin olduğu gibi sürüp gitmesi gerekir (ki, bunun bir koşulu devrimci-toplumsal muhalefetin olmamasıdır), ya da bunun dışında hiçbir şey rejimin yıkılmasını engelleyemez.

Kasım 1986

Halkımızın Yaşanan Her Alanda Sömürgeciliğe...

Baştarafı 9. sayfada

başaracak örgütlenmeyi yapmak gerekir.

Askeri işgal altında bulunan sömürge ülkelerde kapitalist üretim ilişkileri de gelişmiş ise, devrim için maddi şartlar oluşmuş demektir. Yalnız maddi şartların oluşması yeterli değildir. Aynı zamanda devrimden çıkarları olan sınıf ve tabakaları örgütlemek ve birleştirmek zorunludur. Ülkemizde devrime önderlik edecek sınıfı temsilen bir proletarya partisi ve bu partinin önderliğinde bir ulusal kurtuluş cephesi ve bu cepheye bağlı halk ordusu kurulmadan devrimin gerçekleşmesi düşünülemez. Bu örgütlenmelerin geçerlilik kazanabilmesi için ülkemizdeki gençliğin, kadınların, işçilerin, köylülerin kitlevi örgütlenmelerinin sağlanmasını da gerektirir.

Ülkemizde bir ulusal kurtuluş cephesi kurulmuş değildir. Bu cephe olmadığından halkımız için savaşacak bir halk ordusu da oluşmamıştır. Günümüzde bazı hareketlerin verdikleri silahlı mücadeleler, örgütlenme ve kadroları korumaya yöneliktir. Yani bu mücadele bağımsızlık için savaş aşamasına gelmemiştir. Bu şekilde bir örgütlenme gerçekleştirilirken, mücadelenin başarıya ulaşması için ulusal ve uluslararası ittifakları doğru tespit etmek gerekir.

Kürdistan devrimine işçi sınıfı önderlik edecektir. Köylülük, Kürdistan devriminin gerçekleşmesinde temel gücü oluşturduğundan, bu da bir işçi-köylü ittifakının doğru bir şekilde oluşturulmasına bağlıdır.

Bugün ülkemiz, Ortadoğu devrimlerinin anahtarı durumundadır. Sömürgeciliğin devamı ülkemizi bölgedeki gericiliğin kaynağı durumuna getirmiştir. Bu kaynak kurutulmadan gericiliğin yok olması mümkün değildir. Bu durum Ortadoğu'nun diğer ülkelerinde de proleter önderlikli devrimlerin gelişmesi önündeki engellerden en büyüğüdür. Ayrıca Ortadoğu'nun zengin petrol kaynaklarına sahip olması, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin can damarı durumundadır. Bundan dolayı emperyalistler her türlü çareye başvurarak bölgedeki işbirlikçileri vasıtasıyla ayakta durmaktadır.

Kürdistan devrimi, bu konumu itibarıyla Ortadoğu devrimlerinin en önemlilerinden biri durumundadır. Bölgedeki diğer proleter devrimlerin başarıya ulaşması için de zorunludur. Kürdistan devriminin karşılaşacağı zorluklar da bu niteliğinden kaynaklanmaktadır.

Ülkemizde sömürgeciliğin her türlü zoru kullanması ve kurumlaştırması, devrimin de, devrimci zorun bir yöntem olarak kullanılmasını zorunlu kılmaktadır. Silahlı mücadele ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü için ağır basan hakim mücadele biçimi olmak zorundadır.

Halkımızın yaşamın her alanında sömürgeciliğe karşı geliştireceği halk savaşı, kurtuluş için tek çıkar yoldur. Öyle ki ülkemizde artık barışçıl yöntemlerle mücadele etmek mümkün değildir.

Küdistan'a Marksizm-Leninizmin Girişi

Özellikle sömürge ulus ve toplumlarda aydınlar bilimle daha yakın temas halinde olduklarından yurt, ulus, tarihi gerçekleri diğer toplumsal sınıf ve tabakalardan önce görür ve kavrarlar. Çağımızda da sömürge ülkelerde gelişen ve zafere ulaşan ulusal kurtuluş ve devrim mücadelesi ilk etapta aydın-gençlik hareketi olarak başlar ve giderek proleter önderlikli bağımsızlık-demokrasi mücadelesi olarak somutlaşır. Emperyalizmin meta ve sermaye ihracı sömürgelerde cılız bir proletarya sınıfının doğmasına yol açsa da, bu proletarya kendisi için bir sınıf olmaktan yoksundur. Ve kendi kendini örgütleyerek bağımsız sınıf bilincini oluşturamaz. Topluma sınıfsal-ulusal bilinç aydınlar tarafından götürülür.

Kürdistan'da, üzerinde özümseme politikasının en yoğun uygulandığı aydın-gençlik yüksek öğrenim kurumlarının bulunduğu metropol kentlere taşındı. Burada bilimle temas ve Marksizm-Leninizmi öğrenmeleri, halk ve toplum gerçeklerini görüp kavramalarına neden oldu. O dönemde dünyada gelişen ulusal kurtuluş hareketleri ve özellikle Vietnam devriminden etkilenen bu proleterleşmiş aydınlar, Marksizm-Leninizmi ülkemizin somut şartlarına indirgeyerek kendi aralarında ilkesel birlik etrafında ideolojik grup oluşturup kendi kişisel çıkarlarını bir kenara bırakarak Kürdistan'a döndüler. Çok sınırlı olanaklarla her türlü zorluk ve sıkıntılara göğüs gererek sınıfsal ve ulusal bilinci yaymaya çalıştılar. İdeolojik mücadele Marksizm-Leninizm ışığında-yaratıcı kılavuzluğunda ortaya çıkan yurt ve ulus gerçekleri Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin ilk çekirdeklerini ortaya çıkardı. Fedakar ve yoğun çalışmalar giderek filizlenip gelişmeye devam etti. Ve bu ideoloji etrafında örgütlenmeler de gelişmeye başladı. Ve siyasi bir grup olarak şekillendi.

Dar grup faaliyeti yürütenler, bir parti kurmaları zorunluluğunu görerek dar grup ilişkilerini bir yana bırakıp resmi ve profesyonel ilişkiler temelinde PKK'yi oluşturdular. PKK, işçi-köylü-gençlik arasındaki faaliyeti hızla yaygınlaştırıp yeni boyutlar kazandırmıştı.

Kürdistan kurtuluş hareketi, PKK önderliğinde Türk sömürgecilerine karşı alternatifleşmiş, adeta onların Kürdistan'daki egemenliklerini sarsmıştı. Her çeşit oyunu, hile, entrikalarla devreye soktukları güçlere karşın PKK parti hareketi ülkede kök salarak gelişmişti.

Dünya devrimci hareketi için olumlu olan bu gelişmeler, emperyalist, sömürgeci ve yerli işbirlikçilerini tedirgin etmişti. Nitekim tezgahladıkları Maraş katliamını bahane ederek sıkıyönetim uygulanmaya başlandı. Aslında Kürdistan'ın tamamına yakın yürürlüğe konan sıkıyönetim uygulaması gelişen Kürdistan devrim mücadelesini bastırmak, sarsılmış otoritelerini tesis etmek içindi. Ardından kolluk kuvvetlerini ve militarist güçleriyle —polis, MİT, jandarma— saldırılarını yoğunlaştıran sömürgeciler yaşlı-genç-kadın demeden toplu tutuklamalara giriştiler. Yüzlerce, binlerce PKK üye, taraftar, sempatizanı işkenceden geçirilerek cezaevlerine dolduruldu. Yapılan işkenceler sonucu birçok Partili ve Kürdistan insanı katledildi. Çoğu da sakat bırakıldı.

Uluslararası gericiliğin Türkiye işbirlikçi, tekelci burjuvazinin sömürgecilik sistemine ve onun uzantısı feodal-komprador düzene karşı, uluslararası proletaryanın Kürdistan kolu, Kürdistan proletaryasının PKK önderliğinde gelişen mücadelesinin temelinde, bu uğurda yiğitçe fedakarca çalışan ve şehit düşen yoldaşların kanı yatar.

Bu savunmanın daha iyisini, mükemmelini yapabilecek arkadaşların şehit düşmeleri nedeniyle, eksiklikleri, yanlışlıkları olabilir.

Bu yargılanma bizim için tarihi bir anlam taşımaktadır. Kürdistan halkı ve ilerici insanlık için bir deneyim, aynı zamanda Kürdistan tarihinde açılan yeni bir dönemin ortaya çıkardığı; özünde sınıf savaşımının kazanım ve kaybettiklerinin toplu bir değerlendirmesidir.

Sınıflı toplumlar tarihi boyunca da bağımsızlık ve özgürlük mücadeleleri en katı, en barbar engellemelere karşı zafere ulaşmıştır.

Fakat toplumlar tarihinde, egemen ve gerici güçlerin toplum üzerinde, üstün güce bağlılıktan duyulan korku, bilinçsizlik gibi baskıyı doğuran etkileri kırıldıktan sonra kitlelere mal olur.

Kürdistan bağımsızlık mücadelesi de, önceleri büyük engellerle karşılaşmış baskılar, komplolar, cinayetler, katliamlar uygulanmış, ama esas olan haklılığı nedeniyle kitlelere mal olmuştur. Mücadelemiz haklı temellere dayandığı için sömürgeci suç ve ceza kavramları da geçersizdir.

Tarihin her döneminde devrimci hareketlere karşı egemen güçler, her türlü yöntemi kullanmışlardır. Ama zafer ezilenlerin, sömürülenlerin olmuştur.

E. U.
Diyarbakır-1982

Güncel Pratik Görev Kürdistan Ulusal...

Baştarafı 6. sayfada

tirmeye, ekonomik, siyasal, askeri her alandaki özel savaş uygulamalarını vahşi bir biçimde sürdürmeye ve bunlarla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini tümden imha etmeye çalışmaktadır. Özellikle son dönemde geliştirmek istediği yöntemler bu bakımdan son derece tehlikelidir. Hareketin kitleselleşme yönüne karşı tüm halkı Kürdistan'dan sürgün etmeye, Kürdistan'ı boşaltıp yerine Türk nüfusu yerleştirmeye, Kürdistan'ın diğer parçalarını da egemenliği altına almanın yollarını araştırmaya çalışmaktadır. Bütün bunlar, sadece ulusal kurtuluş hareketini ezme amacıyla sınırlı yönelimler değildir, bununla birlikte tüm Kürdistan halkının ulusal ve fiziksel imhasının gerçekleştirilmesi, ulus ve halk varlığının tümden yok edilmesi, günümüz dünyasında ibret verici bir soykırımın uygulanması hedeflerini de içine almaktadır. Halkımız için durum son derece ciddidir, varlık-yokluk sorunu bugün **tümden kazanmak** ya da **kaybetmek** biçiminde en yakıcı bir sorun olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Açık ki, halkımızın ve ulusal kurtuluş hareketimizin varlığına böyle kastetmek isteyen vahşi düşman çabalarına ve mevcut tehlikelere karşı çok yönlü ve etkin tedbirlerin geliştirilmesi hiçbir şekilde ertelenemeyecek ve hayati önem taşıyan bir zorunluluktur.

Bütün bunlardan, hem Kürdistan'daki olumlu gelişmelerin, hem de düşman faaliyetlerinin, ulusal kurtuluş hareketinin geniş bir kitle hareketi olarak hızla geliştirilmesi ve yeni organlara kavuşturulmasını zorunlu kıldığı sonucu ortaya çıkmaktadır. Bugünkü koşullarda devrimci silahlı direnişi sürekli geliştirmek, siyasi ve silahlı halk örgütlenmesini en geniş kitleler düzeyinde yaygınlaştırmak ve bunları Ulusal Kongre gibi en geniş bir halk iradesinde birleştirmek mutlaka yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görev durumundadır. Bu açıdan, Parti III. Kongresi'nin de belirlemelerine uygun olarak, Kürdistan Ulusal Kongresinin toplantısı bugün ertelenemeyecek en önemli pratik görevlerden biri haline gelmiştir. Ancak böyle bir Kongre, mevcut koşullarda hareketin sorunlarını ektin olarak çözümleyebilir ve ulusal kurtuluş hareketinin yeni atılımını güvence altına alabilir.

Toplanacak Ulusal Kongrenin yerine getireceği görevler açıktır. Bütün parçalarıyla Kürdistan'daki durum değerlendirilmesi, ulusal kurtuluş hareketinin her alandaki sorunlarının tartışılıp çözüm yollarının belirlenmesi, hareketin her alandaki görevlerinin tespit edilmesi, hareketin gelişimini güvenceye alan ve düşman tehlikelerini bertaraf eden tedbirlerin geliştirilmesi, bütün bunların yasalara ve ilkelere kavuşturulması böyle bir Kongrenin yerine getireceği görevler olacaktır. Ayrıca hareketin, bu görevleri yerine getirecek sürekli bir organa kavuşturulması da böyle bir Kongrenin önemli görevleri arasında yer alacaktır.

Açık ki bu görevleri en tam ve en etkili olarak ancak en geniş kitlelerin katılımını ve iradesini kendisinde birleştiren bir Ulusal Kongre yerine getirebilir. Bu açıdan, Kongrede en geniş kitlelerin en yüksek irade birliğini yaratmak gerekir ve bu durum büyük öneme sahiptir. Bu nasıl olmalıdır? Kürdistan'da yaşanan gelişmeler kendisine "yurtsever" diyen herkese, Kürdistanlı olarak yaşamak isteyen herkese önemli görevler yüklemektedir. Bu görevlerin üstlenilip yerine getirilmesi ancak geniş kitlesel örgütlerin yaratılmasıyla, halk saflarında yer alan çeşitli kesimlerin kitlevi örgütlerinin kurulup geliştirilmesiyle mümkün olacaktır. Demek ki günümüzün en temel devrimci görevi herkesi ulusal kurtuluş mücadelesine katma, işçi, köylü, gençlik, kadın, esnaf, sanatçı tüm kesimleri örgütleyip mücadeleye seferber etmedir. Bu biçimde geniş halk kitlelerinin mücadeleye katılımını sağlamak, onları örgütleyerek mücadelede görevli kılmak ve böylece en geniş kitle katılımıyla Ulusal Kongreye ulaşmak, Kongrenin toplanmasının en esas yönüdür. Bununla birlikte, her alanın bütün içindeki yeri ve önemi dikkate alınmak koşuluyla, bütün parçaların, kendisine "yurtsever" diyen bütün güçlerin, örgüt, grup ve çevrelerin Kongrede temsilini sağlamak da önemli ve esas bir yöndür. Bu konulardaki mevcut gelişmeler ve hazırlıklar önemli düzeyi ifade etmektedir, bunların hızla ilerletilip düzenlenmesi kısa sürede bizleri böyle bir sonuca ulaştırabilecektir.

O halde, böyle önemli ve güncel pratik bir görevin yerine getirilmesinde, burada yaptığımız belirlemeleri Kürdistan'ın tüm yurtsever güçleri ve halk kitleleri kendileri için yapılmış bir çağrı olarak görmelidirler. Bugün Kürdistan'da yurtseverliğin gerçek ölçütü, böyle önemli bir görevin yerine getirilmesine katılımda, yani bunun anlamının gerektirdiği düzeyde ulusal kurtuluş mücadelesine katılıp görev üstlenmekte kendisini göstermektedir. Kendisine "yurtsever" diyen Kürdistan'ın tüm örgüt ve grupları, eğer gerçekten söylediklerine uygun yaşıyor ve hareket ediyorlarsa, Kürdistan'daki mevcut gelişmelere ve bunun dayattığı pratik görevlere seyirci kalmamalı, güncel pratik bir görev olan Ulusal Kongre için çalışarak hareketin bu biçimde ilerletilmesine katkıda bulunmalıdırlar. İşçisi, köylüsü, kadını, genci ile tüm Kürdistan halkı sürdürülen örgütsel çalışmalara ve mücadeleye daha aktif katılarak kitlesel örgütlenmeler ve silahlı direniş içinde daha aktif yer alarak Ulusal Kongre çalışmalarını güçlendirmeli ve böylece yurtseverlik görevlerinin başında olmalıdır.

- Kürdistan Ulusal Kongresini Gerçekleştirmek İçin İleri!

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

DEVRİMCİ SAVAŞIMIZDA GÖRÜLEN HATA VE YETERSİZLİKLER ÜZERİNE

Kürdistan'da bugün bir ulusal kurtuluş süreci yaşanmaktadır. Bu savaşın ulusal kurtuluşu amaçladığı, her şeyin buna hizmet etmesi gerektiği açıktır. Esasları kurtuluş sürecini ilerletmek, ona güç kazandırmak, düşmana karşı her gün taktik başarılar sağlamak, devrimi halka taşırmak, kitleselleştirmek, ordulaşmak ve düşmanı yenmek olan devrimci halk savaşımız, zengin deneyimler ve paha biçilmez derslerle doludur. Yeni bir atılımın eşiğine dayanmış olan ulusal kurtuluş savaşımımızın, daha ileri aşamalara varılması açısından, son üç yıllık pratiğiyle mutlaka değerlendirilmesi, sonuçlarının iyi kavranması, bu pratiğin devrimci savaş çizgisine ve Parti ölçülerine vurulup tartılması zorunludur. Üç yıllık mücadele pratiği doğru değerlendirilmeden, doğru ve yanlışını çıkarıp kavramadan, daha ilerilere yürümek ve doğru savaş çizgisini tutturmak imkansız.

15 Ağustos 1984'ten bugüne kadar yaşanan gerçekliği, mücadelenin kazanımlarını, gösterilen çabayı, fedakarlığı görmemek mümkün değildir. Gerçekten de üç yılda çok şey yaşanmış, devrimci olanla olmayan, ihanetle direniş, cesaretle korkaklık, savaşma ile uzlaşma, kararlılıkla yılgınlık, eylemle pasifizm, dürüstlükle sahtelik bir arada kıyasıya bir mücadele yürütülmüş, bazı ihanetlere karşın nice kahramanlık örnekleri sergilenmiştir. Bu durum, mücadelenin hemen her alanında, kavranması gereken doğruluğu, kanıtlanan birçok devrimci tecrübe sunmuştur. Fakat doğruluğu, başarısı kanıtlanmış taktiğin bilinmesi ve kavranmasının yaşama egemen kılındığı oranda bir önemi olabilir. Bu açıdan geçmiş mücadele pratiğine bakıldığında, taktiğin pratiğe aktarılmasında çok önemli yetersizlikler ve hatalı anlayışlar görülür. Ulusal kurtuluş savaşımızın stratejisi ve taktiğinin ne olduğu, neleri amaçladığı hususları, aslında son derece açıktır. Oysa bunun çok gerisinde kalarak mücadeleyi gerçek anlamına kavuşturmamız mümkün değildir. Nitekim sözkonusu geriden takiple, mücadeleyi ilerletmek mümkün olmadı da. Devrimci savaşımızın temel yasaları, mücadele taktiği kavranıp doğru uygulanmadıkça istenilen sonuca elbetteki ulaşılamazdı.

Sorunun teorik izahından çok pratik izahı önemlidir. Çünkü, teori bizde bilinmeyen bir şey değildir. O halde geçmişteki savaşın pratiği salt teorik-siyasal izahlarla çözülecek bir pratik değildir. Burada esasında bilinmeyen değil, doğru ele alınmayan ve doğru uygulanmayan bir pratik vardır. Doğru uygulanmayan, büyüme ve gelişme hedeflemeyen, düşmanı yenme ve geriletmeyi amaçlamayan, ordulaşmayı, kitleselleşmeyi beceremeyen, insan ve teknikten yararlanmasını bilmeyen, insiyatifi ele geçirdiğinde koruyamayan, taktiği yakaladığında devam ettirmeyen, kendini ve düşmanını iyi tanımayan, saldırıdan çok savunmaya ağırlık veren, üslenme ve harekat tarzında hantal, dikkatsiz, savaşın yasalarını hiçe sayan, kuralsız, disiplinsiz, düşmanın darbelerine açık bir pratiğin devrimci bir pratik olmadığı kesindir. Öyleyse bu, ulusal kurtuluşa hizmet etmeyen bir pratiktir. Peki devrimci taktik nedir? Devrimci taktik tüm bunların tersidir.

Savaşta başarılı olmak için doğru devrimci bir çizginin pratiğe geçirilmesi ilk koşuldur, ama bunun nasıl uygulanacağını da bilmek gerekir. Bu açıdan 15 Ağustos 1984 eylemliliği çizginin uygulamadaki en üst biçimi, propagandanın zirvesiydi. Hemen sonrasında bunu anlayamama ya da anlamama vardı. Üç yıllık sürede zaman zaman buna yaklaşıldıysa da çizgiye temastan öteye gidemedi. Üç yılda sadece üç kez yakalanan taktik açısından fazla bir şey ifade edemezdi. Bazen savaşın insiyatifi ele geçirildi, ama korunamadı ve tekrar düşmana kaptırıldı. 15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli'de, Ekim 1985'te Çukurca'da, Ağustos 1986'da Uludere'deki gelişmeler devrimci taktiğin kanıtı ve insiyatifin ele geçirilmesi olaylarıdır. Bunların sunduğu yığınla dersler kavranmamış, kavransa da es geçilmiştir. Bu da gösteriyor ki, daha ilk etapta pratiğimiz hastalıklı olmuş, bazen iyileşir gibi olduysa da ameliyata yatırılmaktan kurtulamamıştır. Bunun altında yatan yığınla sakatlık, savaşa tersinden yaklaşma anlayışları vardır. Her üç dönemde de kaybedilen, sadece devrimci taktik değil, kaptırılan insiyatif ve kaçırılan yığınla fırsattı da. Üç dönemde, özellikle 15 Ağustos sonrasında devrimci güçlerdeki coşku, kitlelerdeki heyecan ve kabarma, düşmandaki panik ve korku, yine uluslararasındaki yankılar görmezlikten gelinmiş, başlatılması gereken gerilla savaşı ve ardından da doğan bir ayaklanma fırsatı kaçırılmıştır. Buna neden olan yığınla anlayış vardır, ama en başta geleni de gelişmeyi ve büyümeyi becerememe, hedefleyememedir. Yığınla çabanın ve imkanın harcanmasıyla ele geçirilen fırsatların değerlendirilememesi olayı vardır. Ortaya çıkan hattın terkedilmemesi, saldırı üstünlüğünün devam ettirilmesi ve çıkan fırsatın kaçırılmaması gerekirken, her üç dönem sonrasında da saldırı yerine savunma, süreklilik yerine arada bir, o da taktik değeri olmayan bir eylem tarzı, fırsatı değerlendirme yerine körlük yaşanmıştır.

Tüm bunların pratik sonucu ne olmuştur? **Birincisi;** güçlerimiz uzun bir müddet gizlendiler. Yaygın bir eylemliliğe başlaması gerekirken, ortalığın yatışması beklenmiş, ortalık biraz yatışır olunca da güçler parçalara bölünerek ayrı ayrı alanlara dağılmış, hem de net bir plan-programı olmadan. Bu durum aylar sürdü. Sonbahardaki birkaç eylem de istenileni vermekten uzaktı. **İkincisi;** düşman panik ve korku içerisindeydi. Halkın üzerine çok ihtiyatlı gidiyordu. Açıkki, yaygın bir savaş, hatta ayaklanma korkusunu yaşıyordu. Fakat çok geçmeden, kısa sürede umduğu gücü görmediğinden yavaş yavaş kendisini toparladı. Panik ve endişesi saldırganlığa, işkence ve baskılara dönüştü. Giderek insiyatifi ele geçirdi ve "üslerimiz" diye adlandırdığımız ormanlara, dağlara, vadilere girmeye başladı. Nitekim bugün düşman korkarak da olsa birçok alana girmeye çalışmaktadır. Çünkü, o geldikçe biz çoğunlukla geri çekildik, bunun üzerine o daha da üstümüze geldi ve biz kolayca terkettik vb. Üstelik biz bununla iyi gerillacılık yaptığımız iddiasındaydık. *Üçüncüsü,* kitleler de umduğunu bulamamıştı. Başlangıçta saflarımıza pek çok savaşçı genç katıldı. Halk yurtseverdi, kısmi bir eylemlilik bile onları mücadeleye bağlamaya yetiyordu. Devrimci güçlerdeki pasiflik, savaşı tersinden alma anlayışı, ardından gelen düşmanın pasifikasyon, tutuklama, işkence uygulamaları karşısında devrime duyulan güven, bağlanan umutlar az da olsa zayıfladı. Halk çok direndi ve halen de direniyor, devrime olan umut ve inancını büyük çoğunlukla korumaya devam ediyor. Ama bunun başlangıçtaki gibi olamayacağı, bu güven ve umudun sarsılacağı açıktı. Düşman tüm baskı ve pasifikasyonuna karşı kitlelerle bağımızı koparamadı. Ama devrimci saflara katılım geçici de olsa zayıflattı.

Bunlar, savaşçı güçlerimizin, sorumlularının yaşadığı birçok anlayış ve taktiği tersinden uygulanışının sonucudur. Pratiğimizin ameliyata alınmasından bahsettik. Bu çok iyi bir şey olacak, ama en başta ameliyata alınması gerekenler bu pratiğin sahipleridir. Devrim çizgisi ve devrimci taktiğin egemen olduğu yerde, onun yasaları geçerlidir. Bu yasaların uygulanması yerine insanların bunu kendi anlayışları doğrultusunda yorumlamaları sonucu ortaya yozlaşmış, sulandırılmış "taktik" çıkar ki ne olduğu belirsiz bir pratik yaşanır. Bu pratik devrimci olmayan bir pratiktir. Devrimci olmayan pratiğin ıslahı, onu yaratanların ıslahı sağlanmadığı müddetçe mümkün değildir. Bu açıdan geçmiş pratiğe bakıldığında şu veya bu olumsuzluğa, hataya işaret edilecektir, ama bu pratikçilerin de bundan nasibini alması gerekir. Çünkü, savaş insanın bilinçli bir faaliyetidir. İnsan ortamını bulursa yasaları kuşa çevirebilir.

Devrimci savaş taktiğimizin yasaları ve pratikte görülen anlayışları nelerdir? Bu anlayışların pratik üzerindeki etkisi ne olmuştur?

1) Devrimci Savaşın Taktiği, Saldırıdır.

Ülkemiz sömürge bir ülkedir. Toplumsal yapısı zayıf, imkanlar az, örgütlenmede yetersiz, silahlanma ve teknikte geri, silahlı kuvvetleri yoktur. Üstelik hayatın her alanında düşmanın ağır baskısı yaşanıyor. Düşman ise örgütlü, silah ve teknikte üstün, ekonomik ve mali kaynakları fazla ve modern bir ordu gücüne, yaygın bir haberleşme, ulaşım imkanlarına sahiptir. Açık ki, bizim sıfırdan başlama durumumuz vardı. Nitekim işe sıfırdan başlanmış; ama kazanmak ve yaratmak azmiyle. Bugün birkaç birlikten oluşan gerilla gücümüz vardır. Bunun düşmanla savaş yöntemi ne olacaktır? Doğrudan bir cephe savaşına girmesi beklenemezdi. Düşman güçlü, ama ülke ve halk gerçekliğimizin düşmanıdır, halkın desteğine sahip değildir. Yığınla zayıflıkları vardır. Askeri gönülsüz, konumlanması, ulaşımı, gücü, silahı bellidir. "Halkın kuşatması" altındadır. Bu durumda yetersiz sayı ve donanımımızla, avantajlarımızı da hesaba katarak ve kitle desteğiyle, ama kendi taktiğimiz olan "vur-kaç", "şaşırtma", "düşmanı parça parça imha etmek", "düşmanı yenme ve kazanma azmi ve kararlılığıyla saldırma" vs. biçiminde ifadesini bulan gerilla taktiği ile düşmana aralıksız darbe vurmak ve onu geriletmek gerekirdi. Düşmanın askeri birlik(tesis)leri, ekonomik, siyasal, ulaşım, haberleşme vb. kurumlarına her gün biraz daha artan bir hızla vurmak, onun zayıf noktalarından yararlanarak gerilla gücümüzü geliştirmek, güçlendirmek, düşmanın üstün yanlarını köreltmek suretiyle onu pasif duruma düşürmek, gerilla savaşımızı giderek geliştirmek ve ordulaşmak gerekiyordu. Böylece her gün biraz daha onu gerileterek egemenlik alanımızı genişletmek, halk savaşının önemli bir yasasıdır. Bundan şaşılamaz.

Bizde bu yasa ne oranda işletilmiştir? Eğer bugün elimizde bir gerilla ordusu ve bir parça özgür toprak yoksa demek ki bu yasa iyi işletilmemiştir. Saldırının olmadığı yerde savunma vardır, savunma ise, egemenlik altında bulunan alanı, devlet olmayı ve güçlü bir ordu gücünü gerektirir ki, bizde bu yoktur. O zaman savunacak neyimiz vardı? Açık ki mesele bu değildir. Devrimci taktiğe, halka ve kendine duyulan inançsızlık, savaştan ürkme, yenemeyeceğine dair edinilen anlayış insanı taktikten, devrimden uzaklaştırmaya yeterli bir nedendir. Belki bir basit can telaşından ileri gelmiyordur, ama bir kenara çekilmek, güçleri avare avare dolaştırmak, düşmanın kokusunu aldığında da kilometrelerce uzaklaşmak, düşmana darbe vurmayı hiç düşünmemek, düşmanın her yere girip çıkmasına göz yummak ne anlama gelir? Bunun anlamı en kötüsünden bir oportünizm, savaşmaktan kaçmak ve kötü bir savunmacılıktır. "Gücümüz zayıf", "kayıp veririz", "silahlarımız kötü", "savaşçılar isteksiz" ya da "falan yerde pusu kurduk, ama düşman gelmedi" vs. vs. Hiçbiri doğru değildir. Devrime, halka ve kendine olan güvensizliktir.

Bu anlayış mücadelemize pahalıya mal olmuş, bırakalım gelişmeyi, büyümeyi, ya da ordulaşmayı, onlarca yoldaşımızın kaybına yol açmış, devrimcilerin ve Partinin prestijine gölge düşürmüş, başta savaşçı gücümüz olmak üzere halkın moral ve güvenini sarsmıştır. En basitinden bir örnek verelim: Botan'ın birçok mıntıkası ormanlık, kayalık ve dağlıktır. Düşman buralara girmeye başlangıçta hiç cesaret edemiyordu. Çünkü karşısına bir gerilla birliği her an çıkabilir, bir pusu ya da tuzakla karşılaşabilirdi. Ancak devrimci eylemdeki zayıflık nedeniyle bazı yerlere düşman kolayca girmeye başladı. Buna karşılık olarak Küba'dan da tersi bir örnek verirsek, durum daha netleşir: Giderek yaygınlık kazanan gerilla savaşına karşılık düşman Sierra-Mestra dağlarına on bin kişilik bir güçle saldırıya geçer. On bin kişi gerilla güçlerine göre çok büyük bir kuvvet demekti. Fakat düşman askeri dağlık-ormanlık alanlara girer girmez birçok yerde pusu-tuzak ve saldırılarla karşılaştı. Bu durum günlerce sürdü. Sonuçta düşman büyük kayıplar vererek çekilmek zorunda kaldı. Düşman burada yenilgiye uğratılıyor, alan böylece devrimci kuvvetlerin eline geçiyordu. Bu aynı zamanda devrimcilere iktidarın yolunu da açmıştı.

Bizde buna hiçbir zaman yanaşılmadı. "Üs alanlarında eylem yapmamalı" anlayışı adeta bir savaş kuralıymış gibi benimsendi. Düşman da kendiliğinden çekip gitmeyeceğine göre, o zaman toprak nasıl kurtulur? Üs alanı demek, kitle ve coğrafik özelliklerin en müsait olduğu yer demektir. Yine üs alanı demek, güçlerimizin en yoğun olduğu yer demektir. O halde burada düşmana vurmayacağız da nerede vuracağız? Açık ki en müsait alanda düşmana vuramazsak başka yerde hiç mi hiç vuramayız.

"Böyle olursa düşman üslerimize yığılır, barınma ve üslenmemizi zorlaştırır" demek, yenilgiyi daha başından kabullenmek anlamına gelir. Ya da bir uzlaşma demektir. Düşman çok defa köylülere, "Bize karışmasınlar biz de kimseye dokunmayız. Yemek verin, para verin, ama çocuklarınızı vermeyin" diyordu. Buna isteyerek ya da istmeyerek çok kez uyul-

Devamı 19. sayfada